

การศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีและข้อคิดของนักเรียนไทย
ที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างระดับกันในการสร้างคำภาษาอังกฤษ
ที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย

นางสาวพิมลพรรณ วงศ์อร่าม

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2554

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository(CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

A COMPARISON OF STRATEGIES AND ERRORS
OF THAI STUDENTS WITH DIFFERENT ENGLISH LANGUAGE EXPERIENCES
IN THE FORMATION OF ENGLISH WORDS EQUIVALENT TO THAI COMPOUNDS

Miss Phimonphan Wong-aram

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Linguistics

Department of Linguistics

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2011

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีและข้อผิดพลาดของนักเรียนไทยที่มี
ประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างระดับกันในการสร้างคำ
ภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมใน
ภาษาไทย

โดย

นางสาวพิมพ์พรรณ วงศ์อร่าม

สาขาวิชา

ภาษาศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุดาพร ลักษณะเนียนาวิน

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะอักษรศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพจน์ อิศววิรุฬหาร)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิโรจน์ อรุณมานะกุล)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุดาพร ลักษณะเนียนาวิน)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญศิริ เอกนิยม)

พิมลพรรณ วงศ์อร่าม : การศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีและข้อผิดพลาดของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างระดับกันในการสร้างคำภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย. (A COMPARISON OF STRATEGIES AND ERRORS OF THAI STUDENTS WITH DIFFERENT ENGLISH LANGUAGE EXPERIENCES IN THE FORMATION OF ENGLISH WORDS EQUIVALENT TO THAI COMPOUNDS) อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ผศ. ดร.สุดาพร ลักษณะนิยานาวิน 114 หน้า.

งานวิจัยฉบับนี้มีจุดประสงค์ในการศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในกระบวนการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่เป็นคำยืมแปล กลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน คัดเลือกมาจากนักเรียนไทยระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 จำนวน 330 คน ที่มีระดับคะแนนประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างระดับกัน โดยจำแนกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน ได้แก่ กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง และกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ ข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัยมาจากแบบทดสอบการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษจากคำภาษาไทยที่เป็นคำยืมแปลจำนวน 80 คำ โดยไม่จำกัดอัตราความเร็ว (Reaction time) ในการนี้กรู้คำ

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า กลวิธีและข้อผิดพลาดในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทยที่เป็นคำยืมแปลของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกัน นอกจากนี้ กระบวนการการสร้างคำภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มต่ำแสดงให้เห็นถึงความจำกัดของคลังคำ และข้อผิดพลาดที่เกิดจากการถ่ายโอนภาษาแม่พบมากที่สุด นักเรียนกลุ่มต่ำทั้งด้านรูปเขียนและมโนทัศน์ อย่างไรก็ตาม ผลการทดลองเสนอแนวคิดที่ว่า ผู้เรียนทวิภาษาที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงจะมีกลวิธีการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำในภาษาอังกฤษมากกว่าและมีรูปแบบที่หลากหลายกว่า โดยใช้โครงข่ายทางความหมาย และกลวิธีในการสร้างคำมีระดับความถูกต้องตามไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษมากกว่า ทั้งนี้ไม่พบกลยุทธ์การเลี่ยงปัญหาในกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง ดังเช่นที่พบในกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ

ภาควิชา.....ภาษาศาสตร์.....ลายมือชื่อนิสิต.....พิมลพรรณ วงศ์อร่าม.....
สาขาวิชา.....ภาษาศาสตร์.....ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....
ปีการศึกษา.....2554.....

5180172922 : MAJOR LINGUISTICS

KEYWORDS: CONTRASTIVE ANALYSIS / INTERLANGUAGE / ERROR ANALYSIS /
COMPOUNDING CONSTRUCTION/ LANGUAGE EXPERIENCE

PHIMONPHAN WONG-ARAM : A COMPARISON OF STRATEGIES AND
ERRORS OF THAI STUDENTS WITH DIFFERENT ENGLISH LANGUAGE
EXPERIENCES IN THE FORMATION OF ENGLISH WORDS EQUIVALENT TO
THAI COMPOUNDS. ADVISOR : ASST. PROF. SUDAPORN
LUKSANEEYANAWIN, Ph.D. 114 pp.

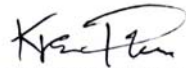
This experimental study aimed at investigating the formation of English compound words equivalent to Thai compounds by Thai students with different English language experiences. The data were collected from 60 students, selected from 330 first-year university students by their English language experience levels determined by the scores acquired from a language exposure questionnaire. There were 30 students in each group that had the highest and lowest English language experience scores. The sample groups were required to construct 80 English compound words equivalent to Thai compounds which are borrowed loans. Reaction time in the word formation was not investigated.

The test results from the 2 sample groups demonstrated that the proficiency of L2 lexical access was related to learners' L2 experiences. The result from the low L2 group revealed that they had limited English lexical items in their lexicon and also limited English grammar embedded in their lexicon. In addition, an avoidance strategy was used frequently in the low group. It was also found that L1 transfer was salient in the English formation patterns of the low L2 group, both in the conceptual and orthographical aspect. However, in students with high L2 experience, there was a large diversity of L2 compound word formation strategies with a high level of grammatical accuracy. The high group also used a semantic network. Avoidance strategy was not found in the high L2 group as compared to the low L2 group.

Department :Linguistics.....

Field of Study :Linguistics.....

Academic Year :2011.....

Student's Signature

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้เสร็จลุล่วงลงได้ ด้วยความกรุณาจากหลายท่าน ดังนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุดาพร ลักษณะียนาวิน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ผู้สร้างแรงบันดาลใจ รวมทั้งได้สละเวลาให้คำแนะนำในการทำงานวิจัยด้วยความเข้าใจและเอาใจใส่ผู้วิจัยอย่างยิ่งเสมอมา อาจารย์เป็นแบบอย่างของครูและนักวิจัยที่ผู้วิจัยนับถือและศรัทธา

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิโรจน์ อรุณมานะกุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพียรศิริ วงศ์วิภาณนท์ ที่กรุณาตอบรับเป็นคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รวมทั้งตรวจแก้ไขและให้คำแนะนำในการทำวิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ทั้งที่ท่านล้วนมีภาระงานจำนวนมาก ทั้งนี้ ผู้วิจัยยังได้รับความกรุณาจากศาสตราจารย์ ดร.ธีรพันธ์ เหลืองทองคำ อาจารย์ที่ปรึกษาของนิสิตภาษาศาสตรบัณฑิตรุ่นปี 51 ดร.ธีรภรณ์ รัตนธรรมกุล และอาจารย์ ดร.ทองทิพย์ พูลลาภ ที่ได้ให้คำแนะนำและเอื้อเฟื้อเอกสารที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะสำเร็จลงไม่ได้หากมิได้รับความกรุณาจากหลายฝ่าย อาทิ เหล่าคณาจารย์จากสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. พรพิมล เสนะวงศ์ และรองศาสตราจารย์ ปิยะวดี อภิชาติบุตร สำหรับคำแนะนำในการเขียนงานวิจัยรวมทั้งให้การสนับสนุนในการเขียนบทความเพื่อลงตีพิมพ์ รองศาสตราจารย์ ดร.ปิยะฉัตร สุขคนธมาน ที่ช่วยประสานงานและอนุญาตให้เข้าเก็บข้อมูลจากนักศึกษาระดับปริญญาตรีของคณะโบราณคดี ทำให้การเก็บข้อมูลของผู้วิจัยเป็นไปด้วยความเรียบร้อย ทั้งนี้ ยังเข้าใจภาระงานสอน ให้กำลังใจและกรุณาเอื้อเฟื้อแหล่งความรู้ด้วยดีเสมอมา และขอขอบพระคุณอาจารย์ กำไลทิพย์ ปัตตะพงษ์ สำหรับการตอบรับและตรวจแก้บทความที่ผู้วิจัยเสนอเพื่อลงตีพิมพ์ในวารสารดำรงวิชาการอย่างดีเสมอ

ขอขอบคุณกัลยาณมิตรทุกท่านในภาษาศาสตร์ จุฬาฯ รุ่น 51 และรุ่นพี่รุ่นน้องที่ช่วยให้กำลังใจ ผลักดัน เคี่ยวเข็ญ ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาตลอดช่วงระยะเวลาในรั้วจามจุรีแห่งนี้ นอกจากนี้ยังต้องขอบคุณเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ และคนใกล้ชิดที่มีส่วนร่วมในการจัดระเบียบข้อมูลมา รับฟังปัญหาปลอบใจ รวมถึงพร้อมจะแสดงความยินดีกับเพื่อนในทุกๆ เรื่องมาโดยตลอด

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบุพการี คุณป้า คุณน้า คุณลุง คุณตา คุณยาย คุณครู คุณพี่ คุณน้อง คุณเพื่อน คุณญาติ และคุณมิตรทุกท่านที่ให้การสนับสนุนในทุกด้าน เข้าใจและให้กำลังใจผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา ทั้งนี้ความดีงามหรือคุณประโยชน์ทั้งปวงที่บังเกิดจากงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยขออุทิศแด่นายเล็ก ปิตะระนันท์ และนายชาติ เรื่องศรี คุณตาและคุณป้าผู้ล่วงลับของผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	3
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	3
1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	4
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
1.7 วิธีดำเนินการวิจัย.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
2.1 พัฒนาการของการศึกษาปัญหาของผู้เรียนภาษาที่สองจากการศึกษาเปรียบต่างสู่ การศึกษาภาษาในระหว่าง.....	10
2.1.1 การศึกษาเปรียบต่าง (Contrastive Analysis).....	10
2.1.2 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis).....	15
2.1.3 การศึกษาภาษาในระหว่าง (Interlanguage).....	16
2.2 แนวคิดเรื่องคลังคำ (Mental Lexicon).....	18
2.3 การวิเคราะห์การแปลโดยการศึกษากลวิธีในการแปล (Translation Strategies) และ ปัญหาที่พบในการแปล (Translation Problems).....	20
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	23
3.1 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	23
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	23

	หน้า
3.2.1 แบบสอบถามเรื่องประสบการณ์ภาษาอังกฤษ.....	23
3.2.2 การออกแบบชุดคำถามทดสอบการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษ.....	28
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	29
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	30
บทที่ 4 การสร้างคำและข้อผิดพลาดในการสร้างคำภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย.....	35
4.1 การวิเคราะห์ปริมาณข้อถูกและข้อผิดพลาด (Errors) ในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษของนักเรียนคนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างระดับกัน.....	37
4.1.1 ปริมาณของรูปแบบคำตามคำเป้าหมาย (ข้อถูก).....	37
4.1.2 ปริมาณและประเภทของข้อผิดพลาด.....	38
4.1.2.1 ปริมาณและประเภทของการสะกดผิด (Spelling error).....	41
4.1.2.2 ปริมาณและประเภทของข้อผิดพลาดด้านหน่วยคำ (Morphological Error)	43
4.1.2.3 ปริมาณและประเภทของข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ (Syntactical Error).....	44
4.1.2.4 ปริมาณและประเภทของข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ (Semantic Error)...	45
4.1.2.5 ปริมาณและประเภทของข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ (Lexical Error).....	47
4.1.2.6 ปริมาณและประเภทของข้อผิดพลาดด้านการใช้กลยุทธ์การเลี่ยง (ปัญหา) (Problem Avoidance Strategy).....	49
4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ของคำ (Word Frequency) กับการนี้กรู้คำ (Lexical Access) ที่เป็นข้อผิดพลาดของนักเรียนคนไทยกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ.....	51
บทที่ 5 กลวิธี (Strategies) การสร้างคำภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทยของกลุ่มนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ.....	55
5.1 ปริมาณรูปแบบและกลวิธีของข้อถูก.....	55
5.1.1 ปริมาณของรูปแบบและกลวิธีของข้อถูก.....	56
5.2 ปริมาณรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากคำเป้าหมายและกลวิธีของข้อผิดพลาดประเภทต่างๆ.....	56
5.2.1 ปริมาณและประเภทของกลวิธีที่พบในข้อผิดพลาด.....	58
5.2.1.1 ปริมาณรูปแบบของกลวิธีการใช้คำใกล้เคียง เช่น คำไวพจน์ และคำแวดล้อม (Near Synonymy and Peripheral related words).....	60
5.2.1.2 ปริมาณรูปแบบของกลวิธีการแปลด้วยการถ่ายโอนภาษา (L1 Transfer).....	62

	หน้า
5.2.1.3 ปริมาณรูปแปรของกลวิธีการเลือกใช้ภาษาสำเร็จรูป (Prefabs).....	65
5.2.1.4 ปริมาณรูปแปรของกลวิธีการเลือกใช้คำที่ไม่เกี่ยวข้อง (Unrelated words: no semantic mapping).....	65
5.2.1.5 ปริมาณรูปแปรของกลวิธีการผูกโยงกับวัฒนธรรม หรือการแทนที่ทางวัฒนธรรม (Culture-bound Element/Cultural substitution)...	68
5.2.1.6 ปริมาณรูปแปรของกลวิธีการถ่ายถอดอักษรตามเสียง (Transliteration).....	69
5.2.1.7 ปริมาณรูปแปรของกลวิธีการสร้างคำที่ไม่เป็นคำ (Non-word: X language).....	70
บทที่ 6 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	71
6.1 สรุปผลการวิจัย.....	71
6.2 อภิปรายผล.....	72
6.3 ข้อเสนอแนะ.....	77
รายการอ้างอิง.....	79
ภาคผนวก.....	85
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	114

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1	13
การเปรียบเทียบโครงสร้างคำประสมในภาษาอังกฤษและภาษาไทย (ศึกษาเปรียบเทียบเฉพาะโครงสร้างของการสร้างคำประสมประเภทคำนามเท่านั้น).....	13
ตารางที่ 2	26
สัดส่วนคะแนนของแบบสอบถามและอัตราร้อยละของคะแนนทั้งหมด.....	26
ตารางที่ 3	27
สัดส่วนคะแนนของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และอัตราส่วนร้อยละ.....	27
ตารางที่ 4	27
สัดส่วนคะแนนและอัตราส่วนร้อยละของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (60 คน).....	27
ตารางที่ 5	31
ตัวอย่างรูปคำที่ตรงกับคำเป้าหมายและรูปที่เบี่ยงเบนจากเป้าหมาย.....	31
ตารางที่ 6	37
ปริมาณข้อถูกและข้อผิดทั้งหมดในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง.....	37
ตารางที่ 7	38
ปริมาณข้อถูกและข้อผิดในการสร้างคำประสมของนักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์สูงและนักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ต่ำเปรียบเทียบกัน.....	38
ตารางที่ 8	39
ปริมาณข้อผิดแต่ละประเภทที่เกิดจากการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง...	39
ตารางที่ 9	40
ปริมาณและประเภทของข้อผิดที่พบในการสร้างคำประสมของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำโดยลำดับชนิดของข้อผิดตามเกณฑ์ทางภาษาศาสตร์ 4 ระดับ.....	40
ตารางที่ 10	42
ปริมาณข้อผิดด้านการสะกดคำในการสร้างคำประสมของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ.....	42
ตารางที่ 11	44
ปริมาณข้อผิดด้านหน่วยคำในการสร้างคำประสมของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ.....	44
ตารางที่ 12	45
ปริมาณข้อผิดด้านวากยสัมพันธ์ในการสร้างคำประสมของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ.....	45
ตารางที่ 13	46
ปริมาณข้อผิดด้านอรรถศาสตร์ในการสร้างคำประสมของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ.....	46
ตารางที่ 14	48
ปริมาณข้อผิดด้านคำศัพท์ในการสร้างคำประสมของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ.....	48

ตารางที่ 15	ปริมาณข้อผิดพลาดที่เกิดจากกลยุทธ์การเลี่ยง (ปัญหา) ในการสร้างคำประสมของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ.....	49
ตารางที่ 16	ความสัมพันธ์ของความถี่ในการเกิดคำที่มีผลต่อการนี้กรู้คำของนักเรียนไทยทั้งในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ.....	51
ตารางที่ 17	ความสัมพันธ์ของความถี่ในการเกิดคำที่มีผลต่อการสร้างข้อผิดพลาดแต่ละประเภทของนักเรียนไทยทั้งในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ.....	53
ตารางที่ 18	ปริมาณรูปแบบและกลวิธีของข้อถูกของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ.....	56
ตารางที่ 19	ปริมาณและประเภทของกลวิธีที่พบในการสร้างข้อผิดพลาดของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำโดยลำดับชนิดของกลวิธีตามปริมาณจากมากมาหาน้อยในกลุ่มประสบการณ์สูง.....	59
ตารางที่ 20	ปริมาณรูปแบบและชนิดย่อยของกลวิธีการแปลด้วยการใช้คำใกล้เคียง เช่น คำไวพจน์ และคำแวดล้อมของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำโดยลำดับชนิดย่อยของกลวิธีตามปริมาณจากมากมาหาน้อยในกลุ่มประสบการณ์สูง.....	60
ตารางที่ 21	ปริมาณรูปแบบและชนิดย่อยของกลวิธีการแปลด้วยการการถ่ายโอนภาษาของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำโดยลำดับชนิดย่อยของกลวิธีตามปริมาณจากมากมาหาน้อยในกลุ่มประสบการณ์สูง.....	62
ตารางที่ 22	ปริมาณรูปแบบของกลวิธีการเลือกใช้ภาษาสำเร็จรูปของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำโดยลำดับปริมาณจากมากมาหาน้อยในกลุ่มประสบการณ์สูง.....	65
ตารางที่ 23	ปริมาณรูปแบบของกลวิธีการเลือกใช้คำที่ไม่เกี่ยวข้องของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำโดยลำดับชนิดย่อยของกลวิธีตามปริมาณจากมากมาหาน้อยในกลุ่มประสบการณ์สูง.....	66
ตารางที่ 24	ปริมาณรูปแบบของกลวิธีการผูกโยงกับวัฒนธรรม หรือการแทนที่ทางวัฒนธรรมของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำโดยลำดับปริมาณจากมากมาหาน้อยในกลุ่มประสบการณ์สูง.....	68

<p>ตารางที่ 25</p>	<p>ปริมาณรูปแบบของกลวิธีกลวิธีการถ่ายทอดอักษรตามเสียงของนักเรียนไทยที่มี ประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำโดยลำดับชนิดย่อยของกลวิธีตามปริมาณจากมาก มาหาน้อยในกลุ่มประสบการณ์ต่ำ (เนื่องจากไม่พบในกลุ่มประสบการณ์สูง).....</p>	<p>69</p>
<p>ตารางที่ 26</p>	<p>ปริมาณรูปแบบของกลวิธีการสร้างคำที่ไม่เป็นคำของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ ภาษาอังกฤษสูงและต่ำโดยลำดับปริมาณจากมากมาหาน้อยในกลุ่มประสบการณ์ต่ำ (เนื่องจากไม่พบในกลุ่มประสบการณ์สูง).....</p>	<p>70</p>

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1	แผนภูมิต้นไม้แสดงโครงสร้างประโยค..... 12
ภาพที่ 2	แผนภูมิต้นไม้แสดงคำประสม..... 12
ภาพที่ 3	แผนภาพแสดงลักษณะของภาษาในระหว่างตามแนวคิดของคอร์ดอร์..... 17
ภาพที่ 4	แผนภูมิวงกลมแสดงสัดส่วนของช่วงเวลาสัมพันธ์กับโอกาสในการสัมผัสภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยต่อวัน..... 25
ภาพที่ 5	กระบวนการรับรู้และการรู้จำของผู้เรียนภาษาที่สอง..... 72
ภาพที่ 6	การเก็บค่าและการนี้กรู้ค่าของนักเรียนไทยกลุ่มสูง..... 75
ภาพที่ 7	การเก็บค่าและการนี้กรู้ค่าของนักเรียนไทยกลุ่มต่ำ..... 76

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปรากฏการณ์ที่คนในสังคมมีความรู้และสามารถพูดได้หลายภาษาจนสามารถใช้ภาษาเหล่านั้นสลับไปมาได้ (Code-switching) ทำให้ภาษาหลายภาษามีอิทธิพลซึ่งกันและกัน ปรากฏการณ์เช่นนี้เกิดจากการสัมผัสภาษา (Weinreich, 1953: 1, อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2548: 92) และประสิทธิผลในการใช้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันนี้เองเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยสนใจศึกษา ภาวะภาษาในระหว่าง (Interlanguage) เป็นปรากฏการณ์ทางภาษาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนภาษาที่สอง (L2) โดยที่ผู้เรียนในกลุ่มดังกล่าวจะยังอยู่ในระหว่างการพัฒนาภาษาที่สองและยังไม่สามารถใช้ภาษาที่เรียนได้เท่าเจ้าของภาษา (Native-like) เป็นเหตุให้การใช้อาษายังไม่สมบูรณ์คือเกิดข้อผิดพลาด (Error) ในการใช้ภาษา ภาษาในระหว่างแสดงให้เห็นพัฒนาการในการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนแต่ละคน

ในทฤษฎีการศึกษาเปรียบเทียบต่าง (Contrastive Analysis) ซึ่งมีอิทธิพลอย่างมากในช่วงศตวรรษที่ 50 และ 60 (1950s-1960s) (Johnson, Johnson and Karl, 1998: 85-86) มีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาของผู้เรียนภาษาที่สองว่า เราสามารถทำนายล่วงหน้าและอธิบายถึงรูปแบบ (patterns) ของภาษาที่เป็นปัญหาในการเรียนภาษาที่สองได้อย่างเป็นระบบ (Fries, 1945: 9, Lado, 1957: 1) ความสนใจของนักวิจัยในด้านปัญหาของผู้เรียนเน้นหนักไปทางเรื่องสัทศาสตร์และสัทวิทยา เช่น การเปรียบเทียบระบบเสียง และหน่วยเสียงสำคัญอื่นๆ เป็นสำคัญ ด้วยเหตุว่าระบบเสียงที่ต่างกัน จะสามารถนำไปสู่การคาดคะเนปัญหาที่จะเกิดขึ้นได้อย่างเป็นรูปธรรม (Strong Contrastive Analytical Hypothesis) แต่งานวิจัยทางวิทยาหน่วยคำ หรือระดับวากยสัมพันธ์นั้นยังคงมีน้อย และการศึกษาในระดับคำหรือประโยคอาจเป็นเรื่องที่ซับซ้อนกว่ายุ่งยากกว่า และมีขอบข่ายที่กว้างกว่า ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเกี่ยวกับภาวะภาษาในระหว่างผ่านกระบวนการการสร้างคำ

มิลเลอร์ (Miller, 1976: 62-63) กล่าวว่า การที่คนเราจะเรียนรู้ภาษาได้ดีนั้นจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับคำ ทั้งในแง่ตัวสะกด การออกเสียง ประเภททางวากยสัมพันธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำรวมทั้งความรู้ด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ของคำ ซึ่งความรู้ดังกล่าวนี้คือไวยากรณ์ที่ฝังอยู่ในคำในคลังคำ (Mental Lexicon) ของผู้เรียน จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยเคย

ศึกษาและทำงานด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่าการศึกษาเรื่องข้อผิดพลาดในลักษณะต่างๆ ที่เกิดกับผู้เรียนภาษาที่สองเป็นเรื่องจำเป็นและมีคุณประโยชน์อันจะนำไปสู่การพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิผลต่อไปได้ เมื่อผู้วิจัยทำการสำรวจนำร่อง (Pilot Study) และเก็บข้อมูลจริงเรื่องการสร้างคำประสมของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกัน (จำนวน 20 คน) ในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่เป็นคำยืม (จำนวน 20 คำ) ในปี 2552 พบว่านอกเหนือไปจากปัจจัยการแทรกแซงของอิทธิพลในภาษาแม่ (Language Transfer) แล้ว ยังพบว่าประสบการณ์ภาษา (Language Exposure/Language Experience) เป็นอีกปัจจัยหนึ่ง ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานเรื่องความแตกต่างระหว่างประสิทธิผลในการเรียนภาษาที่สองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกเหนือไปจากนั้น ผู้วิจัยยังพบการเชื่อมโยงมโนทัศน์ (Conceptualization) เข้ากับการสร้างคำของผู้เรียน โดยสามารถสังเกตเห็นได้จากการสร้างคำประสมซึ่งผู้เรียนเชื่อมโยงรูป (Form) เข้ากับความหมาย (meaning) ในการสร้างคำเป้าหมาย เช่น ในคำว่า 'รถไฟไฟฟ้า' (electric train) ผู้เข้าร่วมทดลองกลับใช้กลวิธีการเชื่อมโยงทางวัฒนธรรมหรือประสบการณ์ทางวัฒนธรรมส่วนบุคคล นับเป็นผลการทดลองที่น่าสนใจจึงได้ขยายการวิจัยในหัวข้อนี้ให้ลึกซึ้งขึ้น เพื่อศึกษากลวิธีการนี้รู้ค่าของนักเรียนไทยที่อาจนำไปประยุกต์ใช้ในการสอนได้

ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจำนวนมากจะถ่ายโอนลักษณะบางอย่างจากภาษาแม่ไปยังภาษาต่างประเทศที่เรียน (Briere, 1968: 102) และสร้างระบบภาษาที่ไม่ใช่ทั้งภาษาแม่และภาษาเป้าหมาย ซึ่งเรียกว่า ภาษาในระหว่าง (Interlanguage) ปัญหาที่พบในภาษาในระหว่างเกิดจากกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งประกอบด้วยกลวิธีประเภทต่างๆ 5 ประการ (Selinker, 1972) ได้แก่ กลวิธีในการเรียนภาษาที่สอง (Strategies of SLA) การถ่ายโอนระบบภาษาแม่มายังภาษาที่สอง (L1 Transfer) การวางนัยทั่วไปเกินเหตุ (Overgeneralization) การถ่ายโอนมาจากประสบการณ์การเรียน (Transfer of Training) และกลวิธีการสื่อสาร (Communication Strategies) จึงเป็นที่น่าสนใจศึกษาว่านักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกันจะสร้างข้อผิดพลาดแบบเดียวกันหรือไม่ แต่ละกลุ่มจะสร้างข้อผิดพลาดและกลวิธีแบบใดมากที่สุด

งานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยมิได้เน้นเอาความถูกต้องเชิงรูปคำในรูปแบบของข้อผิดพลาด (Errors) ของคำประสมภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนสร้างขึ้นเพียงอย่างเดียว แต่มีจุดมุ่งหมายเพื่อเน้นวิเคราะห์กลวิธี (Strategies) ในการนี้รู้ค่าซึ่งจะทำให้เห็นปัญหาของผู้เรียนด้วย อีกทั้งหากครูผู้สอนภาษาต่างประเทศสังเกตเห็นความเชื่อมโยงของประสบการณ์ภาษาที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียน ก็สามารถนำข้อสรุปที่เกิดขึ้น รวมถึงลักษณะข้อผิดพลาดที่เกิดในงานวิจัย

นี้ไปพัฒนาสู่การจัดกระบวนการเรียนการสอนในรูปแบบต่างๆ ต่อไปได้ โดยผู้วิจัยมีความเห็นว่าการมองข้อผิดพลาดผ่านกระบวนการสร้างคำประสมของผู้เรียนนั้นทำให้เห็นความสามารถในการเชื่อมโยงกลุ่มความคิด (concept) ของสรรพสิ่ง (entity) ที่รับเข้าจากภาษาแม่ไปสู่คำต่างๆ ในภาษาที่สอง โดยนับเป็นหนึ่งรูปแบบงานวิจัยที่จะทำให้เห็นกลวิธีในการสร้างคำจากคลังคำ (Mental Lexicon) ด้วยการใช้ความรู้ในภาษาแม่และความรู้ในการใช้ภาษาที่สองที่ต่างกันตามประสบการณ์ภาษาของผู้เรียน ซึ่งจะแสดงให้เห็นภาวะภาษาในระหว่างได้เป็นอย่างดี

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

งานวิจัยในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบ

1.2.1 กลวิธีในการสร้างคำภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทยของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างระดับกัน

1.2.2 ข้อผิดพลาดการสร้างคำภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทยซึ่งสร้างโดยนักเรียนไทยสองกลุ่มดังกล่าว

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1.3.1 กลวิธีการสร้างคำภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทยของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงจะมีความหลากหลายกว่านักเรียนที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ

1.3.2 นักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงจะสร้างคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำในภาษาอังกฤษมากกว่า ซึ่งต่างจากนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ

1.3.3 นักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงจะสร้างคำที่มีระดับความถูกต้องตามไวยากรณ์ของรูปคำภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ศึกษาเปรียบเทียบเฉพาะข้อผิดพลาดและกลวิธีในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย ซึ่งเป็นคำยืมแบบแปล (Loan Translation)

1.4.2 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาไทยชั้นปีที่ 1 ไม่จำกัดวิชาเอก คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตวังท่าพระ ที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2553 แบ่งเป็นกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงจำนวน 30 คน และกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำจำนวน 30 คน (ดูรายละเอียดในบทที่ 3)

1.4.3 ศึกษาจากการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่เป็นคำยืมมีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทยจำนวน 80 คำ ต่อนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง 1 คน รวมคำประสมภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง 60 คน เป็นคำประสมภาษาอังกฤษทั้งหมด 4,800 คำ

1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1.5.1 ภาษาในระหว่าง (Interlanguage) หมายถึง ภาษาของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สอง (L2) ในขณะที่กำลังพัฒนาไปสู่ภาษาเป้าหมายมีลักษณะเฉพาะที่เกิดจากพัฒนาการจากภาษาแม่ไปยังภาษาเป้าหมาย

1.5.2 ประสบการณ์ภาษา (Language Exposure/Language Experience) หมายถึง ประสบการณ์การสัมผัสภาษาของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ และภาษาที่สอง ที่เกิดขึ้นตลอดกระบวนการการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้นๆ ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม

1.5.3 การสร้างคำ (Word Formation) ในงานวิจัยนี้จะจำกัดไว้เฉพาะการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษประเภทคำนามที่เป็นคำยืมแบบแปลมีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทยเท่านั้น โดยโครงสร้างในคำเป้าหมายจะประกอบขึ้นด้วยคำเดียว 2 คำ (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในเรื่องการคัดเลือกชุดคำทดสอบ)

1.5.4 ข้อผิดพลาด (Error) หมายถึง รูปภาษาที่เบี่ยงเบนไปจากภาษามาตรฐานอย่างคงที่ เป็นระบบในระหว่างที่มีการเรียนภาษา ซึ่งผู้เรียนไม่ตระหนักรู้ถึงข้อผิดพลาดนั้นๆ โดยไม่สามารถระบุข้อผิดพลาดและไม่สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเองได้

1.5.5 คำยืมแปล (Loan Translation) หมายถึง คำใหม่ที่เกิดขึ้นในภาษาผู้รับอันเกิดจากการขอยืมความหมาย โดยไม่ทำให้เกิดคำใหม่ในภาษาแต่เป็นการผสมหน่วยคำที่มีอยู่แล้วในภาษา ถือเป็นกรสร้างศัพท์โดยแปลคำยืมแบบตรงตัว เช่น คำประสมภาษาไทยคำว่า 'จุดอ่อน' ตรงกับคำว่า weak point ในคำประสมภาษาอังกฤษ เป็นต้น

1.5.6 กระบวนการการสร้างคำย้อนกลับ (Back Formation) หมายถึง กระบวนการการสร้างคำที่ย้อนกลับไปสู่ภาษาต้นฉบับทั้งทางรูปแบบและทางความหมาย

1.5.7 การแก้ไขเกินเหตุ (Hypercorrection) หมายถึง การใช้กฎในภาษาที่สองเกินความจำเป็น ในบริบทการสร้างคำประสมที่ไม่อนุญาตให้ใช้กฎนั้นๆ เช่น การเติมปัจจัยเปลี่ยน (Derivational Suffixes) ในภาษาอังกฤษที่เป็นเรื่องที่น่าพิศวง ถ้าจะทำกริยา 'adorn' ให้เป็นคำนาม ต้องเติมปัจจัย -ment เป็น 'adornment' จะใช้ปัจจัยอื่นไม่ได้ เพราะเป็นกรณียกเว้นหรือเป็นกฎเฉพาะของภาษาเป้าหมาย ดังนั้น ข้อผิดพลาดด้านหน่วยคำที่เกิดจากการแก้ไขเกินเหตุ เช่น ในคำว่า 'เตียงน้ำ' (water bed) อาจพบคำว่า *watered bed หรือ *watering bed เป็นต้น

1.5.8 การแปลตรงตัว (Literal Translation) หมายถึง การแปลตรงตัวจะคงกฎของโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ในระดับระบบ และแบบแผนที่มีในภาษาเป้าหมายในขณะที่เก็บความหมายของการเทียบเคียงของสองภาษาไว้ ซึ่งอาจมีการเปลี่ยนตำแหน่งของคำตามแบบแผนของภาษาเป้าหมาย เช่นคำว่า 'โลกร้อน' (global warming) กลายเป็นคำว่า hot world เป็นต้น

1.5.9 การแปลคำต่อคำ (Word-for-word Translation) หมายถึง การแปลคำต่อคำจะคงโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของภาษาต้นฉบับไว้ในขณะที่เก็บความหมายของการเทียบเคียง (Equivalence) ระหว่างคำในสองภาษา เป็นการคงตำแหน่งของคำตามประโยคต้นฉบับ เช่นคำว่า 'โลกร้อน' (global warming) กลายเป็นคำว่า world hot เป็นต้น

1.5.10 อรรถศาสตร์คำศัพท์ (Lexical semantics) หมายถึง การศึกษาทางความหมายระหว่างคำที่อาศัยความรู้เกี่ยวกับคำ ไม่ได้อาศัยความรู้เกี่ยวกับบริบทสถานการณ์โดยตรง เช่น ความสัมพันธ์ในลักษณะจัดจำพวก หรือ การเชื่อมโยงกับคำพ้องความหมาย หรือ คำที่มีความหมายตรงข้าม หรือ การเชื่อมโยงกับคำที่แสดงข้อมูลทางความหมาย เช่น คำระบุคุณสมบัติ คำแสดงประโยชน์ ฯลฯ

1.5.11 อรรถศาสตร์บริบท (Contextual semantics) หมายถึง การศึกษาทางความหมายระหว่างคำที่เกิดขึ้นเมื่อคำหนึ่งไปกระตุ้นคำอื่นๆที่อยู่ภายในกรอบแห่งประสบการณ์ (frame) เดียวกันนั้นออกมา ซึ่งจำแนกออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทที่อิงบริบทสถานการณ์ที่เป็นที่รับรู้ร่วมกันได้ และประเภทที่อิงกรอบแห่งประสบการณ์เฉพาะบุคคล

1.5.12 การถ่ายอักษรด้วยเสียง (Transliteration) หมายถึง การถ่ายอักษรหนึ่งๆ ตามการรับรู้ทางเสียงของคำนั้นๆ โดยใช้เสียงในภาษาแม่ในการถ่ายถอดอักษร

1.5.13 กลยุทธ์การเลี่ยง (ปัญหา) (Avoidance Strategy) หมายถึง การหลีกเลี่ยงปัญหาโดยการไม่ให้คำตอบ ตามที่งานวิจัยกำหนดขึ้น โดยในงานวิจัยนี้ หมายถึง เมื่อผู้เข้าร่วมการทดลองไม่สามารถนี้กรู้คำประสมภาษาอังกฤษได้จากคำกระตุ้นภาษาไทย จะไม่เขียนคำตอบใดๆ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทำให้ทราบมโนทัศน์ในการสร้างคำและการนี้กรู้คำ (Lexical Access) ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย

1.6.2 สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสอนนักเรียนไทยเกี่ยวกับการสร้างคำในภาษาอังกฤษ (Lexical Construction)

1.7 วิธีดำเนินการวิจัย

1.7.1 การทบทวนวรรณกรรมที่เป็นองค์ความรู้สำหรับงานวิจัยในครั้งนี้

ผู้วิจัยทบทวนผลงานที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย 3 หัวข้อใหญ่ๆ คือ (1) การศึกษาปัญหาของผู้เรียน คือ 1.1 การศึกษาเปรียบเทียบ 1.2 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด 1.3 การศึกษาภาษาในระหว่าง (2) คลังคำ (Mental Lexicon) (3) กลวิธีในการแปล (Translation Strategies) และปัญหาที่พบในการแปล (Translation Problems)

1.7.2 การสร้างเครื่องมือในงานวิจัย

1.7.2.1 การสร้างแบบสอบถามประสบการณ์ภาษาเพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

แบบสอบถามเรื่องประสบการณ์ภาษาอังกฤษนี้แบ่งออกเป็นคำถาม 3 ส่วน ได้แก่ 1) ข้อมูลประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษและปริมาณการสัมผัสกับภาษาที่บ้าน เช่น ข้อมูลประวัติทั่วไป และผลจากการสัมผัสภาษาในโรงเรียนและผลสัมฤทธิ์จากอดีตจนถึงปัจจุบัน เช่น ประวัติผลการเรียน 2) ปริมาณการสัมผัสกับภาษาอังกฤษในการเรียนทุกประเภททั้งในระบบ นอก ระบบ และตามอัธยาศัย และ 3) การสัมผัสกับภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์พิเศษแบบเข้มข้น (Intensive) ซึ่งสัดส่วนของแบบสอบถามประสบการณ์ภาษาจะสัมพันธ์กับเวลาและโอกาส

ในการสัมผัสภาษาอังกฤษของผู้เรียนทวิภาษาคนไทยใน 1 วัน ค่าคะแนน (Score weight) ของแบบสอบถามเรื่องประสบการณ์ภาษาอังกฤษจะคิดจากกิจกรรมการสัมผัสภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักเรียนไทยผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองต่อวัน

ส่วนการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการคัดเลือกอย่างเป็นระบบ (Stratified systemic sampling) (ดูรายละเอียดในบทที่ 3 หัวข้อ 3.2.1) ผู้วิจัยให้นักศึกษาทั้ง 330 คน ทำแบบสอบถามเรื่องประสบการณ์ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบสอบถามประสบการณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาเป็นรายบุคคล แบบสอบถามฉบับนี้มีคะแนนเต็ม 333 คะแนน ซึ่งคำนวณคะแนนโดยการให้ค่าน้ำหนักตามเกณฑ์ของแบบสอบถาม แล้วนำนักศึกษาทั้ง 330 คน มาเรียงลำดับคะแนนสูงที่สุดลงมาถึงคะแนนต่ำสุดเพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยคัดเลือกจากผู้ที่ได้คะแนนลำดับที่ 1 ถึงลำดับที่ 30 เป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาสูง (กลุ่มสูง) และผู้ที่ได้คะแนนลำดับที่ 300 ถึงลำดับที่ 330 เป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาต่ำ (กลุ่มต่ำ) รวม 60 คน เพื่อเป็นกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้

1.7.2.2 การสร้างแบบทดสอบการสร้างคำ

ชุดคำทดสอบ (Test Words) (ดูภาคผนวก ก) ประกอบด้วยคำประสมภาษาไทย จำนวน 80 คำ ซึ่งเป็นคำประสมที่ผ่านกระบวนการยืมคำและการบัญญัติศัพท์ขึ้นใหม่ในสังคมไทยจากคำประสมภาษาอังกฤษที่ประกอบขึ้นจากหน่วยคำอิสระ 2 คำ (Two-member compounds) โดยใช้ชุดคำทดสอบซึ่งประกอบด้วยคำกระตุ้นที่เป็นคำประสมภาษาไทย อ้างอิงจากพจนานุกรม Collins COBUILD – Lexicon และอ้างอิงความถี่ในการเกิดคำประสมภาษาอังกฤษดังกล่าวในบริบทภาษาไทยผ่านการค้นคำในเว็บ Google (Thai Webpage) โดยคัดเลือกทั้งคำที่มีอัตราการเกิด (Word Frequency) ในความถี่สูงและความถี่ต่ำ อย่างละ 40 คำ ผู้วิจัยเน้นศึกษาการนี้รู้คำผ่านกระบวนการการสร้างคำย้อนกลับ (Back-formation) โดยที่คำเป้าหมายเดิมเป็นคำประสมภาษาอังกฤษที่ผ่านกระบวนการการยืมแบบแปล (Loan translation) มาเป็นคำประสมภาษาไทย เช่น คำว่า ‘ม้าแข่ง’ จะตรงกับคำว่า ‘racehorse’ คำว่า ‘น้ำแร่’ จะตรงกับคำว่า ‘mineral water’ เป็นต้น กระบวนการทดลองในงานวิจัยชิ้นนี้จะใช้คำประสมภาษาไทยที่ผ่านการยืมแปลมาแล้วเป็นคำกระตุ้นเพื่อให้นักเรียนไทยสร้างคำกลับไปเป็นคำประสมภาษาอังกฤษที่สมบูรณ์ กล่าวคือ งานวิจัยชิ้นนี้จะไม่เลือกคำที่รูปคำแสดงมโนทัศน์ 2 มโนทัศน์ ในภาษาหนึ่งแต่เป็นคำที่มีมโนทัศน์เดียวในอีกภาษาหนึ่ง เช่นคำประสม ‘ข้าวโพด’ ในภาษาไทยที่ตรงกับคำเดียว ‘corn’ ในภาษาอังกฤษหรือคำประสม ‘notebook’ ในภาษาอังกฤษที่ตรงกับคำเดียว

‘สมุด’ ในภาษาไทย เป็นต้น หลังจากนั้นจัดคำให้คลงกันเพื่อใช้เป็นชุดคำทดสอบ เมื่อผู้เข้าร่วมทดลองทั้งสองกลุ่มจากการคิดคะแนนแบบสอบถามประสบการณ์ภาษาอังกฤษแล้ว จะให้ผู้เข้าร่วมทดลองทำชุดคำทดสอบทั้ง 80 ข้อโดยไม่จำกัดอัตราความเร็วในการนี้รู้คำ (Reaction time) เพื่อให้ผู้เข้าร่วมทดลองได้มีเวลาไตร่ตรองในการคิดคำผ่านกระบวนการนี้รู้คำ (Lexical Access) และแก้ไขอย่างดีที่สุด (ดูรายละเอียดในบทที่ 3 หัวข้อ 3.2.2)

แบบทดสอบนี้ทำขึ้นเพื่อทดสอบความสามารถในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่เป็นคำยืมในภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อจำแนกลักษณะข้อผิดพลาดในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษของผู้เรียนคนไทย และดูลักษณะการแปรของการสร้างคำว่ามีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ภาษาของกลุ่มตัวอย่างหรือไม่

1.7.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลข้อผิดพลาดและกลวิธีการสร้างคำมาจากนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกันในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย ในการเก็บข้อมูลสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ใช้ระยะเวลา 1 ภาคการศึกษา คือ ภาคการศึกษาภาคต้น ปีการศึกษา 2553

1.7.4 การจัดระเบียบข้อมูล

ผู้วิจัยจะทำการจัดเรียงข้อมูลการสร้างคำประสมของผู้เรียนคนไทยทั้งสองกลุ่มจำนวนทั้งหมด 4800 คำ แบ่งออกเป็นข้อมูลการเกิดคำประสมภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยกลุ่มสูงจำนวน 2400 คำ และกลุ่มต่ำจำนวน 2400 คำ ลงในตารางงาน Excel โดยระบุทั้งรูปแบบการแปรของโครงสร้างคำแบบต่างๆ และจำนวนการเกิดของคำ (token) ในรูปแบบนั้นๆ โดยจำแนกข้อมูลออกเป็น ข้อถูก และข้อผิด โดยข้อถูกนั้นยังสามารถจำแนกออกเป็นหมวดย่อยอีก 2 ประเภท ได้แก่ ข้อถูกที่ตรงตามคำเป้าหมาย และข้อถูกแบบที่ไม่ตรงตามคำเป้าหมายแต่สื่อความได้ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะระบุจำนวนการเกิดรูปแบบต่างๆ เพื่อการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและกลวิธีต่อไป

1.7.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

1.7.5.1 การวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและกลวิธี ผู้วิจัยจะจำแนกประเภทของข้อผิดพลาดในการสร้างคำของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มจะใช้เกณฑ์ทางภาษาศาสตร์เป็นหลัก ประกอบด้วยข้อผิดพลาดด้านรูปเขียน (Orthographic Error) ซึ่งอาจเกิดจากการเทียบเสียงในคำผิดพลาดทำให้เกิดการ

สะกดผิด และอื่นๆ ข้อผิดพลาดทางด้านหน่วยคำ (Morphological Error) ซึ่งอาจเกิดขึ้นเพราะไม่ตระหนักถึงการเติมปัจจัยเปลี่ยน (Derivational Suffixes) ในหน่วยคำขยายในภาษาอังกฤษ ข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ (Syntactic Error) ในกรณีนี้อาจเป็นการเรียงคำผิดลำดับ การสร้างคำเดี่ยว หรือวลีขึ้นทดแทนคำประสมทั้งคำ และข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ (Semantic Error) ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดด้านความหมาย (ดูรายละเอียดบทที่ 3) รวมทั้งวิเคราะห์รูปแบบการสร้างคำที่เกิดขึ้นทั้งหมดว่ามีกลวิธีแบบใดบ้าง (ส่วนข้อมูลข้อผิดพลาดที่ไม่สามารถหาความเชื่อมโยงระหว่างกลวิธีและความสัมพันธ์ทางความหมายได้ ผู้วิจัยจะใช้วิธีการสัมภาษณ์บางกรณีเป็นรายบุคคลเพื่อประกอบการวิเคราะห์โดยละเอียดด้วย)

1.7.5.2 การวิเคราะห์ทางสถิติ

ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ทางสถิติร่วมด้วย โดยใช้การแจกแจงนับปริมาณของรูปแบบการสร้างคำแบบต่างๆ เปรียบเทียบประเภทของข้อผิดพลาดของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มเพื่อศึกษาว่าข้อผิดพลาดที่เป็นปัญหารวมทั้งกลวิธีในการสร้างคำประสมของนักเรียนไทยแต่ละกลุ่มนั้นคิดเป็นร้อยละเท่าใด เพื่อศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างระดับกัน มีรูปแบบในการสร้างคำและมีข้อผิดพลาดเหมือนหรือต่างกันอย่างไร และข้อผิดพลาดทั้งกลวิธีเหล่านั้นแปรสัมพันธ์ตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในแต่ละกลุ่มหรือไม่อย่างไร

ในงานวิจัยชิ้นนี้ ข้อมูลข้อผิดพลาดมาจากการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษของผู้เรียนรูปแบบต่างๆ จำนวน 4800 คำ ซึ่งมาจากกลุ่มสูง 2400 คำ และมาจากกลุ่มต่ำอีก 2400 คำ แต่เนื่องจากประเภทของข้อผิดพลาดที่เกิดในคำนั้นๆ ทุกประเภท บางครั้งผู้เรียนสร้างข้อผิดพลาดมากกว่า 1 ข้อผิดพลาดในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษ 1 คำ ผู้วิจัยจึงต้องทำการแจกแจงนับให้ได้ข้อมูลข้อผิดพลาดทั้งสิ้นมีจำนวน 6359 ข้อผิดพลาด จากนั้นผู้วิจัยจะทำการเปรียบเทียบปริมาณในการสร้างข้อผิดพลาดแต่ละประเภทระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำด้วยการเปรียบเทียบสัดส่วน ในจำนวนเต็มนับหนึ่งร้อยนี้ โดยและเทียบปริมาณการเกิดข้อผิดพลาดว่า ในข้อผิดพลาดแต่ละประเภทรุ่นนักเรียนไทยกลุ่มใด สร้างข้อผิดพลาดมากกว่ากัน เป็นร้อยละเท่าใด

1.7.6 สรุปผลการวิจัยและเขียนรายงาน สังเคราะห์ปัญหาและให้ข้อเสนอแนะ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้ผู้วิจัยทบทวนวรรณกรรมในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยแบ่งเป็น 3 ส่วน ในส่วนแรก ผู้วิจัยทบทวนแนวคิดทฤษฎีซึ่งเป็นพื้นฐานในการศึกษาปัญหาของผู้เรียนภาษาที่สอง ซึ่งได้แก่ การศึกษาเปรียบเทียบ (Contrastive Analysis) การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) และ การศึกษาภาษาในระหว่าง (Interlanguage Study) ในส่วนที่สองผู้วิจัยทบทวนเรื่องคลังคำ (Mental Lexicon) และทบทวนในส่วนของหลักการวิเคราะห์กลวิธีในการแปล (Translation Strategies) และปัญหาที่พบในการแปล (Translation Problems) ซึ่งแสดงภาวะภาษาในระหว่างของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองผ่านกลวิธีการสร้างคำประสมในงานวิจัย ดังนี้

2.1 พัฒนาการของการศึกษาปัญหาของผู้เรียนภาษาที่สองจากการศึกษาการเปรียบเทียบสู่ การศึกษาภาษาในระหว่าง

การศึกษาภาษาศาสตร์แบบโครงสร้างส่งอิทธิพลหลักต่อการพัฒนาแนวคิดทฤษฎีด้าน การศึกษาปัญหาของผู้เรียนภาษาที่สองจนได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องตามแนวทฤษฎีทาง ภาษาศาสตร์นับตั้งแต่ศตวรรษที่ 40 เรื่อยมา โดยเริ่มจากทฤษฎีภาษาศาสตร์ประยุกต์ด้าน การศึกษาเปรียบเทียบ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด จนถึงการศึกษาภาวะภาษาในระหว่างเช่นปัจจุบัน

2.1.1 การศึกษาเปรียบเทียบ

ในช่วงศตวรรษที่ 50 และ 60 (1950s-1960s) ทฤษฎีการศึกษาเปรียบเทียบ (Contrastive Analysis) ตามทฤษฎีแบบดั้งเดิม ฟรีส (Fries) และลาโด (Lado) ได้กล่าวไว้ว่า เราสามารถทำนายล่วงหน้าและอธิบายถึงรูปแบบ (patterns) ของภาษาที่เป็นสิ่งยุ่งยากในการ เรียนภาษาที่สองได้อย่างเป็นระบบ และการศึกษาเปรียบเทียบนั้นมีจุดประสงค์หลักในการนำผล ของความต่างมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การศึกษาเปรียบเทียบนั้นได้รับ อิทธิพลมาจากการศึกษาภาษาศาสตร์แบบโครงสร้าง โดยมีความเชื่อว่าหากความแตกต่าง ระหว่างโครงสร้างในภาษาแม่และภาษาเป้าหมายมีมากเท่าใด อุปสรรคในการเรียน ภาษาต่างประเทศก็จะมีมากขึ้นเท่านั้น การศึกษาเปรียบเทียบในยุคแรกจึงช่วยบอกผู้สอนว่าควร สอนสิ่งใดก่อนหลัง หรือเน้นย้ำการฝึกในประเด็นที่มีความต่างดังที่ฟรีส (Fries, 1945) กล่าวไว้ว่า

“การจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอนที่จะก่อให้เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด ก็คือการเปรียบเทียบระหว่างภาษาที่สองนั้นๆ (L2) เทียบเคียงเข้ากับคำอธิบายในภาษาแม่ของผู้เรียน (L1) อย่างแยบคาย”

“The most efficient materials are those that are based upon a scientific description of the language to be learned, carefully compared with a parallel description of the native language of the learner.”

(Fries: 1945: 9)

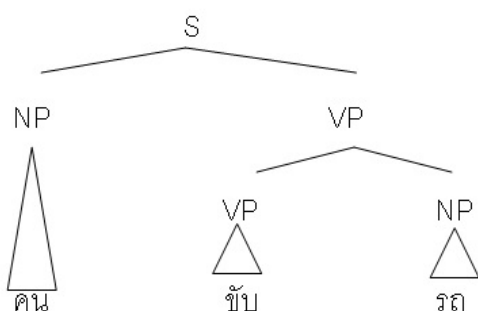
อย่างไรก็ดี ความสนใจของนักวิจัยหลายท่านเน้นศึกษาเปรียบเทียบเรื่องสัทศาสตร์และสัทวิทยาเป็นสำคัญ ด้วยเหตุว่าระบบเสียงที่ต่างกันจะสามารถนำไปสู่การคาดคะเนปัญหาที่จะเกิดขึ้นได้อย่างเป็นรูปธรรม (Strong Contrastive Analytical Hypothesis) เช่น การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาอินโดนีเซียกับภาษาไทย (เชิดชัย อุดมพันธ์, 2550) การศึกษาเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยระหว่างนักเรียนไทยเชื้อสายเขมรกับนักเรียนไทยที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ (ปิ่นแก้ว กังวานศุภพันธ์, 2550) เป็นต้น แต่งานวิจัยศึกษาเปรียบเทียบทางวิทยาหน่วยคำหรือวากยสัมพันธ์นั้นยังคงมีน้อย ส่วนหนึ่งเป็นการศึกษาลักษณะของคำประสมในภาษาใดภาษาหนึ่ง เช่นในงานของจรรยา ที่ศึกษาคำประสมในภาษาไทยลำปาง (จรรยา ตาระกา, 2533) หรือการศึกษาเปรียบเทียบคำประสมระหว่างภาษาใดภาษาหนึ่ง เช่นงานของวรรณสิริ ที่ศึกษาคำประสมในภาษาไทยและภาษาลาว (วรรณสิริ สร้างเอี่ยม, 2544) เป็นต้น

การเปรียบเทียบโครงสร้างคำประสมภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

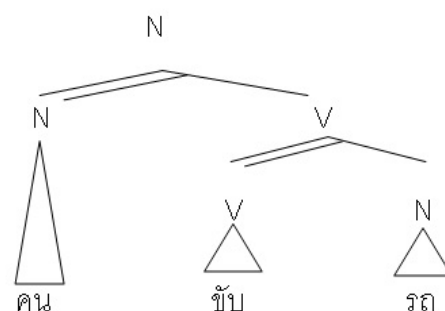
คำประสมในภาษาไทยเป็นหนึ่งในลักษณะของการสร้างคำใหม่ขึ้นจากหน่วยคำอิสระ (Free Morpheme) ที่มีความหมายแตกต่างกันตั้งแต่ 2 หน่วยคำหรือมากกว่านั้นประสมกันเข้าเป็นคำใหม่อีกคำหนึ่ง ซึ่งอาจประกอบขึ้นจาก *ส่วนหลัก* กับ *ส่วนขยาย* (Head-Modifier Structure) หรือส่วนหลักกับส่วนหลักก็ได้ และให้ความหมายใหม่ที่ยังคงเค้าความหมายเดิม โดยความหมายสำคัญจะอยู่ที่คำหลัก (Head) ส่วนที่ตามมาเป็นส่วนขยาย (Modifier) เช่น คำว่า “หีบเพลง” มาจากการประสมกันของคำว่า ‘หีบ_N’ + ‘เพลง_N’ (คำหลัก + คำขยาย) หมายถึง เครื่องอัดลมทำด้วยไม้หุ้มกระดาษ มีรู มีลิ้นใช้นิ้วเปิดให้เป็นเสียงเพลง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546) เป็นต้น ในแง่ของโครงสร้างคำประสมภาษาไทย มีกรอบโครงสร้าง 2 แบบ ได้แก่

1. คำนามประสมชนิดแสดงไวยากรณ์ประโยค (Syntactic nominal compounds)

คำนามประสมชนิดแสดงไวยากรณ์ประโยค ได้แก่ กลุ่มคำที่ประกอบขึ้นด้วย คำนาม-กริยา-นาม (Noun + Verb + Noun) คำนามจึงอยู่ในตำแหน่งเป็นภาคประธานและมี คำกริยาอยู่ในตำแหน่งภาคแสดง คำประสมลักษณะนี้จึงมีโครงสร้างคล้ายกับประโยคความเดียว เช่นคำว่า ‘คนขับรถ’ (ดูภาพที่ 1, 2)

ภาพที่ 1: แผนภูมิต้นไม้แสดงโครงสร้างประโยค

ภาพที่ 2: แผนภูมิต้นไม้แสดงคำประสม

2. คำนามประสมชนิดนามล้วน (Noun-noun compounds)

คำนามประสมชนิดนามล้วน คือ หน่วยคำอิสระ (Free Morpheme) ที่มีความหมายแตกต่างกันตั้งแต่ 2 หน่วยคำ หรือมากกว่านั้นประสมกันเข้าเป็นคำใหม่อีกคำหนึ่ง และหน่วยคำนั้นมีคุณสมบัติเป็นคำนาม + คำนาม เมื่อเปรียบเทียบโครงสร้างการสร้างคำประสมทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทยจะพบว่า โครงสร้างคำนามประสมชนิดแสดงไวยากรณ์ประโยค (Syntactic nominal compounds) ในภาษาไทยเกิดมากเท่าๆ กับคำนามประสมชนิดนามล้วน (Noun-noun compounds) แต่ในภาษาอังกฤษคำนามประสมชนิดนามล้วนมีความถี่ในการเกิดสูงกว่า และความแตกต่างสำคัญอีกประการหนึ่งคือ คำประสมภาษาอังกฤษจะประกอบขึ้นจาก ส่วนขยาย กับ ส่วนหลัก (Modifier-Head Structure) โดยความหมายสำคัญจะอยู่ที่คำหลัก (Head) ซึ่งอยู่ท้ายคำ ส่วนคำที่อยู่ด้านหน้าคำหลักจะเป็นส่วนขยาย (Modifier) เช่น ‘music_N’ + ‘box_N’ (คำขยาย + คำหลัก) หมายถึง ‘หีบเพลง’ ดังนั้น ในทางไวยากรณ์ ส่วนประกอบหลักจะเป็นตัวกำหนดประเภทของคำประสม ในแง่ความหมาย ส่วนประกอบหลักจะเป็นส่วนกำหนดความหมายสำคัญของคำประสม โดยงานวิจัยชิ้นนี้จะเน้นศึกษาเฉพาะประสมประเภทคำนามที่

เป็นคำยืมแปล (Loan Translation) ซึ่งเป็นการยืมความหมาย (T'sou, 1979 : 447-448, อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2525 : 70) เท่านั้น ดังที่ได้กล่าวไว้ในขั้นตอนการออกแบบชุดคำทดสอบแล้ว

ตารางที่ 1 แสดงการเปรียบเทียบโครงสร้างคำประสมในภาษาอังกฤษและภาษาไทย (ศึกษาเปรียบเทียบเฉพาะโครงสร้างของการสร้างคำประสมประเภทคำนามเท่านั้น)

English Compound		Examples
1	Noun + Noun	music box, bookworm
	Derivational suffixes	dining table, painkiller
2	Noun + Verb	sunrise, sunset
3	Verb + Noun	rush hour, popcorn
4	Adjective + Noun	blackboard, Cold war
5	Verb + Prep (Phrasal verb) + Noun	wake-up clock
คำประสมภาษาไทย		ตัวอย่าง
1	คำนาม + คำนาม	หีบเพลง, นอนหนังสือ
2	คำนาม + คำกริยา	ม้าแข่ง, หูฟัง
3	คำกริยา + คำนาม	รองเท้า, ซ่อนกลิ่น
4	คำนาม + คำคุณศัพท์	กระดานดำ, สงครามเย็น
5	คำกริยา + คำกริยา	พิมพ์ดีด, ซ่อนหา
6	คำนาม + คำกริยา + คำนาม	ยาแก้ปวด, ยานอนหลับ

โครงสร้างคำประสมในภาษาไทยนั้นมีหลายโครงสร้างด้วยกันแต่ในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยจะคัดเลือกเฉพาะคำประสมภาษาไทยและคำประสมภาษาอังกฤษที่มีคุณสมบัติเป็นคำนาม ตรงกันเท่านั้น (Head Word = Noun) จากตารางที่ 1 จะเห็นว่าภาษาทั้งสองมีโครงสร้างการสร้าง

คำประสมประเภทคำนามล้วน คำนาม + คำนาม (ข้อ 1) แบบเดียวกัน รวมทั้งโครงสร้างคำนาม ประสมชนิดแสดงไวยากรณ์ประโยคตรงกัน ได้แก่ การสร้างคำประสมประเภทคำนามจากการ ประกอบกันของคำนามกับคำกริยา (ข้อ 2 และข้อ 6) และคำกริยากับคำนาม (ข้อ 3) ส่วน โครงสร้างคำประสมภาษาไทยในข้อที่ 4 จะสามารถเกิดคำประสมภาษาอังกฤษที่มีคุณสมบัติเป็น คำนามได้จากทั้งโครงสร้าง คำนาม + คำคุณศัพท์ เช่นคำว่า กระดานดำ_N และสงครามเย็น_N และ โครงสร้าง คำคุณศัพท์ + คำนาม เช่นคำว่า เย็นใจ_V ร้อนใจ_V แต่คำที่เกิดจากโครงสร้าง คำคุณศัพท์ + คำนาม ในภาษาไทยนี้ไม่มีคุณสมบัติเป็นคำนาม ผู้วิจัยจึงคัดเลือกเฉพาะคำประสมภาษาไทยที่ เกิดจากโครงสร้าง คำนาม + คำคุณศัพท์ ซึ่งตรงกับโครงสร้างคำประสมภาษาอังกฤษ คำคุณศัพท์ + คำนาม เช่นในคำว่า ‘กระดานดำ’ (blackboard) และ ‘สงครามเย็น’ (Cold war) เท่านั้น ส่วน โครงสร้างคำประสมภาษาอังกฤษในตัวอย่างข้อที่ 2 Noun + Verb และโครงสร้างคำประสม ภาษาไทยในตัวอย่างข้อ 5 คำกริยา + คำกริยา เช่นคำว่า ‘พิมพ์ดีด_V’ ‘ซ่อนหา_V’ เป็นโครงสร้างที่ทำให้คำมีคุณสมบัติเป็นคำกริยา ผู้วิจัยจึงไม่เลือกมาเป็นชุดคำทดสอบ อย่างไรก็ตาม เมื่อมองผ่าน กระบวนการเปรียบเทียบภาษาทั้งสอง จะสามารถทำนายปัญหาได้ว่า ผู้เรียนมีแนวโน้มจะผลิตหรือ สร้างคำประสมดังกล่าวตามอิทธิพลในภาษาแม่ โดยข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นน่าจะเป็นไปตามระบบ ของภาษาแม่ด้วยกระบวนการแปลคำต่อคำ (Word-for-word Translation) กล่าวคือ คำกระตุ้น ภาษาไทยนั้นแสดงความเข้มข้นในโอกาสของการถ่ายโอนภาษาสูง และอาจทำให้เกิดการ แทรกแซงศัพท์ รวมทั้งเกิดการแทรกแซงไวยากรณ์ผ่านรูปภาษาของนักเรียนไทยได้มากด้วยเช่นกัน

คำประสมภาษาไทยและคำประสมภาษาอังกฤษมีความแตกต่างในหลายมิติ (Multi-dimension) ในแง่โครงสร้าง นักภาษาศาสตร์บางคนให้มุมมองว่าคำประสมมีโครงสร้างลึก มาจากประโยคและผ่านกระบวนการปริวรรต (Lees, 1960 : 119) ทำให้คำประสมเกี่ยวข้องกับ ไวยากรณ์ระดับประโยค บ้างก็เห็นว่ามีโครงสร้างมาจากคำโดยมิได้ผ่านกระบวนการปริวรรต (Selkirk, 1983 : 19) เช่น คำประสมบางคำที่มีโครงสร้างเหมือนวลี โดยความเป็นจริงแล้ว คำ ประสมเป็นคำประเภทที่มีโครงสร้างทางไวยากรณ์แฝงอยู่ (Allerton, 1975 : 122) เช่น ในการสร้าง คำประสมภาษาไทยขึ้นใหม่แบบ คำนาม + คำกริยา + คำนาม เช่น ในคำว่า “ข้างกระที่บโรง” แม้ จะมีลักษณะคล้ายประโยค แต่ชุดคำนั้นแยกจากกันไม่ได้ และหมายถึง “ขาดองชนิดหนึ่ง” เป็นต้น การสร้างคำในลักษณะนี้สอดคล้องกับลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบของคำประสม ซึ่งมีลักษณะคล้ายความสัมพันธ์ทางวากยสัมพันธ์

2.1.2 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis)

การทำนายข้อผิดพลาดของผู้เรียนภาษาที่สองตามทฤษฎีการศึกษาเปรียบเทียบแบบเดิมนั้นพบข้อผิดพลาดที่นอกเหนือไปจากการแทรกแซงของภาษาแม่ตามที่ทฤษฎีการศึกษาเปรียบเทียบต่างได้ทำนายไว้ และข้อผิดพลาดของผู้เรียนภาษาที่สองนั้นมีลักษณะบางประการเหมือนกับข้อผิดพลาดของเด็กที่กำลังเรียนรู้ภาษาแม่ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีการรู้ภาษาของชอมสกี (Chomsky, 1965) ที่ว่าการเรียนรู้ภาษาของเด็กเป็นความสามารถที่เด็กทุกคนมีติดตัวมาแต่กำเนิดโดยที่เด็กแต่ละคนจะมีกลไกการรู้ภาษา (Language Acquisition Device) หรือ LAD อยู่ในสมอง กลไกนี้จะทำให้เด็กสามารถสร้างข้อสรุปหรือกฎต่างๆ ในการใช้สร้างรูปภาษาขึ้น เรียกว่า สมรรถนะทางภาษา (Linguistic Competence) โดยความรู้ทางไวยากรณ์ที่จะช่วยให้เด็กสามารถคิดและสร้างรูปภาษาได้อย่างไม่จำกัด แม้ว่าในระยะแรกกฎเหล่านั้นจะไม่ถูกต้องครอบคลุมตามไวยากรณ์ของผู้ใหญ่ ตัวอย่างเช่น การเติมรูปนามพหูพจน์ที่เป็นข้อยกเว้นในภาษาอังกฤษ เด็กจะสร้างกฎการเติมรูปพหูพจน์โดยสร้างข้อสรุปจากการเติมรูปพหูพจน์ปกติในภาษา เช่น 'five o'clock' เป็น *five o'clocks หรือ 'sheep' เป็น *sheeps เป็นต้น และสุดท้ายเด็กจะสร้างกฎจนสามารถครอบคลุมข้อยกเว้นต่างๆ ในภาษาได้ ซึ่งปรากฏการณ์นี้ได้จุดประกายให้กับนักวิจัยหลายคนที่สนใจศึกษารู้อาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง โดยคอร์ดอร์ (Corder, 1967) เล็งเห็นว่าข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นกับกลุ่มผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศบางลักษณะคล้ายกับข้อผิดพลาดที่พบในกลุ่มที่เรียนภาษาดังกล่าวเป็นภาษาแม่ คอร์ดอร์ชี้ให้เห็นว่าการศึกษาข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในแต่ละกลุ่มนั้นเป็นสิ่งจำเป็นต่อกระบวนการเรียนรู้ภาษา ซึ่งจะนำไปสู่ความเข้าใจกระบวนการการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน ดังนั้นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเพื่อหาคำอธิบายและหาหนทางแก้ไขจึงน่าจะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนสูงสุด

การสร้างข้อผิดพลาดแบบต่างๆ ของผู้เรียนแสดงถึงระยะในการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียนได้ โดยคอร์ดอร์ (Corder, 1973) แสดงความคิดเห็นว่า ข้อผิดพลาดของผู้เรียนอาจเริ่มต้นมาจากการคาดเดาเรียกว่าข้อผิดพลาดระยะก่อนเป็นระบบ (Pre-systematic stage errors) ซึ่งเป็นระยะที่ผู้เรียนยังไม่สามารถแก้ไขหรืออธิบายข้อผิดพลาดที่ตนสร้างขึ้นได้ และเมื่อผู้เรียนสร้างสมมติฐานของตนเองขณะที่กำลังเรียนรู้ภาษาจนเกิดการเรียนรู้ข้อผิดพลาดที่ตนสร้างขึ้นก็จะพัฒนาไปสู่ระยะที่เรียกว่าข้อผิดพลาดระยะเป็นระบบ (Stage of systematic errors) โดยในระยะนี้ผู้เรียนจะสามารถบ่งชี้ข้อผิดพลาดของตนเองได้ ตระหนักได้ว่าตนสร้างข้อผิดพลาดแต่ยังไม่สามารถบอกได้ว่าข้อผิดพลาดคืออะไร จนถึงระยะการเรียนรู้ระยะสุดท้ายคือ ข้อผิดพลาดระยะหลังการเป็นระบบ (Post-systematic errors) เป็นระยะที่ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและเรียนรู้ภาษานั้นๆ แล้ว ทั้งยังค้นพบรูปแบบการใช้ภาษาที่ถูกต้องแต่อาจ

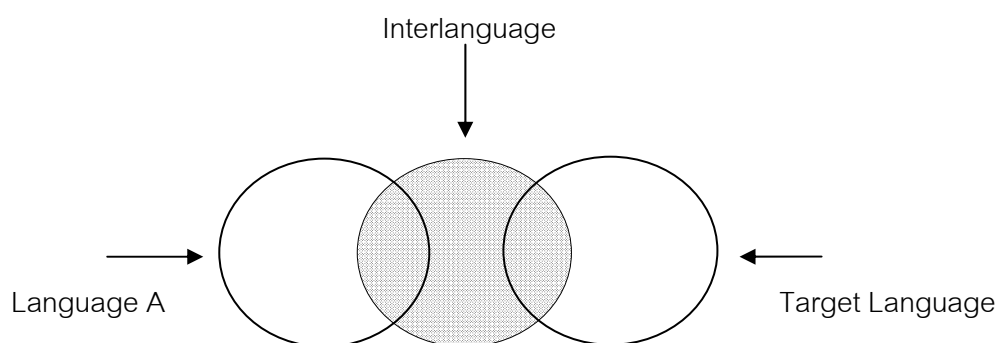
ใช้ผิดบ้างในบางกรณี ในระยะนี้ผู้เรียนยังสามารถอธิบายและแก้ไขข้อผิดของตนเองได้ โดยคอर्डเดอร์ (Corder, 1973) กล่าวถึงลักษณะของข้อผิดของผู้เรียนดังกล่าวนี้ว่า สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ ข้อผิดที่เป็นระบบ สามารถทำนายได้ว่าจะเกิดขึ้นกับผู้เรียน และข้อผิดที่ไม่เป็นระบบ ไม่สามารถทำนายได้

การศึกษาหาคำอธิบายข้อผิดของผู้เรียนในงานวิจัยหลายๆ ชิ้นจึงมักพบว่าข้อผิดที่เกิดขึ้นนั้นเกิดจากกลวิธีการเรียนรู้ทางภาษามากกว่าเกิดจากความแตกต่างทางโครงสร้างของภาษาที่สองกับภาษาแม่ของผู้เรียน โดยข้อผิดของผู้เรียนจะสะท้อนให้เห็นความรู้ความเข้าใจทางภาษาของผู้เรียนในระยะต่างๆ ได้ อย่างไรก็ดี ในงานวิจัยของริชาร์ด (Richards, 1971) และเทย์เลอร์ (Taylor, 1975) พบว่าข้อผิดที่มีอัตราในการเกิดสูงข้อหนึ่งคือ การแทรกแซงของภาษาแม่ (L1 Transference) โดยริชาร์ดพบว่าข้อผิดอีกประการหนึ่งที่สำคัญเกิดจากกระบวนการเรียนรู้ รวมถึงความซับซ้อนของระบบโครงสร้างในภาษาที่สอง ส่วนเทย์เลอร์พบว่า ลักษณะของข้อผิดของกลุ่มผู้เรียนภาษาที่มีความสามารถทางภาษาในระดับต้นนั้นจะเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่เนื่องจากผู้เรียนยังมีความรู้ในภาษาที่สองไม่เพียงพอจึงอ้างอิงกฎเกณฑ์ทางภาษาของภาษาแม่ ส่วนกลุ่มผู้เรียนภาษาที่มีความสามารถทางภาษาในระดับปานกลางจะสร้างข้อผิดที่เกิดจากความซับซ้อนของระบบโครงสร้างในภาษาที่สองและเป็นเรื่องของกระบวนการการเรียนรู้ทางภาษา ข้อค้นพบต่างๆ เหล่านี้จึงทำให้พบจุดอ่อนหลายประการของการวิเคราะห์ข้อผิดที่มีคำอธิบายหลายประการ แต่ขาดการเชื่อมโยงระหว่างลักษณะของข้อผิดและลำดับทางการพัฒนาทางภาษาที่เป็นระบบ ดังที่คอर्डเดอร์พบ แนวคิดใหม่เรื่องการศึกษาระหว่างภาษาในระหว่างจึงเกิดขึ้น

2.1.3 การศึกษาภาษาในระหว่าง (Interlanguage)

ภาวะที่ผู้เรียนพยายามตั้งข้อสมมติฐานเกี่ยวกับกฎทางไวยากรณ์ เกี่ยวกับการใช้ภาษาที่สองในรูปแบบต่างๆ เกิดเป็นปรากฏการณ์การสร้างข้อผิดโดยผู้เรียนภาษาที่สอง (SL Learners) ที่ลักษณะภาษาไม่เป็นไปทั้งตามภาษาเป้าหมายและภาษาแม่ มีคุณลักษณะเฉพาะของภาษาที่กำลังพัฒนานี้ เรียกว่า ภาษาในระหว่างในระยะต่อมา โดยไวน์ไรค์ (Weinreich, 1954) เป็นนักภาษาศาสตร์คนแรกที่ทำให้ข้อสังเกตถึงปรากฏการณ์ดังกล่าวในช่วงที่ทำการศึกษาคำยืมในภาษายิดดิช ก่อนที่จะมีการนิยามคำว่า “ภาษาในระหว่าง (Interlanguage)” เสียอีก หลังจากนั้นก็เกิดแนวคิดทฤษฎีเรื่องการเปรียบเทียบโครงสร้างแบบสมัยใหม่ (Modern Contrastive Analysis) ของเจมส์ (James, 1980) โดยเน้นศึกษาตามมุมมองภาษาศาสตร์จุลภาคและมหภาค (Micro and Macro Linguistics) ด้วยลักษณะภาษาของผู้เรียนภาษาที่สองนั้นมีความน่าสนใจ

และเป็นไปอย่างมีระบบ จึงดึงดูดความสนใจนักภาษาศาสตร์หลายคน อาทิเช่น เนมเซอร์ (Nemser, 1971) เซลิงเกอร์ (Selinker, 1972) และคอร์ดเดอร์ (Corder, 1974) ศึกษาไว้ โดยเนมเซอร์เรียกปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้ว่า ระบบใกล้เคียง (Approximative system) ซึ่งเป็นสิ่งเดียวกับที่เซลิงเกอร์เรียกว่าภาวะอันตรกษา หรือภาษาในระหว่าง (Interlanguage Proper) ตามแนวคิดของเซลิงเกอร์ (Selinker, 1972) ภาษาในระหว่างนั้นขึ้นอยู่กับกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งประกอบด้วยกลวิธีประเภทต่างๆ 5 ประการ ปัญหาที่พบในภาษาในระหว่างเกิดจากสาเหตุต่างๆ ดังที่ได้กล่าวไว้ในหัวข้อ 1.1 แล้ว ทางด้านคอร์ดเดอร์ (Corder, 1981: 10) อธิบายว่าลักษณะภาษาของผู้เรียนภาษาที่สองที่ยังไม่สมบูรณ์นั้นอยู่ในช่วงปรับเปลี่ยน (Transitional competence) โดยแต่ละขั้นตอนจะประกอบไปด้วยแนวต่อเนื่องของภาษาในระหว่าง (Interlanguage Continuum) โดยแต่ละขั้นตอนจะซ้อนทับกัน (Overlap) และอธิบายได้ว่าเป็นภาษาย่อยเฉพาะตน (Idiosyncratic Dialect) ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 3 แผนภาพแสดงลักษณะของภาษาในระหว่างตามแนวคิดของคอร์ดเดอร์

(ดัดแปลงจาก Corder, 1981: 17)

และในทัศนะของเจมส์ (James, 1980) กล่าวถึงภาษาในระหว่างว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนภาษาที่สองใช้รวมถึงเป็นภาษาในการแปลจากภาษาต้นฉบับไปสู่ภาษาเป้าหมายด้วยซึ่งผู้วิจัยจะนำเสนอกรอบคิดของเจมส์ที่นำมาใช้ในเรื่องของกลวิธีการแปลที่เกิดขึ้นในงานวิจัยต่อไปด้วย

นอกจากนี้ภาษาในระหว่างอาจเกิดภาวะคงตัว (Fossilization) ดังที่เซลิงเกอร์ (Selinker, 1972) อธิบายไว้ว่าผู้เรียนภาษาที่สองจำนวนมากมีแนวโน้มจะหยุดพัฒนาไวยากรณ์ของภาษาที่กำลังเรียน และเป็นผลมาจากกระบวนการกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาทั้ง 5 ประการ ดังที่ได้กล่าวไป ซึ่งเมื่อเกิดภาวะคงตัวทางภาษาที่สองแล้ว ลักษณะภาษาของผู้เรียนจะไม่

เปลี่ยนไปไม่ว่าจะมีประสบการณ์ภาษาเป้าหมายมากเท่าใดก็ตาม จากมุมมองของผู้วิจัยหลังทำการศึกษานำร่อง (Pilot Study) เรื่องการศึกษาข้อผิดพลาดในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษของผู้เรียนคนไทย พบว่านอกเหนือไปจากปัจจัยการถ่ายทอดจากภาษาแม่ (Language Transfer) แล้ว ยังพบว่าประสบการณ์การสัมผัสภาษา (Language Exposure) เป็นอีกปัจจัยหนึ่งซึ่งสนับสนุนสมมติฐานเรื่องความแตกต่างระหว่างประสิทธิผลในการเรียนภาษาที่สองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ การพบกลวิธีการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษแบบต่างๆ ที่นอกเหนือไปจากการถ่ายโอนระบบภาษาแม่มายังภาษาที่สอง (L1 Transfer) และ/หรือการวางนัยยะทั่วไปเกินเหตุ (Overgeneralization) ผู้วิจัยต้องการศึกษากลวิธีการเรียนภาษาที่สอง (Strategies of SLA) ที่นำไปสู่การสร้างข้อผิดพลาดอีก จึงเป็นเหตุให้ต้องศึกษาเรื่องการนึกรู้คำ (Lexical Access) จากคลังคำ (Lexicon) รวมถึงกลวิธีการแปล (Translation Strategies) ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยต่อไป

2.2 แนวคิดเรื่องคลังคำ (Mental Lexicon)

แนวคิดเรื่องคลังคำนั้นเป็นแนวคิดที่ได้รับความสนใจต่อมาอย่างกว้างขวางทั้งในด้านการศึกษาทักษะการอ่านการฟัง (Henderson, Wallis and Knight, 1982) แต่ฟอสเตอร์ (Foster, 1976) เป็นผู้ตั้งคำถามว่าข้อมูลเกี่ยวกับคำนั้นถูกเก็บไว้และดึงมาใช้ได้อย่างไร รวมทั้งสนใจที่จะค้นหาความหมายของคำ อย่างไรก็ตาม ไรท์ดี แม้ว่าคลังคำในสมองจะมีลักษณะคล้ายกับพจนานุกรม แต่กระบวนการการทำงานของสมองเพื่อนึกรู้คำ รวมถึงความไม่จำกัดของคลังคำที่สามารถค้นคืนคำใหม่ขึ้นได้จากตัวบทนั้น เป็นสิ่งที่ไม่เหมือนกับพจนานุกรมซึ่งเป็นสิ่งตายตัว (Miller, 1976) ความรู้ในเรื่องคลังคำและการนึกรู้คำจึงขยายเป็นวงกว้างอย่างรวดเร็ว

การทดสอบการเชื่อมโยงคำ (Word Association Test) โดยกลุ่มนักภาษาศาสตร์จิตวิทยาจึงเกิดขึ้นและได้ข้อสรุปว่าการเชื่อมโยงคำโดยมากเกิดขึ้นทางความหมาย และการเชื่อมโยงคำมักเชื่อมโยงกับคำที่จัดอยู่ในประเภททางไวยากรณ์ชนิดเดียวกัน เช่น เมื่อทดสอบด้วยคำว่า king ‘พระราชา’ ซึ่งเป็นคำนาม ผลการตอบสนองก็มักจะได้ queen ‘พระราชินี’ ซึ่งเป็นคำนามเช่นกัน ดังนั้น การทดลองด้วยแบบทดลองการเชื่อมโยงคำหลากหลายการทดลองได้นำไปสู่ข้อสรุปที่ว่า “ความหมายและประเภททางไวยากรณ์ของคำเป็นปัจจัยสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการจัดระบบคำภายในคลังคำของมนุษย์” (Berko and Bernstien, 1993:142)

คลังคำของมนุษย์ที่มีนั้นน่าจะมีขนาดใหญ่เกินกว่าที่เราจะสามารถระบุหรือแจกแจงระบบการเก็บข้อมูลได้อย่างเป็นรูปธรรม (Lewis, 1993, 1997, 2000) และคำที่อยู่ในคลังคำจะเป็นคำที่อยู่ในรูปของคำศัพท์แบบสำเร็จรูป (prefabricated words) และภาษาประกอบกันขึ้นด้วยกลุ่มคำศัพท์ (Multi-word 'chunks') มากมาย นอกจากนั้นเขายังเห็นว่าการเก็บคำในคลังคำนั้นจะจัดไว้ในวงศ์ศัพท์เดียวกัน (Lexical field) ซึ่งแนวคิดดังกล่าวนี้เป็นแนวคิดซึ่งนำไปสู่แนวทางการเรียนรู้ภาษาแบบใช้คำศัพท์เป็นหลัก (The Lexical-Based Learning Approach) แนวคิดนี้สามารถนำไปสู่การอ้างอิงในงานวิจัยของผู้วิจัยได้ เนื่องจากหัวใจหลักในงานวิจัยนี้คือการนี้รู้คำ

ทางด้านทอฟท์ (Taft, 1984) กล่าวว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของคำก็คือ ความหมาย และคุณสมบัติต่างๆ ทั้งทางวากยสัมพันธ์ การสะกดคำ และการออกเสียง นอกจากนี้เขายังได้อธิบายถึงความหมายของคำในคลังคำว่า ความหมายของสรรพสิ่งเกิดจากประสบการณ์ของแต่ละบุคคลที่มีต่อคำเหล่านั้นมาก่อนและได้จัดเก็บไว้ในความทรงจำระยะยาว (long-term memory) ได้แก่ ความรู้ที่บอกว่าคุณนั้นคืออะไร (declarative knowledge) กับความรู้ที่เกี่ยวกับกระบวนการ (procedural knowledge) ซึ่งในส่วนของความรู้ที่บอกว่าคุณนั้นคืออะไร แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ ความทรงจำที่เกี่ยวข้องกับฉากและเหตุการณ์ (episodic memory) และความทรงจำที่เกี่ยวข้องกับความหมาย (semantic memory) ซึ่งแนวคิดดังกล่าวนี้จะเป็นประโยชน์แก่งานวิจัยขึ้นนี้อย่างมากในการอธิบายกลวิธีการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษซึ่งเกิดจากการเชื่อมโยงประสบการณ์ส่วนบุคคลเป็นหลัก ซึ่งใกล้เคียงกับคำอธิบายของทูลวิง (Tulving, 1972) ที่ว่า ความทรงจำที่เกี่ยวข้องกับความหมายจะจัดเก็บเป็นความรู้ที่เป็นความคิดรวบยอด (conceptual knowledge) ส่วนความรู้ที่เป็นเหตุการณ์เฉพาะ เช่น ประสบการณ์ส่วนตัว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น สถานที่ เวลา หรืออารมณ์นั้นไม่ได้อยู่ในความทรงจำทางความหมาย แต่อยู่ในความทรงจำเกี่ยวกับเหตุการณ์ (episodic memory) ซึ่งเป็นความทรงจำส่วนตัวย้อนหลัง (วิชาต บุรณะประเสริฐสุข, 2550) เช่น การเชื่อมโยงคำว่า 'ซิงช้า' เข้ากับคำว่า 'แม่' เนื่องจากแม่มักจะไกวชิงช้าให้เสมอๆ เมื่อเป็นเด็กหรือ ตัวอย่างเช่น เมื่อถูกถามว่า "คุณทำอะไรเมื่อตอน 1 ทุ่มในคืนวันศุกร์" ผู้ถูกถามอาจนึกลำดับเหตุการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในช่วง 5 โมงเย็น ถึง 1 ทุ่ม เป็นการสร้างลำดับเหตุการณ์เพื่อนำไปสู่สารสนเทศที่ต้องการซึ่งเป็นเรื่องจำเพาะนำไปสู่การสัมภาษณ์เป็นกรณีไป

จากแนวความคิดเรื่องคลังคำทั้งหลาย สามารถสรุปได้ว่า แบบจำลองความคิดหรือกรอบความคิด (Frames) ของแต่ละบุคคล แต่ละวัฒนธรรมย่อมแตกต่างกัน แต่คลังคำก็ยังคงเป็นเครือข่ายที่เชื่อมโยงกับความหมายต้นแบบ (Prototype) มากกว่าคำที่เป็นความหมายรอบนอก

(Peripherals) ดังที่ลูวิส (Lewis, 1997) เชื่อว่าคำศัพท์ในสมองนั้นมีขนาดใหญ่มากและจะจัดเก็บส่วนที่เชื่อมโยงไว้ในวงศัพท์เดียวกัน

2.3 การวิเคราะห์การสร้างคำโดยการศึกษากลวิธีการในการแปล (Translation Strategies) และปัญหาที่พบในการแปล (Translation Problems)

การวิเคราะห์การแปลหรือทฤษฎีการแปลนั้นได้รับความสนใจและยังดำเนินต่อมาตั้งแต่ในสมัยช่วงแรกของศตวรรษที่ 20 จวบจนปัจจุบัน เรื่องของกลวิธีการแปล รวมถึงปัญหาที่พบในการแปลนี้เป็นหัวข้อที่ผู้วิจัยนำมาเป็นส่วนหนึ่งของการวิเคราะห์ข้อมูลด้วย เนื่องจากการแปลเป็นกระบวนการขั้นต้นในการแปลงรูปแบบจากภาษาต้นฉบับไปสู่ภาษาที่สองทั้งในด้านการเขียนหรือการพูด (Campbell, 1998) จึงทำให้พบกลวิธีการแปลบ่อยครั้งเมื่อผู้เรียนต้องถ่ายโอนข้อมูลบางอย่างไปสู่ภาษาเป้าหมาย อย่างไรก็ตาม การแปลที่เกิดขึ้นควรเลี่ยงการแปลแบบคำต่อคำแต่แปลแบบความหมายต่อความหมาย เหตุว่า การแปลแบบเน้นคำ และแบบเน้นความหมายนั้นอยู่คนละปลายทางของอนุกรม (มณีรัตน์ สวัสดิ์วัฒน์ ณ อยุธยา, 2548: 75)

แคทฟอร์ด (Catford, 1965) ได้นิยามการแปลเทียบเคียง (Translation equivalence) ไว้ว่าเป็นการเปรียบเทียบภาษาต้นฉบับและภาษาเป้าหมายในเชิงวิทยาศาสตร์โดยขึ้นอยู่กับเงื่อนไขและข้อกำหนดของสถานการณ์ จะต้องพิจารณาความรวมทั้งหมดจากต้นฉบับแล้วเลือกคำเทียบเคียงในภาษาเป้าหมาย ตัวอย่างเช่น 'It's raining cats and dogs.' แปลตรงตัวในภาษาฝรั่งเศสและภาษาไทยเป็น 'Il est pleuvant chats et chiens.' และ 'ฝนกำลังตกหมาและแมว' แต่หากแปลความรวมให้เทียบเคียงต้องเป็น 'Il pleut à verse.' และ 'ฝนตกไม่ลืมหูลืมตา' เป็นต้น ดังนั้นการแปลเทียบเคียงกับต้นฉบับของแคทฟอร์ดจึงใกล้เคียงกับแนวคิดเรื่องการแปลแบบเทียบเคียงกับต้นฉบับ (dynamic equivalence) ของไนดา (Nida, 1969)

กลวิธีการแปลและปัญหาในการแปลที่ผู้วิจัยเลือกมาใช้เพื่อเป็นกรอบวิเคราะห์หลัก ได้แก่ แนวคิดเรื่องกลวิธีการแปลของเบเกอร์ (Baker, 1992) ซึ่งมี 8 ประการได้แก่ 1) กลวิธีการแปลโดยใช้คำที่เป็นคำทั่วไปมากขึ้น (more general word) 2) กลวิธีการแปลโดยการใช้คำที่เป็นกลาง/แสดงอารมณ์น้อยลง (neutral/less expressive word) 3) กลวิธีการแทนที่ทางวัฒนธรรม (Cultural Substitution) 4) กลวิธีการใช้คำทับศัพท์บางส่วนร่วมกับคำอธิบายหรือทับศัพท์ทั้งคำ (loan words/loan words plus explanation) 5) กลวิธีการสร้างเป็นคำอื่นที่มีความหมายเกี่ยวข้องและ (paraphrasing: related words) 6) กลวิธีการสร้างเป็นคำอื่นที่ไม่มี ความหมายที่

เกี่ยวข้อง (paraphrasing: unrelated words) 7) กลวิธีการแปลด้วยการละทิ้ง (omission) และ 8) กลวิธีการแปลด้วยการยกตัวอย่างประกอบ (Illustration) โดยในงานวิจัยชิ้นนี้ พบกลวิธีตามแนวคิดของเบเกอร์จำนวน 2 แบบ ได้แก่

1. กลวิธีการแทนที่ทางวัฒนธรรม (Cultural Substitution) กลวิธีการแทนที่ทางวัฒนธรรมจะเกิดขึ้นเมื่อมีคำหนึ่งๆ นั้น ในวัฒนธรรมของภาษาต้นแบบแต่ไม่มีในภาษาเป้าหมาย โดยนำคำที่มีรูปแทนคล้ายกันในอีกวัฒนธรรมหนึ่งมาใช้ เช่น การแทนที่ทางวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นกับคำว่า 'สังขยา' (หมายถึง ขนมไทยชนิดหนึ่ง) ด้วยคำว่า Custard ซึ่งเป็นขนมชนิดหนึ่งมีลักษณะคล้ายกันกับสังขยา เป็นต้น

2. กลวิธีการสร้างเป็นคำอื่นที่ไม่มีความหมายที่เกี่ยวข้อง (Paraphrasing: unrelated words) กลวิธีนี้เกิดจากความซับซ้อนทางความหมายของตัวบท ซึ่งผู้เรียนไม่ทราบคำที่บัญญัติขึ้นใหม่ในภาษาเป้าหมาย ผู้เรียนจึงใช้กลวิธีการแปลจากภาษาต้นแบบ ทำให้เกิดการใช้คำอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้อง เช่น ในประโยค 'ฝนตกหนัก' ผู้เรียนไม่ทราบว่าจะต้องใช้ประโยค *It rains cats and dogs*. ในภาษาอังกฤษ จึงพยายามแปลคำต่างๆ แบบตรงตัวโดยที่ความหมายกลายเป็นคำอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง เช่น *Rain falls heavily*. (คำว่า 'หนัก' ในที่นี้ไม่ใช่คำว่า heavy ที่หมายถึงของหนัก) เป็นต้น

ปัญหาในเรื่องนี้ คือการแปลวลี *Cherry Blossoms in Japan* โดยผู้แปลใช้คำว่า ฤดูเซอรูบาน ซึ่งถูกโจมตีว่า ผู้แปลไม่เข้าใจในวัฒนธรรมญี่ปุ่นโดยเสนอว่าควรใช้คำว่า ฤดูซากุระบาน มากกว่า นอกจากนี้ผู้วิจัยยังใช้กรอบวิเคราะห์ของฟาร์กัลและโอบีแดท (Farghal and Obiedat, 1995) เพิ่มเติมเพื่อช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย 4 กลวิธี ได้แก่ 1) กลวิธีการใช้คำใกล้เคียง เช่น คำไวพจน์ (Synonymy) 2) กลวิธีการเลี่ยง (Avoidance) 3) กลวิธีการถ่ายโอนภาษา (Transfer) และ 4) กลวิธีการถอดความ (Paraphrasing) แต่นำมาเป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์กลวิธีเพียง 3 กลวิธี เนื่องจากกลวิธีการเลี่ยง (Avoidance) ของฟาร์กัลและโอบีแดทนั้น หมายถึง การที่ผู้แปลเลี่ยงไปใช้คำในภาษาแม่เพื่อแปลคำเป้าหมายที่ตนไม่รู้ ซึ่งไม่ตรงกับกลวิธีการเลี่ยงในความหมายของผู้วิจัย

1. กลวิธีการใช้คำใกล้เคียง เช่น คำไวพจน์ (Synonymy) เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนเลือกใช้คำหรือวลีที่มีความหมายคล้าย (Nearly the same) เนื่องจากผู้เรียนไม่สามารถนึกคำเป้าหมายได้ ผู้เรียนจึงใช้ความรู้ทางอรรถศาสตร์คำศัพท์ (lexical semantics) เชื่อมโยงความสัมพันธ์ทาง

ความหมายของคำกระตุ้นเข้ากับคำใกล้เคียง เช่น คำว่า 'อาหารมัน หรืออาหารเลี่ยน' (rich food) กลายเป็น oily food หรือ food oily ซึ่งเกิดจากการเชื่อมโยงความหมายของคำว่า 'มัน' เข้ากับคำว่า 'น้ำมัน' แทน รวมถึงการใช้คำแวดล้อม (Peripheral words) เช่น คำว่า 'สนามเด็กเล่น' (playground, play park) กลายเป็นคำว่า amusement park ซึ่งหมายถึง สวนสนุกไม่ใช่สนามเด็กเล่น คำว่าสวนสนุกจึงเป็นเพียงคำแวดล้อมที่มีลักษณะบางอย่างร่วมกัน

2. กลวิธีการถ่ายโอนภาษา (Transfer) เป็นกลวิธีที่ผู้แปลใช้ความรู้ในภาษาแม่เข้ามาช่วยในการแปลแบบคำต่อคำ และการแปลแบบตรงตัว (one-to-one correspondence) เช่น คำว่า 'ชาแก่' ในภาษาอังกฤษต้องใช้คำว่า 'strong tea' แต่ผู้เรียนอาจใช้คำว่า *tea old เป็นต้น

3. กลวิธีการแปลแบบถอดความ (Paraphrasing: related words) เป็นกลวิธีในการแปลที่ผู้เรียนนำมาใช้เมื่อไม่สามารถนึกคำเป้าหมายได้ จะเลือกใช้คำที่มีความใกล้เคียงกัน หรืออยู่ในวงคำศัพท์เดียวกัน ตัวอย่างเช่น คำว่า 'สีตก' ในภาษาอังกฤษต้องใช้คำว่า 'running color' แต่ผู้เรียนอาจใช้คำว่า color fall หรือพยายามอธิบายเป็นวลี เช่น color that dissolves easily เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ภาษาในระหว่างของผู้เรียนในตัวอย่างทั้งสองก็ถือเป็นข้อผิดพลาดทางอรรถศาสตร์ชนิดหนึ่งเช่นกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในบทนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอวิธีดำเนินการวิจัย ประกอบด้วย การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยซึ่งแบ่งออกเป็น การสร้างแบบสอบถามเรื่องประสบการณ์ภาษาอังกฤษ และ การออกแบบชุดคำทดสอบการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษ และวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.1 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในงานวิจัยนี้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ไม่จำกัดวิชาเอก คณะโบราณคดี วิทยาเขตวังท่าพระ มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2553 ผู้วิจัยได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากประชากรจำนวนดังกล่าวอย่างเป็นระบบ (Stratified systemic sampling) กล่าวคือ ผู้วิจัยให้นักศึกษาทั้ง 330 คนนี้ทำแบบสอบถามเรื่องประสบการณ์ภาษาอังกฤษ (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในหัวข้อ 3.2.1) จากนั้นเรียงลำดับผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดลงมาถึงคะแนนต่ำสุด และคัดเลือกนักศึกษาที่มีคะแนนสูงโดยเลือกจากผู้ที่ได้คะแนนสูงลำดับที่ 1 ถึงลำดับที่ 30 จำนวน 30 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาสูง (กลุ่มสูง) และคัดเลือกนักศึกษาที่มีคะแนนต่ำโดยคัดเลือกจากผู้ที่ได้คะแนนต่ำลำดับที่ 300 ถึงลำดับที่ 330 อีก 30 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาต่ำ (กลุ่มต่ำ) รวมทั้งหมด 60 คน เพื่อเป็นกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย ซึ่งในกลุ่มคะแนนสูงมีคะแนนระหว่าง 158-242 ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 175.53 กลุ่มคะแนนต่ำมีคะแนนระหว่าง 42-79 ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 67.47 ตามลำดับ และในขั้นที่สองผู้วิจัยให้นักศึกษาทั้ง 60 คนนี้ทำแบบชุดคำทดสอบการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษ เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้มาวิเคราะห์และอภิปรายต่อไป

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 แบบสอบถามเรื่องประสบการณ์ภาษาอังกฤษ

การศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ภาษาอังกฤษกับความสามารถทางภาษาด้านต่างๆ เกิดจากความสนใจร่วมกันของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุดาพร ลักษณะนิยนาวิน กับคณะผู้วิจัย ได้แก่ พิมลพรรณ วงศ์อร่าม, 2554 ด้านการสร้างคำ เกศรา ตาลอิสาร, 2554 ด้านการรับรู้เสียง สุวิชา ถาวร, 2554 ด้านความสามารถในการตีความประโยคกำกวม และ Rachada Pongprairat, 2011 ด้านทำนองเสียง โดยร่วมกันสร้างแบบสอบถามเรื่องประสบการณ์

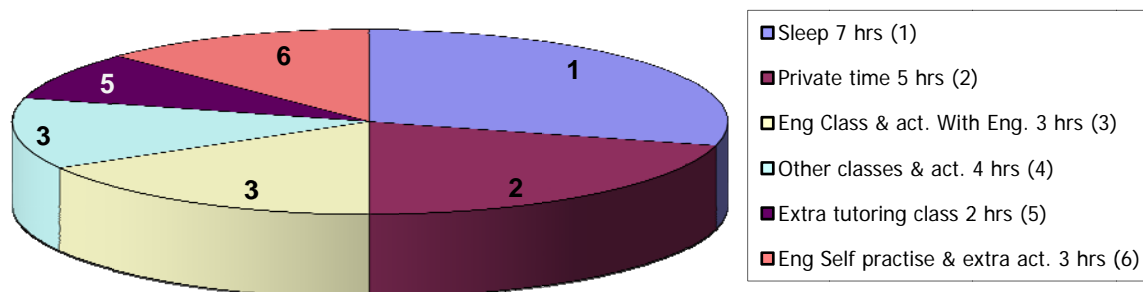
ภาษาอังกฤษ (English language exposure questionnaire) (โดยพัฒนาจากงานวิจัยของปราณี โหมดหิรัญ (Pranee Modehirun, 2005: 210-213) ด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ และพนองเนื่อง สุทัศน ณ์ อยุธยา (Sudasna Na Ayudhya, 2002: 123-124) ด้านการนี้รู้ค่า เพื่อจำแนกกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (EFL learners) ตามปริมาณประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่อวันเป็นรายบุคคล โดยแบบสอบถามจะบ่งชี้ปริมาณและความถี่ในการสัมผัสภาษาของนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง กล่าวคือ ปริมาณความเข้มข้นของประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันนั้น จะแปรเป็นค่าคะแนนเพื่อนำไปคิดคำนวณตามเกณฑ์การให้คะแนนของแบบสอบถาม โดยสามารถจำแนกกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวตามผลคะแนนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาสูง (กลุ่มสูง) และกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาต่ำ (กลุ่มต่ำ)

โจทย์วิจัยสำคัญอีกประการหนึ่งที่สัมพันธ์กับงานวิจัยชิ้นนี้คือ ความสามารถทางภาษาอังกฤษจะแปรตามปริมาณประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองได้รับหรือเรียนรู้หรือไม่อย่างไร ซึ่งประสบการณ์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนนั้นสัมพันธ์ไปกับกิจกรรมทุกด้านที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยปริมาณประสบการณ์ดังกล่าวนั้นเริ่มต้นตั้งแต่ครั้งแรกที่บุคคลใดๆ เริ่มรับภาษาอังกฤษ เรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจนปัจจุบัน ซึ่งเปรียบเสมือนแนวต่อเนื่อง (Continuum) ของการเรียนรู้ภาษาที่ยังไม่จบสิ้นดังที่เพียเจต์ (Piaget, 1896: 281-299) กล่าวถึงทฤษฎีพัฒนาการทางเชาวน์ปัญญา (Intellectual Development) ว่าเป็นการซึมซับ (Assimilation) และเป็นการปรับปรนความรู้ความเข้าใจ (Accommodation) ซึ่งมนุษย์ปรับปรนความรู้ความเข้าใจจากประสบการณ์ตามวัย โดยผู้วิจัยเชื่อว่าการเรียนภาษาที่สองก็เช่นกัน ดังนั้นกิจกรรมต่างๆ ในการสัมผัสภาษาของผู้เรียนจึงปรับเพื่อให้สอดคล้องกับคำถามในแบบสอบถามเรื่องประสบการณ์ภาษาตามจริง ซึ่งแบบสอบถามฉบับนี้มี 3 ส่วน ได้แก่ 1) ข้อมูลประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษและปริมาณการสัมผัสกับภาษาที่บ้าน ในโรงเรียนและผลสัมฤทธิ์จากอดีตจนปัจจุบัน เช่น ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษกับคนในครอบครัว และสมิทธิภาพในการเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่เริ่มต้นจนปัจจุบัน 2) ปริมาณการสัมผัสกับภาษาอังกฤษในการเรียนทุกประเภททั้งในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย เช่น การเรียนในห้องเรียน และกิจกรรมเรียนรู้ด้วยตนเองอื่นๆ 3) การสัมผัสกับภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์พิเศษแบบเข้มข้น (Intensive) เช่น การเดินทางไปต่างประเทศและความเข้มข้นในการใช้ภาษาอังกฤษต่อครั้ง เป็นต้น

การสร้างแบบสอบถามชุดนี้คิดจากประสบการณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนคนไทยต่อวันตามจริง โดยค่าคะแนน (Score weight) ของแบบสอบถามเรื่องประสบการณ์ภาษาอังกฤษจะคิดจากกิจกรรมการสัมผัสภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองต่อวัน โดยแบ่งสัดส่วนของช่วงเวลาสัมพันธ์กับกิจกรรมในการสัมผัสภาษาอังกฤษดังนี้ (ดูภาพที่ 4):

1. เวลานอน : 7 ชั่วโมง
2. เวลาทำธุระส่วนตัว (กินข้าว อาบน้ำ ช่วงเวลาเดินทาง) : 5 ชั่วโมง
3. เวลาในชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษ : 3 ชั่วโมง
4. เวลาในชั้นเรียนในวิชาอื่นๆ : 4 ชั่วโมง
5. เวลาเรียนพิเศษ : 2 ชั่วโมง (tutoring class)
6. กิจกรรมเรียนรู้ด้วยตนเองอื่นๆ : 3 ชั่วโมง (งานพิเศษที่ได้ใช้ภาษาอังกฤษ การใช้ภาษาอังกฤษในการฟังพูดอ่านเขียนนอกเวลาเรียน เช่น การฟังเพลงภาษาอังกฤษ การพูดคุยกับเพื่อนต่างชาติ การอ่านหนังสือนอกเวลา และ/หรือการเขียนจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น)

ดังนั้นนักเรียนคนไทยจะมีโอกาสในการสัมผัสภาษาอังกฤษทั้งหมด 12 ชั่วโมง (สี่เหลี่ยมของภาพที่ 4) ต่อวันเป็นอย่างมาก โดยแบ่งสัดส่วนออกเป็น 3 ส่วนคิดจาก 1.การศึกษาภาษาอังกฤษและวิชาอื่นๆ ในระบบ (3 + 4) 2.การศึกษานอกระบบ (5) และ 3.การศึกษาตามอัธยาศัย (เป็นอัตราส่วนเท่ากับ (3 + 4):2:3 ดังแผนภูมิวงกลมต่อไปนี้

ภาพที่ 4 แผนภูมิวงกลมแสดงสัดส่วนของช่วงเวลาสัมพันธ์กับโอกาสในการสัมผัสภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยต่อวัน

ค่าคะแนน (Score weight) ของแบบสอบถามเรื่องประสบการณ์ภาษาอังกฤษในแบบสอบถามชุดดังกล่าวนี้มีคะแนนเต็ม 333 คะแนน (ดูภาคผนวก) ซึ่งอัตราร้อยละของคะแนนแบบสอบถามในแต่ละส่วนคิดเป็น 35: 30: 35 จากสัดส่วนคะแนนในแบบสอบถามทั้งหมด 3 ส่วน (ดูตารางที่ 2) โดยสัดส่วนของคำถามทั้ง 3 ส่วนมีค่าคะแนนเท่าๆ กันโดยส่วนที่ 1 และส่วนที่ 2 ของคำถามจะอิงจากกิจกรรมการสัมผัสภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยต่อวันข้างต้นดังที่ได้กล่าวไปแล้ว และส่วนที่เพิ่มเข้ามาคือคำถามในส่วนที่ 3 ซึ่งสำคัญต่อประสบการณ์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนทวิภาษามาก ในส่วนนี้จะเน้นการสัมผัสกับภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์พิเศษแบบเข้มข้น (Intensive) เข้ามาด้วยโดยให้อัตราความสำคัญมากเท่าๆ กันกับสองส่วนแรก เนื่องจากประสบการณ์ลักษณะนี้มีผลต่อประสิทธิภาพในการใช้ภาษาของผู้เรียนทวิภาษาอย่างมาก

ตารางที่ 2 แสดงสัดส่วนคะแนนของแบบสอบถามและอัตราร้อยละของคะแนนทั้งหมด

	คำถามเรื่องประสบการณ์ภาษาอังกฤษ			รวม
	ส่วนที่ 1	ส่วนที่ 2	ส่วนที่ 3	
คะแนน	116	100	117	333
ร้อยละ	35	30	35	100

ข้อมูลที่ได้จากส่วนของแบบสอบถามเรื่องประสบการณ์ภาษาอังกฤษนั้น มาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากรทั้งหมด 330 คน จากนั้นนำข้อมูลจากแบบสอบถามดังกล่าวมาคิดค่าคะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนนของแบบสอบถามโดยเรียงลำดับคะแนนจากคะแนนสูงสุดลงมาถึงคะแนนต่ำสุด แบบสอบถามเรื่องประสบการณ์ภาษาอังกฤษนี้แบ่งออกเป็นคำถาม 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ข้อมูลประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษและปริมาณการสัมผัสภาษาอังกฤษที่บ้าน และที่โรงเรียนและผลสัมฤทธิ์จากอดีตจนถึงปัจจุบัน คิดเป็นคะแนน 116 คะแนน ส่วนที่ 2 ปริมาณการสัมผัสภาษาอังกฤษในการเรียนทุกประเภททั้งในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย คิดเป็นคะแนน 100 คะแนน และส่วนที่ 3 การสัมผัสภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์พิเศษแบบเข้มข้น (Intensive) คิดเป็น 117 คะแนน รวมทั้งหมดเป็นคะแนน 333 คะแนน สัดส่วนของแบบสอบถามคิดเป็นร้อยละ 35 ร้อยละ 30 และร้อยละ 35 ตามลำดับ ซึ่งสัดส่วนสัมพันธ์กับเวลาและโอกาสในการสัมผัสภาษาอังกฤษของผู้เรียนทวิภาษาคนไทยในแต่ละวัน คะแนนแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 330 คนมีดังนี้

ตารางที่ 3 แสดงสัดส่วนคะแนนของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และอัตราส่วนร้อยละ

เต็ม	116	100	117	N = 333	ร้อยละ (%)
X	67.1	51.7	4.9	123.7	37.15
SD	14.8	15.2	7.1	29.1	8.75
Max	100	98	52	242	72.67
Min	24	4	0	42	12.61
Median	68	52.5	3	125	37.54
Mode	68	51	0	123	36.94

ในงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยจัดเรียงข้อมูลตามลำดับคะแนนของแบบสอบถาม โดยเรียงลำดับกลุ่มตัวอย่างจากคะแนนสูงสุดลงมาถึงคะแนนต่ำสุด จากตารางที่ 3 คะแนนสูงสุดอยู่ที่ 242 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 72.67 และคะแนนต่ำสุดอยู่ที่ 42 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 12.61 จากคะแนนเต็ม 333 คะแนน คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 123.7 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 37.15 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 29.1 คิดเป็นร้อยละ 8.75 ค่ามัธยฐานอยู่ที่ 125 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 37.54 และค่าฐานนิยมอยู่ที่ 123 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 36.94 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 แสดงสัดส่วนคะแนนและอัตราส่วนร้อยละของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (60 คน)

กลุ่มสูง (30 คน)						กลุ่มต่ำ (30 คน)					
เต็ม	116	100	117	N = 333	ร้อยละ (%)	เต็ม	116	100	117	N = 333	ร้อยละ (%)
X	85	73.80	16.27	175.53	52.71	X	40	26.23	1.23	67.47	20.26
SD	7.08	10.25	13.52	19.06	5.72	SD	8.07	8.63	2.30	9.85	2.96
Max	100	98	52	242	72.67	Max	60	46	9	79	23.72
Min	72	57	0	158	47.45	Min	24	8	0	42	12.61
Median	84	74	13	170	51.05	Median	40	25	0	71	21.17
Mode	84	74	18	160	48.05	Mode	40	21	0	77	23.12

จากนั้นคัดเลือกนักศึกษาที่มีคะแนนสูงโดยเลือกจากผู้ที่ได้คะแนนสูงลำดับที่ 1 ถึงลำดับที่ 30 จำนวน 30 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาสูง (กลุ่มสูง) และคัดเลือกนักศึกษาที่มีคะแนนต่ำโดยคัดเลือกจากผู้ที่ได้คะแนนต่ำลำดับที่ 303 ถึงลำดับที่ 330 อีก 30 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาต่ำ (กลุ่มต่ำ) รวมทั้งหมด 60 คน เพื่อเป็นกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย โดยกลุ่มสูงจะมีคะแนนประสบการณ์ภาษาระหว่าง 242-158 หรือระหว่างร้อยละ 72.67

ถึงร้อยละ 47.45 จากคะแนนเต็ม 333 คะแนน ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 175.53 และกลุ่มต่ำมีคะแนน
 ประสบการณ์ภาษาระหว่าง 79-42 หรือระหว่างร้อยละ 23.72 ถึงร้อยละ 12.61 จากคะแนนเต็ม
 333 คะแนน ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 67.47 ตามลำดับ

3.2.2 การออกแบบชุดคำทดสอบการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษ

ชุดคำทดสอบ (Test Words) ประกอบด้วยคำประสมภาษาไทย จำนวน 80 คำ
 ซึ่งเป็นคำประสมที่ผ่านกระบวนการยืมคำและการบัญญัติศัพท์ขึ้นใหม่ในสังคมไทยจากคำประสม
 ภาษาอังกฤษที่ประกอบขึ้นจากหน่วยคำอิสระ 2 คำ (Two-member compounds) โดยคัดเลือก
 ทั้งคำที่มีอัตราากการเกิด (Word Frequency) ในความถี่สูงและความถี่ต่ำ อย่างละ 40 คำ จาก
 พจนานุกรม Collins COBUILD – Lexicon และพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2546
 รวมทั้งอ้างอิงความถี่ในการเกิดคำประสมภาษาอังกฤษ (Word Frequency) ดังกล่าวทั้งหมดใน
 บริบทภาษาไทย ผ่านการค้นคำในเวปทั้ง Google (Thai Webpage) และ Google (English
 webpage) โดยกลุ่มคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความถี่สูงและต่ำในงานวิจัยชิ้นนี้ 40 คำ ได้แก่คำ
 ที่มีความถี่ในการปรากฏในหน้าเวป Google บริบทภาษาไทยตั้งแต่ 345,000-13,100 Hits ให้
 จัดเป็น “คำที่มีความถี่สูง” และคำที่มีความถี่ในการปรากฏในหน้าเวป Google บริบทภาษาไทย
 ตั้งแต่ 10,900-100 Hits ให้จัดเป็น “คำที่มีความถี่ต่ำ” เพื่อยืนยันการใช้จริงจากการค้นคำภายใน
 คลังคำออนไลน์ประจำวันที 18 กรกฎาคม พ.ศ. 2553 เท่านั้น เนื่องจากความถี่ในการเกิดคำแต่ละ
 คำเปลี่ยนแปลงวันต่อวัน จากนั้นจัดคำให้คละกันเพื่อใช้เป็นชุดคำทดสอบ ซึ่งในงานวิจัยนี้จะให้
 เรียกว่า ‘ชุดคำทดสอบ’ (ดูรายละเอียดชุดคำในภาคผนวก ก)

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยศึกษาโดยใช้กระบวนการการสร้างคำย้อนกลับ (Back-
 formation) กล่าวคือ คำเป้าหมายเดิมเป็นคำประสมภาษาอังกฤษที่ผ่านกระบวนการการยืมแปล¹
 (Loan translation) มาเป็นคำประสมภาษาไทย เช่น คำว่า

¹ ดูรายละเอียดเพิ่มเติมใน T'Sou, Benjamin. K, “Anthropological Linguistics,” ใน *the linguistic
 Covariants of Cultural Assimilation* 17,9 (1975): 448 กล่าวถึงการยืมแปลไว้ว่า เป็นคำใหม่ที่เกิดขึ้นในภาษา
 ผู้รับ อันเกิดจากการยืมความหมายโดยไม่ทำให้เกิดคำใหม่ในภาษาแต่เป็นการผสมหน่วยคำที่มีอยู่แล้วใน
 ภาษา (ในที่นี้คือ คำประสมภาษาไทยที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาใช้เป็นคำกระตุ้น) (Diebold Jr. 1961, p. 498 อ้างถึง
 ใน อมรา ประสิทธิรัฐสินธุ์, 2525 หน้า 69)

'boiling_{ADJ} point_N' ตรงกับคำประสมคำว่า 'จุด_Nเดือด_N'

'race_V horse_N' ตรงกับคำประสมคำว่า 'ม้า_Nแข่ง_V' เป็นต้น

กระบวนการทดลองในงานวิจัยชิ้นนี้จะใช้คำประสมภาษาไทยที่ผ่านการยืมแปลมาแล้วเป็นคำกระตุ้น กล่าวคือ งานวิจัยชิ้นนี้จะไม่เลือกคำที่รูปคำแสดงมโนทัศน์ 2 มโนทัศน์ ในภาษาหนึ่งแต่เป็นคำที่มีมโนทัศน์เดียวในอีกภาษาหนึ่ง เช่นคำประสมคำว่า

'ข้าว_Nโพด_N' ตรงกับคำว่า 'corn'

'ไม้_Nขีด_Vไฟ_N' ตรงกับคำว่า 'match' เป็นต้น

หรือคำประสมในภาษาอังกฤษที่ตรงกับคำเดียวในภาษาไทย เช่นคำว่า

'note_N book_N' ตรงกับคำว่า สมุด เป็นต้น

'police_N man_N' ตรงกับคำว่า ตำรวจ เป็นต้น

หลังจากได้ผู้เข้าร่วมทดลองทั้งสองกลุ่มแล้วจะให้ทำชุดคำทดสอบทั้ง 80 ข้อโดยไม่จำกัดอัตราความเร็ว (Reaction time) ในการนี้รู้ค่า เพื่อให้ผู้เข้าร่วมทดลองได้มีเวลาไตร่ตรองในการคิดคำผ่านกระบวนการนี้รู้ค่า (Lexical Access) และแก้ไขอย่างดีที่สุด จากนั้นจะนำผลการทดลองไปสู่กระบวนการวิเคราะห์ทิศทางของกรศึกษาภาษาในระหว่างและอภิปรายผล

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษตามแบบชุดคำทดสอบของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ที่ผู้วิจัยเป็นหนึ่งในผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ 1 และวิชาภาษาอังกฤษ 2 จึงสามารถเก็บข้อมูลจากนักศึกษาได้จากการนัดพบหลังคาบเรียน โดยแจ้งให้ทราบว่าคำเป้าหมายทั้งหมดที่ผู้เข้าร่วมทดลองสร้างขึ้นนั้นจะต้องเป็นคำประสมไม่ใช่คำเนื้อหาที่เป็นคำเดียว 1 คำ และคำประสมภาษาอังกฤษที่เป็นคำเป้าหมายนั้นมีความหมายเทียบเท่ากับคำกระตุ้นในภาษาไทยซึ่งมีทั้งหมด 80 คำ โดยมีคำสั่งให้ทำทุกข้อ รวมคำประสมภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นข้อมูล 80 คำต่อนักศึกษา 1 คน รวมคำประสมทั้งหมด 4,800 คำ (80 คำ x 60 คน) โดยแบ่งออกเป็นคำประสมภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงจำนวน 2,400

คำ (80 คำ x 30 คน) และกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำจำนวน 2,400 คำ (80 คำ x 30 คน) ผู้วิจัยใช้ระยะเวลา 1 ภาคการศึกษาในการเก็บข้อมูล คือ ภาคการศึกษาภาคต้นปีการศึกษา 2553 เหตุที่จำเป็นต้องเก็บข้อมูลตั้งแต่ในภาคการศึกษาภาคต้นเพราะผู้วิจัยต้องการลดตัวแปรในเรื่องพัฒนาการในการเรียนภาษาที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการเรียนภาษาอังกฤษในวิชาเรียน และอาจมีผลต่อเรื่องประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่ได้ทำการเก็บข้อมูลไว้ก่อนหน้านี้

ในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยจะไม่จำกัดอัตราความเร็วในการนี้รู้คำ (Reaction time) เนื่องจากผู้วิจัยต้องการหลีกเลี่ยงการเกิดข้อผิดพลาดในลักษณะข้อผิดพลาด (mistakes) โดยให้กลุ่มตัวอย่างแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเองและให้เวลาในการไตร่ตรองอย่างเต็มความสามารถก่อนส่งแบบทดสอบคืน ผู้เรียนจะต้องสร้างคำตามชุดคำทดสอบจากคำประสมภาษาไทยที่เป็นคำยืม (L1) ไปยังคำประสมภาษาอังกฤษ จากนั้นจะนำไปสู่กระบวนการ วิเคราะห์ข้อผิดพลาดและอภิปรายผลต่อไป

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้วิเคราะห์คำประสมภาษาอังกฤษที่กลุ่มตัวอย่างสร้างขึ้นในการทำแบบทดสอบรวมทั้งสิ้นจำนวน 4,800 คำตามขั้นตอนดังนี้

3.4.1 ผู้วิจัยจัดระเบียบข้อมูล สร้างตารางงานจากโปรแกรมสร้างฐานข้อมูล Excel ขึ้น เพื่อแจกแจงนับความถี่ของรูปคำที่ตรงกับภาษาเป้าหมายและรูปคำที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายของนักเรียนไทยทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้การนับรูปคำที่เกิดซ้ำและรูปแบบการสร้างคำอื่นๆ ในแต่ละกลุ่มอย่างละเอียด เช่น คำกระตุ้นภาษาไทยคำว่า ‘มนุษย์กับ’ ในกลุ่มสูงพบการแปรรูปคำทั้งหมด 8 แบบ และกลุ่มต่ำพบการแปรรูปคำทั้งหมด 14 แบบ ซึ่งสามารถตัดภาพจากแผ่นงานในโปรแกรม Excel มาบางส่วน ดังนี้

ตารางที่ 5 แสดงตัวอย่างรูปคำที่ตรงกับคำเป้าหมายและรูปที่เบี่ยงเบนจากเป้าหมาย

รูปแบบการสร้างคำ		1	2	3	
14	มนุษย์กบ	สูง	frogman (18)	diver (4)	diving man (3)
		ต่ำ	froghuman (8)	human frog (4)	frogman (4)
		4	5	6	
		สูง	human frog (1)	fork man (1)	waterman (1)
		ต่ำ	fox human (3)	human (2)	diving man (1)
		7	8	9	
		สูง	froghuman (1)	humanfrog (1)	
		ต่ำ	human fox (1)	flogpeople (1)	human fog (1)
		10	11	12	
		สูง			
		ต่ำ	human swimming (1)	fog human (1)	flox human (1)
		13	14		
		สูง			
		ต่ำ	fockhuman (1)	scuba diver (1)	

3.4.2 เมื่อจัดระเบียบข้อมูลแล้ว จึงจำแนกประเภทของข้อมูลและปริมาณที่เกิดออกเป็น ข้อถูกและปริมาณการเกิดข้อถูก และข้อผิดและปริมาณการเกิดข้อผิดรูปแบบต่างๆ นอกจากนี้ยังจะต้องจำแนกข้อถูกออกเป็น ข้อถูกที่ตรงตามเป้าหมายเป็นคำประสมภาษาอังกฤษและข้อถูกที่ไม่ตรงตามคำเป้าหมายแต่สื่อความหมายได้

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยสนใจทั้งรูปภาษาที่ผิดและกลวิธีที่นักเรียนไทยสร้างคำประสมจึงต้องเก็บข้อมูลทั้งหมด โดยมุ่งเน้นการศึกษาข้อผิดก่อน แล้วจึงค่อยวิเคราะห์กลวิธีโดยอาศัยกรอบวิเคราะห์ทางความหมายร่วมกับกลวิธีการแปล และเนื่องจากผู้วิจัยต้องการเปรียบเทียบข้อมูลระหว่างนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างกัน 2 กลุ่มด้วย จากตัวอย่างในตารางที่ 5 จะเห็นได้ว่าข้อผิดในระดับคำเกิดขึ้นกับทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยคำที่เป็นปัญหาในคำว่า ‘มนุษย์กบ’ หรือ ‘frogman’ คือคำว่า ‘frog’ หมายถึง ‘กบ’ แต่รูปภาษาที่ผิดนั้นมีทั้งหมด 6 แบบ ได้แก่ ‘fork’, ‘fog’, ‘flog’, ‘fox’, ‘flox’ และ ‘fock’ ซึ่งเป็นการสร้างข้อผิดทางด้านรูปเขียน (Orthographic Error) ซึ่งอาจอนุมานได้ว่าเกิดจากการเทียบคำผิด และการสะกดผิดนี้อาจแปรไปตามการสะกดคำตามการออกเสียงของแต่ละบุคคล ซึ่งความผิดในการเขียนผิดนี้ก็แบ่งออกเป็นเขียนผิดไปเป็นคำอื่นที่มีความหมาย เช่น ‘fork’ หมายถึง ‘ส้อม’ และ ‘fox’ หมายถึง ‘หมาป่า’ คำที่นักเรียนเลือกทั้ง

2 คำไม่ใช่ ‘กบ’ อย่างแน่นอนแต่ผู้เข้าร่วมทดลองนั้นๆ ก็มีได้แก้ไขให้ตรงตามความหมายของคำ กระตุ้นภาษาไทยแต่อย่างใด และการเขียนผิดไปเป็นรูปคำอื่นๆ ที่ไม่มีความหมาย จากตารางข้างต้นแสดงรูปแบบการสร้างคำของข้อมูลข้อผิดในหัวข้อการสะกดคำผิดดังนี้ การแปรของข้อมูลในตารางที่ 5 รูปแบบการสร้างคำที่ 5 คือ *forkman ของนักเรียนคนไทยกลุ่มสูง และรูปแบบการสร้างคำของกลุ่มต่ำ ในตารางที่ 5 รูปแบบการสร้างคำที่ 4 *fox human จำนวน 3 คำ รูปแบบการสร้างคำที่ 7 *human fox จำนวน 1 คำ รูปแบบการสร้างคำที่ 8 *flogpeople จำนวน 1 คำ รูปแบบการสร้างคำที่ 9 *human fog จำนวน 1 คำ รูปแบบการสร้างคำที่ 11 *fog human จำนวน 1 คำ รูปแบบการสร้างคำที่ 12 *flox human จำนวน 1 คำ และรูปแบบการสร้างคำที่ 13 *fockhuman จำนวน 1 คำ ซึ่งถือเป็นรูปแปรที่เป็นข้อผิดทั้งหมด เป็นต้น

3.4.3 ในกรณีที่ผู้วิจัยจะให้กลุ่มตัวอย่างระบุข้อผิดและแก้ไขข้อผิดของตนเอง (self correction) อีกครั้ง หากกลุ่มตัวอย่างสามารถระบุข้อผิดแต่ไม่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้จะจัดว่าเป็นข้อผิด และสามารถใช้ในการสังเกตการณ์ได้จากความผิดที่เกิดขึ้นๆ ของผู้เข้าร่วมทดลองคนหนึ่งๆ หากผิดด้วยความผิดซ้ำเดิมอีก ถือว่าเป็นข้อผิด เช่น คำกระตุ้นคำว่า ‘บ้านเกิด’ และคำว่า ‘ม้าแข่ง’ ผู้วิจัยพบว่าผู้เข้าร่วมทดลองสะกดคำผิดเป็น ‘*hourse’ ทุกครั้งจึงอนุมานได้ว่าผู้เข้าร่วมทดลองคนนี้เกิดความสับสนระหว่างคำสองคำดังกล่าวอย่างชัดเจน และไม่สามารถแก้ไขได้ถือเป็นข้อผิด ซึ่งข้อผิดพลาดหรือข้อผิดเหล่านี้ควรตรวจสอบอย่างถี่ถ้วนเพื่อความถูกต้องในการวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นต่อไป

3.4.4 ผู้วิจัยระบุข้อถูกและข้อผิดผ่านการวิเคราะห์ข้อผิดด้วยเกณฑ์ทางภาษาศาสตร์ 4 ระดับ ได้แก่

(1) ลักษณะทางด้านตัวสะกด (Orthographic Specification) ทำให้เกิดการสะกดคำผิด (Spelling Error) เช่นเดียวกับข้อผิดแบบที่ 1 แต่ข้อผิดในระดับหน่วยคำนั้นเกิดจากการสะกดผิดโดยการเทียบแบบ (Analogy) การได้รับอิทธิพลการแทรกแซงศัพท์ของภาษาที่สาม (L3 lexical Interfere) และการแก้ไขเกินเหตุ (Hypercorrection) ด้วยการเติมปัจจัยเปลี่ยน (Derivational affixes) กับคำโดยที่ไม่เป็นไปตามรูปแบบในภาษาเป้าหมาย

(2) ลักษณะทางด้านหน่วยคำ (Morphological Specification) หากผู้เรียนมีความรู้เรื่องการเติมปัจจัยเปลี่ยนในภาษาอังกฤษจะไม่สร้างข้อผิดด้านนี้ ข้อผิดด้านหน่วยคำนั้นเกิดขึ้นจากการแก้ไขเกินเหตุ (Hypercorrection) ของผู้เรียนด้วยการเติมปัจจัยเปลี่ยน (Derivational affixes)

เข้ากับคำโดยที่ไม่เป็นไปตามรูปแบบในภาษาเป้าหมาย เช่น การเติมปัจจัยเติมท้าย -ing ในคำกระตุ้นคำว่า 'เตียงน้ำ' (water bed) กลายเป็น *watering bed เป็นต้น

(3) ลักษณะทางด้านวากยสัมพันธ์ (Syntactic Specification) ในงานวิจัยนี้หมายถึงการที่ผู้เรียนสร้างคำประสมภาษาอังกฤษ (Modifier + Head) ด้วยโครงสร้างคำประสมภาษาไทย (Head + Modifier) โดยกลวิธีที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดนี้คือ กลวิธีการถ่ายโอนภาษา (L1 Transfer) และการทำให้คำประสมกลายเป็น 'คำเดี่ยว' (Words) หรือ 'กลุ่มคำ' (Phrases) จากภาวะจำกัดของคลังคำ (Inadequacy of Mental Lexicon)

(4) ลักษณะทางด้านความหมาย (Semantic Specification) ในงานวิจัยนี้หมายถึงการสร้างข้อผิดพลาดที่เกิดจากการจับคู่มนต์ของคำผิดไป โดยอาจเลือกใช้คำใกล้เคียง หรือคำแวดล้อม ทำให้คำประสมภาษาอังกฤษที่นักเรียนไทยสร้างขึ้นมีความหมายไม่ตรงกับคำประสมที่เป็นคำทดสอบ เช่น ในคำกระตุ้นคำว่า 'ทางด่วน' (express way) ผู้เรียนเลือกใช้คำว่า runway หรือในคำกระตุ้นคำว่า 'เก้าอี้โยก' ผู้เรียนเลือกใช้คำว่า chair move ซึ่งเป็นคำประสมภาษาอังกฤษที่ไม่ตรงกับคำเป้าหมาย ผิดมนต์มนต์นี้ไป เป็นต้น นอกจากนี้การเกิดข้อผิดพลาดทางความหมายยังทำให้เกิดข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ (Lexical Error) ซึ่งนับเป็นข้อผิดพลาดอีกประเภทหนึ่งด้วย ในกรณีการเกิดข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์นี้ ผู้เรียนเข้าใจมนต์มนต์ของคำประสมภาษาไทย แต่ด้วยปรากฏการณ์ Synonym Blocking ทำให้ผู้เรียนกลับไปเลือกใช้คำเดี่ยวหรือคำประสมอื่นๆ ที่มีอยู่เดิมในคลังคำ แทนที่จะเลือกใช้คำเดี่ยว 2 คำ เพื่อสร้างคำประสมภาษาอังกฤษขึ้นตามคำสั่งในแบบทดสอบ เช่น ในคำกระตุ้นคำว่า 'รถไฟฟ้า' (Electric train) ผู้เรียนเลือกใช้คำว่า BTS, Airport link หรือ Subway เนื่องจากผู้เรียนเลือกใช้คำที่มีการผูกโยงกับวัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่ง หากผู้เรียนเลือกใช้คำเดี่ยวจะทำให้เกิดข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ร่วมกับข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ แต่หากผู้เรียนเลือกใช้คำประสมจะทำให้เกิดข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ร่วมกับกลวิธีการการผูกโยงกับวัฒนธรรมแทน

3.4.5 ภายหลังจากที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อผิดพลาดรูปแบบต่างๆ ไปแล้ว ผู้วิจัยจะวิเคราะห์เรื่องกลวิธีเพื่ออธิบายรูปคำที่เบี่ยงเบนจากคำเป้าหมาย โดยอาศัยกลวิธีทางอรรถศาสตร์ และกลวิธีการแปลเข้ามาเป็นกรอบวิเคราะห์หาความเชื่อมโยง

3.4.6 เปรียบเทียบปริมาณการเกิดข้อผิดพลาดและกลวิธีในการสร้างคำของภาษาในระหว่างของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

3.4.7 สรุปรูปแบบภาษาในระหว่างของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม เพื่อศึกษาว่ารูปแบบของการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษทั้งข้อผิดและกลวิธีนั้นสามารถสะท้อนความสัมพันธ์เรื่องประสิทธิภาพภาษาอังกฤษของกลุ่มสูงกับความสามารถในการนี้รู้ค่าได้ใกล้เคียงกับคำเป้าหมายมากกว่ากลุ่มที่มีประสิทธิภาพภาษาต่ำอย่างไร การรายงานผลการวิเคราะห์รูปแบบของภาษาในระหว่างของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองนี้เสนอไว้ในบทที่ 4 และบทที่ 5 ของงานวิจัยนี้

3.4.8 นอกจากการวิเคราะห์รูปแบบของคำและกลวิธีแล้ว ผู้วิจัยยังได้เสนอแนะแนวทางการประยุกต์ผลงานวิจัยสู่กระบวนการเรียนการสอน โดยบ่งชี้ความสัมพันธ์และความสำคัญของการส่งเสริมปัจจัยด้านการสร้างกิจกรรมเสริมความสามารถในการใช้ภาษาจริง และการเสริมกิจกรรมภาษาอังกฤษแบบเข้ม (Intensive) ให้แก่นักเรียนไทยผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง รวมทั้งเสนอแนะแนวทางการพัฒนาการสร้างฐานคำศัพท์ในคลังคำแก่ผู้เรียนในบทที่ 6 ของงานวิจัยนี้ด้วย

บทที่ 4

การสร้างคำและข้อผิดในการสร้างคำภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย

การศึกษากการสร้างคำภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทยในงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดและกลวิธีในการสร้างคำของนักเรียนไทย 2 กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาต่างประเทศต่างกัน ผู้วิจัยทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถแตกต่างกันในระยะเวลาเดียวกัน โดยมีสมมติฐานว่านักเรียนคนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาสูง (กลุ่มสูง) สามารถสร้างคำประสมภาษาอังกฤษได้ถูกต้องและใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่านักเรียนคนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่ำ (กลุ่มต่ำ) ในงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยได้เน้นเอาความถูกต้องเชิงรูปคำเพียงอย่างเดียวแต่มีจุดมุ่งหมายที่จะวิเคราะห์กระบวนการการสร้างคำประสมของผู้เรียน ซึ่งจะทำให้เห็นกระบวนการทางความคิดของนักเรียนมากกว่าการตัดสินความถูกต้องโดยรูปภาษา ผู้วิจัยจึงเน้นศึกษากลวิธีในการสร้างคำประสมในรูปแบบต่างๆ อีกด้วย

การศึกษาคั้งนี้ใช้ข้อมูลคำประสมภาษาอังกฤษที่นักเรียนไทยสร้างขึ้นจำนวน 4800 คำ (80 คำ x 60 คน) โดยแบ่งออกเป็นคำประสมภาษาอังกฤษของกลุ่มสูง 2400 คำ (80 คำ x 30 คน) และคำประสมภาษาอังกฤษของกลุ่มต่ำอีกจำนวน 2400 คำ (80 คำ x 30 คน) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างข้อมูลแสดงรูปคำของคำทดสอบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ คำที่ 3

คำที่	คำกระตุ้น	กลุ่ม	คำประสมภาษาอังกฤษ				
			1	2	3	4	5
3	ข้าวโพด	สูง	popcorn (30)				
	คั่ว	ต่ำ	popcorn (26)	popcone (1)	cornpie (1)	eating (1)	fire corn (1)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นการสร้างคำประสมคำที่ 3 ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำทั้ง 60 คน และการสร้างคำประสมในแบบชุดคำทดสอบชิ้นนี้ ผู้วิจัยพบรูปแบบของภาษาในระหว่างของนักเรียนไทยซึ่งประกอบด้วยรูปแบบการสร้างคำตามคำเป้าหมาย ในงานวิจัยชิ้นนี้จะเรียกว่า 'ข้อถูก' เช่นรูปแบบการสร้างคำของกลุ่มสูงแบบที่ 1 'popcorn (30)' และลักษณะการสร้างคำของกลุ่มต่ำแบบที่ 2 'popcorn (26)' ข้อมูลแสดง รูปแบบการสร้างคำ (ปริมาณการเกิดคำ) เป็นต้น ส่วนรูปแบบการสร้างคำที่เบี่ยงเบนจากคำเป้าหมาย ในงานวิจัยชิ้นนี้จะเรียกว่า 'ข้อผิด' โดยตามตัวอย่างนี้หมายถึง รูปแบบการสร้างคำที่ 2-5 ของกลุ่มต่ำ ได้แก่คำว่า *popcone จำนวน 1 คำ คำว่า *cornpie จำนวน 1 คำ คำว่า eating จำนวน 1 คำ และคำว่า fire cone จำนวน 1 คำ ตามลำดับ

ในตัวอย่างข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยจะแจกแจงนับปริมาณการเกิดข้อผิดพลาดตามประเภทของข้อผิดพลาดในแต่ละคำโดยจำแนกตามเกณฑ์ทางภาษาศาสตร์ 4 ระดับดังที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ 3 ทั้งนี้ การแจกแจงนับปริมาณข้อผิดพลาดของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำในแต่ละประเภท มีรายละเอียดดังนี้

1) หากผู้เรียนสร้างข้อผิดพลาดใดประเภทหนึ่งต่อการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษ 1 คำ ให้ระบุจำนวนการเกิดข้อผิดพลาดนั้นตามประเภทของข้อผิดพลาด ตัวอย่างเช่น พบข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ในกลุ่มต่ำในคำกระตุ้นคำว่า 'ข้าวโพดคั่ว' (popcorn) *popcone จำนวน 1 คำ และคำว่า cornpie จำนวน 1 คำ ก็ให้จำแนกข้อผิดพลาดดังกล่าวไว้ในข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ เนื่องจากการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษดังตัวอย่างไม่ตรงตามคำเป้าหมาย ผิดมโนทัศน์ และไม่สามารถหาความเชื่อมโยงกับคำเป้าหมายได้ จึงเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากความเข้าใจผิดทางมโนทัศน์

2) หากผู้เรียนสร้างข้อผิดพลาดมากกว่า 1 ประเภทขึ้นไปต่อการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษ 1 คำ ให้แจกแจงนับการเกิดข้อผิดพลาดนั้นในทุกประเภทของข้อผิดพลาดที่เกิดในคำนั้น เช่น ในคำกระตุ้นคำว่า 'ข้าวโพดคั่ว' (popcorn) พบว่ากลุ่มต่ำสร้างประสมภาษาอังกฤษคำนี้กลายเป็นคำว่า eating จำนวน 1 คำ ในกรณีนี้ ผู้วิจัยจะแจกแจงนับปริมาณการเกิดข้อผิดพลาดจำนวน 1 คำดังกล่าว ทั้งในข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ และข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ (นับซ้ำ) เหตุที่คำว่า eating นั้นจัดเป็นข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ (Syntactic Error) เพราะข้อผิดพลาดดังกล่าวเกิดจากการที่ผู้เรียนสร้างคำเดี่ยวขึ้นแทนการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษ และเป็นข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ (Semantic Error) เนื่องจากการสร้างคำประสมดังกล่าวไม่ตรงตามคำเป้าหมาย ผิดไปจากมโนทัศน์ที่ต้องการ ทั้งยังไม่สามารถหาความเชื่อมโยงทางมโนทัศน์ระหว่างคำกระตุ้นและคำเป้าหมายได้ เป็นต้น

การแจกแจงนับข้อผิดพลาดซ้ำในทุกประเภทของข้อผิดพลาดนั้น ทำขึ้นเพื่อต้องการชี้ให้เห็นปริมาณการเกิดข้อผิดพลาดแต่ละประเภทตามข้อมูลที่พบ เนื่องจากการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษของผู้เรียน 1 คำ อาจประกอบด้วยข้อผิดพลาดมากกว่า 1 ประเภท ดังนั้น จากข้อมูลข้อผิดพลาดที่ผู้เข้าร่วมทดลองสร้างขึ้นจำนวน 4800 คำ เมื่อทำการแจกแจงนับซ้ำจะพบว่า มีข้อผิดพลาดทั้งหมด 6359 ข้อผิดพลาด (หรือ 6359 ครั้ง) หากแจกแจงนับปริมาณข้อผิดพลาดเฉพาะประเภทใดประเภทหนึ่งอาจทำให้ข้อมูลข้อผิดพลาดเกิดความคลาดเคลื่อนได้ การแจกแจงนับข้อผิดพลาดซ้ำจะทำให้ปริมาณการเกิดข้อผิดพลาดที่พบทั้งหมดในแต่ละกลุ่มนั้นมีจำนวนฐานที่ไม่เท่ากัน ผู้วิจัยจึงต้องอาศัยเกณฑ์ทางสถิติ (ร้อยละ) เพื่อนำปริมาณการเกิดข้อผิดพลาดในแต่ละประเภทมาวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือน และ/หรือความแตกต่างในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยทั้งสองกลุ่มต่อไป

4.1 การวิเคราะห์เชิงปริมาณของข้อถูกและข้อผิด (Errors) ในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษของนักเรียนคนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างระดับกัน

เมื่อผู้วิจัยระบุรูปแบบการสร้างคำที่ตรงกับคำเป้าหมายและรูปแบบการสร้างคำที่เบี่ยงเบนจากคำเป้าหมายที่พบในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษแล้ว ผู้วิจัยจึงจัดเรียงข้อมูลทั้งหมดในตาราง Excel เพื่อวิเคราะห์ปริมาณข้อถูกและข้อผิดในรูปแบบต่างๆ โดยข้อถูกในงานวิจัยนี้หมายถึง คำประสมภาษาอังกฤษที่กลุ่มตัวอย่างสร้างขึ้นจากคำกระตุ่น (ภาษาไทย) โดยคำประสมดังกล่าวเป็นคำที่ตรงตามเป้าหมาย และ/หรือเป็นคำประสมที่สื่อความหมายตรงกับคำเป้าหมาย ส่วนข้อผิดในงานวิจัยนี้หมายถึง รูปแบบการสร้างคำประสมในลักษณะที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย ไม่ตรงตามมโนทัศน์ ไม่สื่อความ หรือไม่ตรงตามคำสั่งที่ได้ระบุไว้ในชุดคำทดสอบ

4.1.1 ปริมาณของรูปคำตามคำเป้าหมาย (ข้อถูก)

ในการวิเคราะห์ปริมาณของรูปแบบการสร้างคำตามคำเป้าหมาย ผู้วิจัยจะพิจารณาให้รูปคำหนึ่งๆ นั้นเป็นข้อถูกและข้อผิดตามการวิเคราะห์ข้อผิดด้วยเกณฑ์ทางภาษาศาสตร์ 4 ระดับ (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในบทที่ 3 หัวข้อ 3.3.4) ผู้วิจัยพบว่า ปริมาณข้อถูกและข้อผิดทั้งหมด (รวมทั้งนับซ้ำ) จะสามารถแสดงได้ด้วยตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6 แสดงปริมาณข้อถูกและข้อผิดทั้งหมดในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง

ปริมาณข้อถูกและข้อผิด	N = ข้อถูก + ข้อผิด	ร้อยละ (%)
การสร้างคำประสมภาษาอังกฤษ		
คำตามคำเป้าหมาย (ข้อถูก)	2072	32.58
ข้อผิด	4287	67.42
รวม	6359	100.00

ข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผลที่ได้จากการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมาจาก ปริมาณข้อถูก + ปริมาณข้อผิด (รวมทั้งนับซ้ำ) ทำให้มีจำนวนการเกิดคำประสมภาษาอังกฤษทั้งสิ้น 6359 คำ โดยนักเรียนไทยทั้งสองกลุ่มสร้างคำประสมภาษาอังกฤษเป็นข้อถูก จำนวน 2072 คำ คิดเป็นร้อยละ 32.58 และเป็นข้อผิดจำนวน 4287 คำ คิดเป็นร้อยละ 67.42 (ข้อมูลข้อผิดนี้มาจากการแจงนับข้อผิดซ้ำรวมอยู่ด้วย)

นอกจากนี้ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์เปรียบเทียบปริมาณการเกิดข้อถูกและข้อผิดระหว่างนักเรียนไทยกลุ่มสูงและนักเรียนไทยกลุ่มต่ำได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 7 แสดงปริมาณข้อถูกและข้อผิดในการสร้างคำประสมของนักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์สูงและนักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ต่ำเปรียบเทียบกัน

การสร้างคำประสมภาษาอังกฤษ	คำตามคำเป้าหมาย (ข้อถูก)		ข้อผิด	
	N = 6359	ร้อยละ (%)	N = 6359	ร้อยละ (%)
กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด				
กลุ่มประสบการณ์สูง	1477	23.23	1308	20.57
กลุ่มประสบการณ์ต่ำ	595	9.36	2979	46.85
รวม	2072	32.58	4287	67.42

ข้อมูลในตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า ปริมาณการเกิดคำประสมภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยทั้งสองกลุ่มมีจำนวนทั้งหมด 6359 คำ สามารถแบ่งออกเป็นข้อถูกเป็นจำนวนทั้งหมด 2072 คำ คิดเป็นร้อยละ 32.58 และเป็นข้อผิดเป็นจำนวนทั้งหมด 4287 คำ คิดเป็นร้อยละ 67.42 ของข้อมูลการเกิดคำประสมทั้งหมด โดยข้อถูกจะสามารถแบ่งออกเป็นข้อถูกที่เกิดในนักเรียนไทยกลุ่มสูงจำนวน 1477 คำ คิดเป็นร้อยละ 23.23 และเป็นข้อถูกที่เกิดในนักเรียนไทยกลุ่มต่ำจำนวน 595 คำ คิดเป็นร้อยละ 9.36 และข้อผิดจะสามารถแบ่งออกเป็นข้อผิดที่เกิดในนักเรียนไทยกลุ่มสูงจำนวน 1308 คำ คิดเป็นร้อยละ 20.57 และเป็นข้อผิดที่เกิดในนักเรียนไทยกลุ่มต่ำจำนวน 2979 คำ คิดเป็นร้อยละ 46.85 ตามลำดับ

นอกจากนี้ นักเรียนไทยในกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาสูงสามารถสร้างคำประสมได้ถูกต้องตามเป้าหมายมากกว่านักเรียนไทยในกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาต่ำ โดยนักเรียนไทยกลุ่มสูงสามารถสร้างคำได้ถูกต้องเป็นจำนวนร้อยละ 23.23 ส่วนนักเรียนไทยกลุ่มต่ำสร้างคำได้ถูกต้องเพียงร้อยละ 9.36 จากปริมาณการเกิดข้อถูกทั้งหมดร้อยละ 32.58 ตามลำดับ

4.1.2 ปริมาณและประเภทของข้อผิด

ข้อมูลในตารางที่ 7 ข้างต้น แสดงให้เห็นว่า ปริมาณข้อผิดทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 4287 คำ คิดเป็นร้อยละ 67.42 โดยจะสามารถแบ่งออกเป็นข้อผิดที่เกิดในนักเรียนไทยกลุ่มสูงจำนวน 1308 คำ คิดเป็นร้อยละ 20.57 และเป็นข้อผิดที่เกิดในนักเรียนไทยกลุ่มต่ำจำนวน 2979 คำ คิดเป็นร้อยละ 46.85 ตามลำดับ

เมื่อผู้วิจัยจะแจกแจงปริมาณการเกิดข้อผิดแต่ละประเภทโดยวิเคราะห์ตามเกณฑ์ทางภาษาศาสตร์ 4 ระดับ (ดังที่ได้อธิบายไว้ในบทที่ 3 แล้วนั้น) ผู้วิจัยพบข้อผิดทั้งหมดจำนวน 6 ประเภท ได้แก่ 1) ข้อผิดด้านตัวสะกด (Orthographic Error) 2) ข้อผิดด้านหน่วยคำ

(Morphological Error) 3) ข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ (Syntactic Error) 4) ข้อผิดพลาดด้านความหมาย (Semantic Error) 5) ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ (Lexical Error) และ 6) ข้อผิดพลาดที่เกิดจากกลยุทธ์การเลี่ยง (ปัญหา) (Avoidance) โดยผู้วิจัยจะระบุปริมาณข้อผิดพลาด อภิปรายและจำแนกประเภทของข้อผิดพลาดแต่ละประเภทต่อไป

เนื่องด้วยข้อมูลข้อผิดพลาดที่นักเรียนไทยสร้างขึ้นในงานวิจัยชิ้นนี้บางกลุ่มมีความซับซ้อน กล่าวคือ การสร้างคำประสมภาษาอังกฤษ 1 คำ อาจประกอบด้วยข้อผิดพลาดมากกว่า 1 ประเภทขึ้นไป (ดังที่ได้กล่าวไว้ในตัวอย่างการวิเคราะห์หน้าที่ 36) ผู้วิจัยจึงใช้การคำนวณทางสถิติมาเป็นเกณฑ์การวิเคราะห์ด้วย (ร้อยละในการสร้างข้อผิดพลาดแต่ละประเภท = ปริมาณข้อผิดพลาดทั้งหมดในแต่ละประเภท x 100 / ปริมาณการเกิดข้อผิดพลาดทั้งหมด) ดังนั้น ปริมาณการเกิดข้อผิดพลาดแต่ละประเภทจะสามารถสรุปเป็นภาพรวมได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 8 แสดงปริมาณข้อผิดพลาดแต่ละประเภทที่เกิดจากการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง

ปริมาณข้อผิดพลาด	ปริมาณข้อผิดพลาดทั้งหมด	ร้อยละ (%)
ข้อผิดพลาดแต่ละประเภท		
ผลการนิกรู้คำผิด (ข้อผิดพลาด)	4287	100.00
1. Orthographic Error	108	2.52
2. Morphological Error	39	0.91
3. Syntactical Error	1563	36.46
4. Semantic Error	2440	56.92
5. Lexical Error	93	2.17
6. Avoidance	44	1.03
รวม	4287	100.00

จากตารางที่ 8 ข้างต้นนี้ แสดงให้เห็นปริมาณการเกิดข้อผิดพลาดแต่ละประเภทที่เกิดจากการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง โดยในงานวิจัยนี้พบข้อผิดพลาดทั้งหมดเป็นจำนวน 4287 คำ คิดเป็นร้อยละ 100 โดยแบ่งเป็นข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำจำนวน 108 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.52 เป็นข้อผิดพลาดด้านหน่วยคำจำนวน 39 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.91 เป็นข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์จำนวน 1563 คำ คิดเป็นร้อยละ 36.46 เป็นข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์จำนวน 2440 คำ คิดเป็นร้อยละ 56.92 เป็นข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์จำนวน 93 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.17 และเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลยุทธ์การเลี่ยง (ปัญหา) จำนวน 44 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.03 ตามลำดับ

ปริมาณการเกิดข้อผิดพลาดในตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่าข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์มีปริมาณมากเป็นอันดับแรก รองลงมาเป็นการเกิดข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ ส่วนปริมาณข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำและข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์นั้นมีจำนวนใกล้เคียงกัน และการเกิดข้อผิดพลาดจากการใช้กลยุทธ์การเลี่ยง (ปัญหา) มีปริมาณใกล้เคียงกับการเกิดข้อผิดพลาดด้านหน่วยคำซึ่งเกิดขึ้นน้อยที่สุดเป็นลำดับสุดท้าย ตารางดังกล่าวชี้ให้เห็นภาพรวมในการเกิดข้อผิดพลาดทั้งหมดที่เกิดจากการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง และผู้วิจัยจะอภิปรายเปรียบเทียบการเกิดข้อผิดพลาดแต่ละประเภทที่พบในการสร้างคำประสมของนักเรียนไทยทั้งสองกลุ่ม โดยสรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 9 แสดงปริมาณและประเภทของข้อผิดพลาดที่พบในการสร้างคำประสมของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำโดยลำดับชนิดของข้อผิดพลาดตามเกณฑ์ทางภาษาศาสตร์ 4 ระดับ

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	กลุ่มประสบการณ์สูง		กลุ่มประสบการณ์ต่ำ	
	ปริมาณข้อผิดพลาดทั้งหมด	ร้อยละ (%)	ปริมาณข้อผิดพลาดทั้งหมด	ร้อยละ (%)
ผลการนี้กรู้คำผิด (ข้อผิดพลาด)	N = 4287	100.00	N = 4287	100.00
1. Orthographic Error				
(spelling error)	12	0.28	96	2.24
E.g.globle warming for global warming				
2. Morphological Error				
(wrong morphological choice)	39	0.91	0	0.00
E.g.fallen star for falling star				
3. Syntactical Error				
(Head + Modifier/1 Word/Phrase)	389	9.07	1174	27.39
E.g.wormbook for bookworm				
4. Semantic Error				
(wrong meaning mapping)	813	18.96	1627	37.95
E.g.runway for express way				
5. Lexical Error				
(wrong lexical choice)	55	1.28	38	0.89
E.g.subway for electric train				
6. Avoidance				
(Avoid to give any answers)	0	0.00	44	1.03
E.g.no answer for magnetic field				
รวม	1308	30.51	2979	69.49

4.1.2.1 ปริมาณและการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านตัวสะกด (Orthographic error)

การสะกดผิด (Spelling error) เป็นข้อผิดพลาดเชิงรูปคำ ในงานวิจัยชิ้นนี้ข้อผิดพลาดด้านตัวสะกดอาจเกิดจากการเทียบแบบผิด (Wrong Analogy) ไม่ว่าจะเป็นการเทียบแบบทางเสียงเพื่อการสะกดคำ เช่นคำว่า 'global' 'โลกร้อน' (global warming) เป็น *g**loble** warming และ *g**lobol** warming อนุมานได้ว่าการสะกดคำผิดนี้เกิดจากการเทียบแบบทางเสียง [bol] กับการสะกดเป็น -ble หรือ -bol หรืออาจเป็นการเทียบแบบจากการสะกดคำตามคำอื่นๆ ที่ออกเสียงคล้ายหรือเหมือนกันในคลังคำด้วยก็ได้ โดยปริมาณข้อผิดพลาดในลักษณะดังกล่าวนี้ หากเกิดขึ้นลำพังผู้รับสารจะยังสามารถคาดเดาได้ว่าคำเป้าหมายที่ผู้ส่งสารต้องการคือคำใดเนื่องจากมีรูปแบบของการเทียบแบบทั้งทางเสียงและการสะกดคำปรากฏอยู่ แต่เมื่อข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำนี้ไปเกิดร่วมกับข้อผิดพลาดประเภทอื่นๆ จะทำให้ข้อผิดพลาดที่พบเกิดความซับซ้อนขึ้น รวมทั้งไม่สามารถสื่อความได้

การสะกดผิดของนักเรียนไทยกลุ่มสูงที่เกิดขึ้นเพียงลำพังในกลุ่มสูงมีจำนวน 3 คำ โดยเกิดกับคำว่า 'โลกร้อน' (global warming) และคำว่า 'กระจกนิรภัย' (safe mirror) *save mirror² ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดด้านการออกเสียงก้อง Voicing ในฐานการเกิดเสียงเสียดแทรก ริมฝีปากกับฟัน (Labio-dental Fricative) ทั้งเสียงก้องและเสียงไม่ก้อง [v] และ [f] ของพยัญชนะร่วมอยู่ด้วย ลักษณะการสะกดผิดของนักเรียนไทยกลุ่มสูงแสดงถึงการเทียบแบบผิดอย่างมีรูปแบบดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว ซึ่งอาจเกิดจากการขาดการฝึกฝนในการเขียนคำศัพท์ จึงขาดความรู้ด้านรูปเขียนของคำ แต่ผู้วิจัยยังพบข้อผิดพลาดรูปแบบอื่นที่เกิดจากการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยกลุ่มต่ำอีก เช่น คำว่า 'โลกร้อน' มีการสะกดคำผิดเป็น *g**loble** warming *g**lobol** warming และ *g**_obal** warming จากข้อมูลสามารถอนุมานได้ว่าข้อผิดพลาดดังกล่าวเกิดจากการไม่ได้ออกเสียงควบกล้ำในพยัญชนะต้น (Initial Cluster) ซึ่งในคำนี้คือ เสียง [gl-] นอกจากนี้ยังพบการสะกดคำผิดในคำว่า 'ยานอนหลับ' (sleep pill, sleeping pill, sleep medicine, sleeping medicine) ด้วยรูปเขียน *sleep **madicine** กล่าวคือผู้เรียนบันทึกเสียง [e] ด้วยพยัญชนะ a ซึ่งในภาษาไทยอ่านว่า เอ เมื่อผู้เรียนต้องเขียนคำว่า [medsin หรือ medsn] นักเรียนไทยกลุ่มต่ำจึงเทียบแบบกับเสียงในภาษาแม่ซึ่งข้อผิดพลาดในคำนี้ลักษณะเดียวกันนี้มีมากถึง 6 คำ (ซึ่งหมายถึง 6 คน) ด้วยกัน และอีกตัวอย่างที่น่าสนใจคือ คำว่า 'กระดาษคำตอบ' (answer sheet) มีนักเรียนไทยกลุ่มต่ำสร้างข้อผิดพลาดด้วยรูปเขียน *answer **cheet** นักเรียนไทยกลุ่มต่ำสะกดคำด้วยการการใช้

² เครื่องหมาย (*) หน้าคำ แสดงว่าคำนั้นเป็นคำที่เป็นข้อผิดพลาด

พยัญชนะ ch- ที่มีเสียงกักเสียดแทรก ปุ่มเหงือก ไม่ก้อง [tʃ] (Voiceless Alveolar Affricate) แทน พยัญชนะ sh- ที่มีเสียงเสียดแทรก หลังปุ่มเหงือก ไม่ก้อง [ʃ] (Voiceless Palato-Alveolar Fricative) โดยข้อผิดพลาดรูปแบบดังกล่าวนี้ไม่พบในกลุ่มสูง อาจกล่าวได้ว่าคำว่า sheet เป็นคำง่าย สำหรับนักเรียนไทยกลุ่มสูงและเป็นคำภาษาอังกฤษที่มีความถี่สูงในบริบทภาษาไทย

นอกจากนี้ ยังพบว่าการสะกดคำผิดอาจเกิดจากการยืมคำหรือยืมโครงสร้างทาง ไวยากรณ์บางประการในภาษาต่างประเทศมาใช้ด้วย โดยผู้วิจัยพบการสะกดคำผิดในคำกระตุ้น คำว่า ‘เสื้อชูชีพ’ (life jacket, floating jacket, safety jacket, life vest) กลายเป็นคำว่า *safety suite, *parachute suite และคำกระตุ้นคำว่า ‘พวงกุญแจ’ (key chain) กลายเป็นคำว่า *groupe key โดยในกรณีดังกล่าว ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ผู้เข้าร่วมทดลองเป็นรายบุคคล พบว่า ทั้งหมด เป็นกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนไทยกลุ่มสูง และเป็นนักศึกษาที่มีวิชาเอกเป็นวิชาภาษาฝรั่งเศส ผู้เข้าร่วมทดลองให้คำอธิบายแก่ผู้วิจัยไว้ 2 ประการว่า ผู้เข้าร่วมทดลองทำการยืมยืมโครงสร้าง ทางไวยากรณ์ในภาษาที่สามซึ่งในที่นี้คือภาษาฝรั่งเศสมาสร้างเป็นคำประสมขึ้น เช่น การเติม -e ให้กับคำนามเพศหญิงในภาษาฝรั่งเศส คล้ายกับการทำกริยาค่อยตามให้กับประธานตามเพศ พจน์ในภาษาอังกฤษ (Subject-Verb Agreement) และเกิดความเข้าใจว่าคำดังกล่าวเป็นคำยืม ในภาษาฝรั่งเศส ผู้วิจัยจึงชี้แจงไว้เป็นข้อสังเกตที่น่าสนใจข้อหนึ่งในงานวิจัยนี้เท่านั้น และได้สรุป อัตราร้อยละการเกิดข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำไว้ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 10 แสดงปริมาณข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำในการสร้างคำประสมของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	กลุ่มประสบการณ์สูง		กลุ่มประสบการณ์ต่ำ	
	ปริมาณข้อผิดพลาดทั้งหมด	ร้อยละ (%)	ปริมาณข้อผิดพลาดทั้งหมด	ร้อยละ (%)
ผลการนี้รู้คำผิด (ข้อผิดพลาด)	N = 4287	100.00	N = 4287	100.00
1. Orthographic Error	12	0.28	96	2.24

ปริมาณข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำที่พบในงานวิจัยนี้มีจำนวนทั้งหมด 108 คำ (ดู ตารางที่ 8) แบ่งออกเป็นข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำที่เกิดกับนักเรียนไทยกลุ่มสูงจำนวน 12 คำ คิด เป็นร้อยละ 0.28 และเกิดกับนักเรียนไทยกลุ่มต่ำจำนวน 96 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.24 ตามลำดับ

4.1.2.2 ปริมาณและการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านหน่วยคำ (Morphological Error)

ข้อผิดพลาดด้านหน่วยคำ (Morphological Error) เซลิงเกอร์ (Selinker, อ้างแล้ว) กล่าวถึงเรื่องการสร้างข้อผิดพลาดของผู้เรียนในรูปแบบของการจงใจใช้กฎทางไวยากรณ์และการใช้คำศัพท์เพื่อสื่อความหมายอย่างไม่เหมาะสม (Overgeneralization of target language linguistic material) เช่นคำว่า 'เตียงน้ำ' (water bed) มีการสร้างคำว่า *watered bed, *watering bed คือ ผู้เรียนพยายามสร้างส่วนขยายให้เป็นคำคุณศัพท์ เช่น แปลงคำนาม 'water' โดยเติม -ed หรือ -ing และอื่นๆ ซึ่งข้อผิดพลาดในการสร้างคำลักษณะนี้บ่งชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างในโครงสร้างคำประสมอีกลักษณะหนึ่ง คือในภาษาอังกฤษมีการลงท้ายด้วยปัจจัยการแปลงรูป (Derivational Suffixes) ซึ่งเป็นปัจจัยที่เติมเข้ากับหน่วยคำที่เป็นส่วนต้น (stem) ทำให้เกิดการแปลง (Derivation) ภายในโครงสร้างคำที่เป็นส่วนขยาย (Modifier) ให้ทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์อยู่หน้าคำหลัก (Head) ในการสร้างคำประสมขึ้นใหม่ได้ โดยใช้หน่วยคำเติมหน้า (prefix) หรือหน่วยคำเติมหลัง (suffix) ติดเข้าไปที่ฐาน (base) เช่น คำว่า 'magnifying glass' หมายถึง 'แว่นขยาย' ทำให้กริยา 'to magnify' อยู่ในรูปคำกริยาขยาย (Participle) ซึ่งเป็นส่วนขยายที่เป็นตัวกระทำ (Active) ในรูป -ing หรือคำว่า 'folded knife' หมายถึง 'มีดพก' ทำให้กริยา 'to fold' อยู่ในรูปคำกริยา (Past Participle) ซึ่งเป็นส่วนขยายที่เป็นตัวถูกกระทำ (Passive) ในรูป -ed หรือทำให้กริยาอยู่ในรูปกริยาที่เป็นนาม (Gerund) หรือใช้รูปกริยาวลี (Phrasal verb) ขยายคำนามได้ ซึ่งไม่เกิดกับการสร้างคำประสมในภาษาไทยจึงทำให้คำเหล่านี้เป็นข้อผิดพลาด เช่น คำว่า 'ดาวตก' (shooting star, falling star) กลายเป็น *fallen star หรือคำว่า 'ไม้เท้า' (walking stick, cane, walker) กลายเป็น *helper stick หรือคำว่า 'แก๊สน้ำตา' (tear gas) กลายเป็น *tearful gas, tearing gas เป็นต้น

การสร้างข้อผิดพลาดประเภทนี้เป็นการแก้ไขเกินเหตุ (Hypercorrection) แม้ว่าการเติมปัจจัยการแปลงรูป (Derivational suffix) ลงท้ายคำประเภท Content words นั้นทำให้ชนิดของคำเปลี่ยนไป และเราสามารถเติมปัจจัยการแปลงรูปหนึ่งๆ เข้ากับคำในส่วนขยาย (Modifier) ในที่นี้เพื่อทำให้คำนั้นๆ กลายเป็นคำคุณศัพท์ขยายคำนามซึ่งเป็นคำหลัก (Head) ได้ แต่การเติมปัจจัยเปลี่ยนในภาษาอังกฤษนั้นเป็นเรื่องที่จำเพาะเจาะจง เช่น ถ้าจะทำกริยา 'adorn' ให้เป็นคำนามต้องเติมปัจจัย '-ment' เป็น 'adornment' จะใช้ปัจจัยอื่นไม่ได้ (มธุรส วิสุททธิกุล, 2531: 103) ผู้วิจัยสามารถสรุปการเกิดข้อผิดพลาดด้านหน่วยคำได้ตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 11 แสดงปริมาณข้อผิดพลาดด้านหน่วยคำในการสร้างคำประสมของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์
ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	กลุ่มประสบการณ์สูง		กลุ่มประสบการณ์ต่ำ	
ข้อผิดพลาดแต่ละประเภท	ปริมาณข้อผิดพลาดทั้งหมด	ร้อยละ (%)	ปริมาณข้อผิดพลาดทั้งหมด	ร้อยละ (%)
ผลการเรียนรู้คำผิด (ข้อผิดพลาด)	N = 4287	100.00	N = 4287	100.00
2. Morphological Error	39	0.91	0	0.00

ปริมาณข้อผิดพลาดด้านหน่วยคำที่พบในงานวิจัยนี้มีจำนวนทั้งหมด 39 คำ (ดูตารางที่ 8) โดยข้อผิดพลาดด้านหน่วยคำนี้พบเฉพาะในการสร้างคำของนักเรียนไทยกลุ่มสูงเท่านั้น มีจำนวนทั้งสิ้น 39 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.91

4.1.2.3 ปริมาณและการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ (Syntactical Error)

ข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ (Syntactical Error) ในงานวิจัยนี้หมายถึง ผู้เข้าร่วมทดลองจะต้องสร้างคำประสมภาษาอังกฤษด้วยโครงสร้างคำประสมในภาษาอังกฤษที่ประกอบขึ้นจาก ส่วนขยาย ตามด้วย ส่วนหลัก (Modifier-Head) โดยความหมายสำคัญจะอยู่ที่คำหลัก (Head) ซึ่งอยู่ท้ายคำ ส่วนคำที่อยู่ด้านหน้าคำหลักจะเป็นส่วนขยาย (Modifier) เช่น 'music_N' + 'box_N' (คำขยาย + คำหลัก) หมายถึง 'หีบเพลง' ดังนั้น หากผู้เข้าร่วมทดลองสร้างคำประสมภาษาอังกฤษด้วยโครงสร้างคำประสมภาษาไทยที่ประกอบขึ้นจาก ส่วนหลัก ตามด้วย ส่วนขยาย (Head-Modifier) จึงอาจพบข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ เช่น คำว่า 'มนุษย์กบ' (frogman, diving man, scuba diver, diver) อาจกลายเป็น *humanfrog คำว่า 'หูฟัง' (earphone, headphone, headset, handset, earplug) อาจกลายเป็น *ear listen และในคำว่า 'หีบเพลง' (music box) อาจกลายเป็น *box song เป็นต้น

ข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ในงานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นการได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ (L1 Interference) ซึ่งอาจนำไปสู่กลวิธีการแปลแบบตรงตัว (Literal Translation) หรือกลวิธีการแปลแบบคำต่อคำ (Word-for-Word Translation) ได้ โดยผู้วิจัยจะอภิปรายเรื่องดังกล่าวในหัวข้อกลวิธีการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษของผู้เรียนในบทที่ 5 โดยละเอียดต่อไป นอกจากนี้ ข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นยังครอบคลุมถึงการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษด้วย 'คำเดี่ยว' (One word) และวลี (Phrase) อันเนื่องมาจากภาวะความจำกัดของคลังคำทำให้นักเรียนไทยสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีรูปแบบไม่ตรงกับคำสั่งในชุดคำทดสอบจึงถือเป็นข้อผิดพลาดในงานวิจัยนี้ด้วย

เช่นกัน ผู้วิจัยสามารถสรุปปริมาณการเกิดข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ของนักเรียนคนไทยทั้งสองกลุ่ม ได้ดังตารางที่ 12 ต่อไปนี้

ตารางที่ 12 แสดงปริมาณข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ในการสร้างคำประสมของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	กลุ่มประสบการณ์สูง		กลุ่มประสบการณ์ต่ำ	
	ปริมาณข้อผิดพลาดทั้งหมด	ร้อยละ (%)	ปริมาณข้อผิดพลาดทั้งหมด	ร้อยละ (%)
ผลการนิรู้คำผิด (ข้อผิดพลาด)	N = 4287	100.00	N = 4287	100.00
3. Syntactical Error	389	9.07	1174	27.39

ปริมาณข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ที่พบในงานวิจัยนี้มีจำนวนทั้งหมด 1563 คำ (ดู ตารางที่ 8) ปริมาณข้อผิดพลาดดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักเรียนคนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่ำสร้าง ข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์สูงกว่านักเรียนคนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาสูง โดยอัตราการเกิดข้อผิดพลาด ด้านวากยสัมพันธ์ของนักเรียนไทยกลุ่มต่ำมีจำนวนมากถึง 1174 คำ คิดเป็นร้อยละ 27.39 และ นักเรียนไทยกลุ่มสูงสร้างข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์จำนวนทั้งหมด 389 คำ คิดเป็นร้อยละ 9.07 ตามลำดับ

ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าการสร้างข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์เกิดขึ้นสูงเป็นลำดับที่ 2 ของ ข้อผิดพลาดทั้งหมด ปรากฏการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเมื่อผู้เรียนไม่สามารถค้นคืนคำจากคลังคำได้ ไม่สามารถหาความเชื่อมโยงทางมโนทัศน์ รวมถึงคำใกล้เคียงใดใดได้ ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มเลือกที่จะ กลับเข้าสู่กลไกทางภาษาแม่ โดยใช้โครงสร้างคำประสม และความหมายของคำในภาษาไทย ทำให้เกิดปริมาณข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์สูงเป็นลำดับถัดมา นอกจากนี้ยังพบว่าผู้เรียนใช้ความ พยายามในการสร้างคำอย่างมากเมื่อไม่สามารถนึกคำเป้าหมายได้ โดยผู้เรียนพยายามนึกคำ เท้าที่ทำได้ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของคำเดี่ยวหรือวลีก็ตาม

4.1.2.4 ปริมาณและการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ (Semantic Error)

ข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ (Semantic Error) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากความจำกัดของ คลังคำของผู้เข้าร่วมการทดลอง ข้อผิดพลาดประเภทนี้จะเกิดขึ้นเมื่อนักเรียนไทยไม่สามารถค้นคืนคำ ประสมที่ตรงตามคำเป้าหมายในคลังคำได้ จึงอาจใช้กลวิธีการเชื่อมโยงมโนทัศน์จากคำใดคำหนึ่งของ คำกระตุ้นเข้ากับคำอื่นๆ ในคลังคำซึ่งมีความหมายใกล้เคียงคำเป้าหมาย (Near Synonym/Peripheral Words) ซึ่งแม้ว่าคำที่ผู้เรียนนึกได้นั้นจะเป็นคำที่มีความหมาย แต่ก็ไม่ใช่

คำเป้าหมาย ทำให้ความหมายผิดไปกลายเป็นคำอื่น เช่นคำว่า ‘ทางด่วน’ (Express way, Motor way, Toll way) อาจกลายเป็นคำว่า runway ซึ่งหมายถึง ทางวิ่งในสนามบิน หรือคำว่า ‘แว่นขยาย’ (magnifying glass, zoom glass, zooming glass, magnifier) อาจกลายเป็นคำว่า double eye ซึ่งหมายถึง การทำตาสองชั้น และคำว่า ‘แผ่นดินถล่ม’ (landslide) อาจกลายเป็นคำว่า soil storm และ land slope ซึ่งหมายถึง พายุฝุ่นดิน และ ความลาดชันของพื้นที่ ตามลำดับ

หรือแม้แต่ในกรณีที่ นักเรียนคนไทยเลือกใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษ (Modifier-Head Structure) แต่การสร้างคำประสมภาษาอังกฤษนั้นเกิดจากการแปลตรงตัวจากคำภาษาไทย เช่น ในคำว่า ‘หีบเพลง’ (music box) ผู้เรียนกลับเลือกใช้คำว่า *songbox หรือในกรณีที่ผู้เรียนเลือกคำใกล้เคียงตามมโนทัศน์ใดมโนทัศน์หนึ่งของคำประสมภาษาไทย เช่น ในคำว่า ‘ลูกตา’ (eyeball) กลายเป็นคำว่า *eye daughter หรือหากผู้เรียนเกิดความเข้าใจทางมโนทัศน์ที่ผิดไปทำให้เกิดการเชื่อมโยงที่ผิดความหมาย เช่นคำว่า ‘หางม้า (ทรงผม)’ (pony tail) กลายเป็นคำว่า *horse tail และ/หรือในกรณีที่ผู้เรียนนึกคำไปเป็นคำอื่นที่ไม่มี ความหมาย หรือมีความหมายแต่หาความเชื่อมโยงทางมโนทัศน์ไม่ได้ ไม่สามารถสื่อความตามคำ เป้าหมายได้ หากผู้เรียนสร้างข้อผิดพลาดในกรณีใดกรณีหนึ่งดังที่ได้อธิบายไว้ให้ถือเป็นข้อผิดพลาด อรรถศาสตร์ทั้งสิ้น ผู้วิจัยสามารถสรุปปริมาณการเกิดข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ไว้ในตารางดังต่อไปนี้ ตารางที่ 13 แสดงปริมาณข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ในการสร้างคำประสมของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	กลุ่มประสบการณ์สูง		กลุ่มประสบการณ์ต่ำ	
	ปริมาณข้อผิดพลาดทั้งหมด	ร้อยละ (%)	ปริมาณข้อผิดพลาดทั้งหมด	ร้อยละ (%)
ผลการนึกคำผิด (ข้อผิดพลาด)	N = 4287	100.00	N = 4287	100.00
4. Semantic Error	813	18.96	1627	37.95

ปริมาณข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ที่พบในงานวิจัยนี้มีจำนวนทั้งหมด 2440 คำ (ดู ตารางที่ 8) โดยข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์นี้เกิดขึ้นกับนักเรียนไทยกลุ่มสูงจำนวน 813 คำ คิดเป็นร้อยละ 18.96 และกลุ่มต่ำจำนวนมากถึง 1627 คำ คิดเป็นร้อยละ 37.95 ตามลำดับ ซึ่งข้อผิดพลาดประเภท นี้เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นสูงที่สุดที่พบทั้งในนักเรียนไทยกลุ่มสูงและในนักเรียนไทยกลุ่มต่ำ

จากสถิติในตารางที่ 13 ผู้วิจัยสามารถให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับการสร้างข้อผิดพลาดแต่ละ ประเภทของนักเรียนคนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างประเทศกันได้หลายประการว่า ปริมาณข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์เกิดมากที่สุดเป็นลำดับแรกในนักเรียนไทยทั้งสองกลุ่ม อาจกล่าวได้ว่าข้อผิดพลาดที่

เกิดขึ้นนั้นเกิดจากความเข้าใจผิดทางมโนทัศน์ของคำเป็นหลัก (Misconception) รวมทั้งการเกิดภาวะความจำกัดของคลังคำ เมื่อนักเรียนกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำไม่สามารถนึกคำที่เป็นคำเป้าหมายได้ จึงพยายามสร้างคำประสมจากคำอื่นๆ ที่เป็นคำใกล้เคียง ทำให้ข้อมูลที่พบเป็นข้อผิดพลาดประเภทนี้จึงอาจยังเป็นคำที่มีความหมาย (content words) แต่ไม่ตรงตามมโนทัศน์ของคำเป้าหมาย หรืออาจกลายเป็นคำที่ไม่มี ความหมายไปเลยก็ได้ เนื่องจากผู้เรียนไม่เข้าใจมโนทัศน์ของคำกระตุ้นอย่างถ่องแท้ ทั้งนี้ ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นอาจมีความเชื่อมโยงกับอัตราความถี่ในการเกิดคำ ซึ่งจะกล่าวต่อไปในหัวข้อ 4.2 ต่อไป

4.1.2.5 ปริมาณและการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ (Lexical Error)

ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ (Lexical Error) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเลือกใช้คำศัพท์ในคลังคำไม่ตรงตามคำประสมภาษาอังกฤษที่ใช้ในคำยืมแปลในงานวิจัยชิ้นนี้ ซึ่งข้อผิดพลาดในลักษณะนี้อาจเกิดจากการเชื่อมโยงคำกระตุ้นเข้ากับคำเดียวที่มีอยู่ในคลังคำ เช่น 'ไม้เท้า' (walking stick) แต่นักเรียนอาจมีคำว่า 'cane' หรือ 'walker' อยู่ในคลังคำอยู่แล้ว จึงนึกคำผ่านการเลือกจากคลังคำโดยตรง โดยไม่คำนึงถึงคำสิ่งในชุดคำทดสอบ ข้อผิดพลาดดังกล่าวสามารถพบได้ทั้งในรูปของคำประสมภาษาอังกฤษและคำเดียว หากเป็นคำเดียวจะถูกแจกแจงไว้ในประเภทของ ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ ร่วมกับข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ นอกจากนี้ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่เกิดจากการเชื่อมโยงคำเข้ากับมโนทัศน์หรือประสบการณ์ของนักเรียนตามบริบททางวัฒนธรรม เช่นการเลือกใช้คำว่า subway หรือ Airport link ในการเรียกรถไฟฟ้าใต้ดินในสหรัฐอเมริกาในคำกระตุ้นคำว่า 'รถไฟฟ้า' แทนที่จะเลือกใช้คำว่า electric train หรือ sky train เป็นต้น

ผู้วิจัยจะขอหยิบยกตัวอย่างคำประสมภาษาอังกฤษกลุ่มหนึ่งซึ่งมีความน่าสนใจ โดยเกิดเป็นข้อผิดพลาดตรงกันทั้งสองกลุ่ม คือ คำว่า 'รถไฟฟ้า' (electric train, sky train) โดยกลุ่มสูงเลือกใช้คำว่า subway ในขณะที่กลุ่มต่ำเลือกใช้คำว่า Airport link การเลือกใช้คำที่ต่างกันของทั้งสองกลุ่มแสดงให้เห็นการเชื่อมโยงประสบการณ์ทางวัฒนธรรม (Culture-Bound Element) ของผู้เรียนเข้ากับมโนทัศน์ของคำที่เป็นคำกระตุ้น ซึ่งจะได้อธิบายต่อไปในเรื่องของกลวิธีการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังเห็นได้ว่าการเลือกใช้คำตามประสบการณ์ตรงของกลุ่มสูงนั้นเป็นคำที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมในระดับนานาชาติ แม้วัฒนธรรมดังกล่าวนี้อาจจำกัดอยู่เฉพาะในประเทศที่เรียกรถไฟฟ้าใต้ดินว่า subway ทั้งนี้เมื่อเปรียบเทียบการเลือกใช้คำว่า Airport link ของกลุ่มต่ำ คำว่า Airport link จึงกลายเป็นการเชื่อมโยงมโนทัศน์ของคำกระตุ้นเข้ากับประสบการณ์ทางวัฒนธรรมในประเทศไทยเท่านั้น นอกจากนี้ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่เกิดกับคำว่า 'รถไฟฟ้า' ยังมี

การกลายเป็นคำเดี่ยว เช่นคำว่า BTS คำประสมคำว่า 'ข้าวกล่อง' (lunch box, rice box, food box, bento) กลายเป็นคำว่า bento ซึ่งหมายถึงอาหารกลางวันที่ชาวญี่ปุ่นมักจัดเป็นชุดบรรจุในกล่องคล้ายปิ่นโตในวัฒนธรรมไทย คำประสมคำว่า 'น้ำพุร้อน' (hot spring, hot fountain) กลายเป็นคำว่า Onsen ซึ่งหมายถึงการอาบน้ำแร่แช่น้ำร้อนแบบญี่ปุ่น คำที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมชาวญี่ปุ่นนี้พบในกลุ่มสูงเท่านั้น คำประสมคำว่า 'น้ำแร่' (mineral water) กลายเป็นคำว่า minéré ซึ่งเป็นยี่ห้อน้ำแร่ธรรมชาตินำเข้าจากประเทศฝรั่งเศส คำนี้เกิดทั้งในกลุ่มสูงและในกลุ่มต่ำ คำประสมคำว่า 'ยาแก้ปวด' (painkiller, pain pill, anti-pain pills, pain-relief pill, Paracetamol, Aspirin) กลายเป็นคำว่า Sara ในกลุ่มสูง และกลายเป็นคำว่า Tylenol ในกลุ่มต่ำ เป็นต้น ผลการทดลองนี้เกี่ยวเนื่องกับปัจจัยเรื่องประสบการณ์ภาษาของผู้เรียนโดยตรง และการรู้จำคำตามตราสัญลักษณ์หรือยี่ห้อในมุมมองของผู้วิจัยเห็นว่าเป็นคำที่ใกล้เคียงกับคำเป้าหมายรองลงมาจากการนี้รู้คำถูก อย่างไรก็ตามดี ตัวอย่างรูปแปรข้างต้นนั้นถือเป็นข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ทั้งสิ้น

ตารางที่ 14 แสดงปริมาณข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการสร้างคำประสมของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	กลุ่มประสบการณ์สูง		กลุ่มประสบการณ์ต่ำ	
ข้อผิดพลาดประเภท	ปริมาณข้อผิดพลาดทั้งหมด		ร้อยละ (%)	
ผลการนี้รู้คำผิด (ข้อผิดพลาด)	N = 4287	100.00	N = 4287	100.00
5. Lexical Error	55	1.28	38	0.89

ปริมาณข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่พบในงานวิจัยนี้มีจำนวนทั้งหมด 93 คำ (ดูตารางที่ 8) โดยปริมาณข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์นี้เกิดขึ้นกับนักเรียนไทยกลุ่มสูง จำนวน 55 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.28 และเกิดกับนักเรียนไทยกลุ่มต่ำจำนวน 38 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.28 ตามลำดับ

ปริมาณข้อผิดพลาดในลำดับที่สามของนักเรียนไทยทั้งสองกลุ่มยังแสดงให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษ โดยปริมาณข้อผิดพลาดที่เกิดมากเป็นลำดับที่สามในกลุ่มสูง คือ ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ ในขณะที่ปริมาณข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมากเป็นลำดับที่สามในกลุ่มต่ำ คือ ข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ ผลจากสถิติดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นในเรื่องของความรู้ทางภาษาศาสตร์ในระดับต่างๆ ของผู้เรียนทั้งสองกลุ่มที่ต่างกันอย่างมาก สามารถอนุมานได้ว่า เมื่อนักเรียนไทยกลุ่มสูงพบคำกระตุ้นภาษาไทยแล้วสามารถจับคู่มนทัศน์ (Meaning Mapping) ของคำกระตุ้นเข้ากับความหมายของมนทัศน์ในคำเป้าหมายได้ คำกระตุ้นภาษาไทยจะไปกระตุ้นให้ผู้เรียนเลือกคำที่มีมนทัศน์เดียวกันซึ่งอาจเป็นคำเดี่ยวออกมาทันที อาจเป็นผลมาจาก

ปรากฏการณ์ Synonym Blocking ในขณะที่นักเรียนไทยกลุ่มต่ำยังคงสร้างข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำจำนวนมากอยู่ ทำให้เห็นว่าความรู้ในด้านตัวสะกดของนักเรียนไทยกลุ่มต่ำนั้นมีน้อยมากโดยสร้างข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำมากถึงร้อยละ 2.24 และการสร้างข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ของนักเรียนไทยกลุ่มสูงกลับเป็นรูปแบบการสร้างคำที่ใกล้เคียงกับคำเป้าหมายมากกว่าเสียอีก

4.1.2.6 ปริมาณและการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้กลยุทธ์การเลี่ยง (ปัญหา) (Problem Avoidance Strategy)

การใช้กลยุทธ์การเลี่ยง (ปัญหา) (Problem Avoidance Strategy) หมายถึง การเลี่ยงไม่ตอบ คือเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งในชุดคำทดสอบที่แจ้งไว้ให้ผู้เข้าร่วมทดลองตอบคำถามทุกข้อ การเว้นว่างไว้ไม่ตอบจึงถูกแจแนับเป็นข้อผิดพลาดประเภทหนึ่ง

กลยุทธ์การเลี่ยง (ปัญหา) ดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของปริมาณคลังคำในสมองที่มีต่อการนี้รู้คำ และนักเรียนไทยกลุ่มต่ำแสดงให้เห็นชัดเจนว่าเมื่อไม่สามารถค้นคำใดๆ ได้ แม้แต่คำใกล้เคียงหรือคำที่อยู่กลุ่มความหมายเดียวกัน (Lexical Field) พร้อมทั้งพยายามนี้รู้คำอย่างเต็มที่แล้วก็ไม่สามารถหาคำใดๆ มาประกอบกันขึ้นเป็นคำประสมภาษาอังกฤษตามคำสั่งในชุดคำทดสอบได้ นักเรียนไทยกลุ่มสูงเป็นกลุ่มที่พยายามคิด พยายามลองสร้างคำด้วยกลวิธีแบบต่างๆ มากกว่าซึ่งจะได้อภิปรายต่อไปในบทที่ 5 ข้อผิดพลาดประเภทนี้จะเกิดขึ้นเฉพาะกับนักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาต่ำเท่านั้น ดังที่ผู้วิจัยได้สรุปปริมาณของข้อผิดพลาดตารางที่ 15 ต่อไปนี้

ตารางที่ 15 แสดงปริมาณข้อผิดพลาดที่เกิดจากกลยุทธ์การเลี่ยง (ปัญหา) ในการสร้างคำประสมของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	กลุ่มประสบการณ์สูง		กลุ่มประสบการณ์ต่ำ	
ข้อผิดพลาดแต่ละประเภท	ปริมาณข้อผิดพลาดทั้งหมด		ร้อยละ (%)	
ผลการนี้รู้คำผิด (ข้อผิดพลาด)	N = 4287	100.00	N = 4287	100.00
6. Avoidance	0	0.00	44	1.03

ปริมาณข้อผิดพลาดที่เกิดจากกลยุทธ์การเลี่ยง (ปัญหา) ที่พบในงานวิจัยนี้มีจำนวนทั้งหมด 44 คำ (ดูตารางที่ 8) และพบว่านักเรียนไทยกลุ่มต่ำเป็นเพียงกลุ่มเดียวที่สร้างข้อผิดพลาดประเภทนี้ โดยมีจำนวน 44 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.03

ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ข้อมูลข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างระดับกันในงานวิจัยชิ้นนี้ คือแม้ว่ากลุ่มผู้เข้าร่วมทดลองทั้งสองกลุ่มจำสร้างข้อผิดพลาดกันเป็นจำนวนกลุ่มละ 5 ประเภท แต่ความแตกต่างที่สำคัญประการหนึ่งคือ การพบข้อผิดพลาดด้านหน่วยคำเฉพาะในผู้เข้าร่วมทดลองกลุ่มสูง และกลับพบข้อผิดพลาดที่เกิดจากกลยุทธการเลี่ยง (ปัญหา) เฉพาะในผู้เข้าร่วมทดลองกลุ่มต่ำ ในมุมมองของผู้วิจัยมีความเห็นว่า ความรู้ทางด้านหน่วยคำที่เกี่ยวกับการเติมปัจจัยการแปลงรูป (Derivational suffix) เข้ากับหน่วยคำที่เป็นส่วนต้นเพื่อสร้างคำขยายคำนามในภาษาอังกฤษนั้นเป็นกระบวนการการรับภาษาที่เกิดขึ้นภายหลัง (Later Language Acquisition) ดังที่เดวิด แครอล (Carroll, 2008: 286) กล่าวถึงการรู้ภาษาของเด็กว่าจะมีลำดับชั้นจากสิ่งง่ายไปหาสิ่งที่ซับซ้อนขึ้น เช่น การเรียนรู้เรื่องหน่วยคำ (Grammatical Morphemes) เช่น หน่วยคำ -s ในรูปการบอกเพศ พจน์ การแสดงความเป็นเจ้าของ การลดรูปกริยา ฯลฯ จะเป็นลำดับก่อนการเรียนรู้เรื่องโครงสร้างประโยคความซ้อน เป็นต้น โดยกระบวนการการรู้ภาษานี้จะเกิดขึ้นเป็นลำดับคล้ายคลึงกันกับกระบวนการการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนภาษาที่สอง (SL Learners) เช่นกัน (Corder, 1973: 35) เนื่องจากการสร้างข้อผิดพลาดด้านหน่วยคำด้วยการแก้ไขเกินเหตุ (Hypercorrection) นั้นอาศัยความรู้ด้านการเติมปัจจัยการแปลงรูปเป็นหลัก ข้อผิดพลาดดังกล่าวจึงเกิดขึ้นกับนักเรียนไทยในกลุ่มสูงเท่านั้น เนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงกว่า ผู้เรียนจึงมีแนวโน้มที่จะมีความรู้ในเรื่องดังกล่าวมากกว่าตระหนักถึงการเติมปัจจัยการแปลงรูปมากกว่า (Degree of Awareness of the Problems) และพยายามที่จะทดลองใช้ความรู้ที่มีอยู่แต่ลักษณะการใช้ภาษานั้นยังไม่สมบูรณ์ จึงเป็นเหตุให้เกิดข้อผิดพลาดในขณะนี้นักเรียนไทยกลุ่มต่ำไม่สร้างข้อผิดพลาดประเภทนี้เลย ผลการทดลองในงานวิจัยนี้จึงเทียบให้เห็นประสิทธิผลทางภาษาของนักเรียนไทยที่สอดคล้องกับประสบการณ์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนเป็นอย่างดี ในทางตรงกันข้าม นักเรียนไทยกลุ่มต่ำเป็นผู้ร่วมทดลองกลุ่มเดียวที่สร้างข้อผิดพลาดที่เกิดจากกลยุทธการเลี่ยง (ปัญหา) ผลการทดลองชี้ให้เห็นภาวะภาษาในระหว่างของนักเรียนไทยกลุ่มต่ำซึ่งมีข้อจำกัด (Constraint) ทางภาษาทำให้เกิดการเลี่ยง (ปัญหา) ขึ้นอยู่เพียงกลุ่มเดียว

นอกจากนี้ ข้อผิดพลาดที่พบจำนวนมากในนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างระดับกันทั้งสองกลุ่ม คือการสร้างข้อผิดพลาดหลายประเภทพร้อมกัน ตั้งแต่ 1 ประเภทขึ้นไป ทำให้ข้อผิดพลาดเกิดความซับซ้อน เช่นคำว่า 'แก๊สน้ำตา' (tear gas) ที่ใช้ขยายในรูป -ed และ -ing *cried gas, *crying gas พบในข้อผิดพลาดแบบซับซ้อนของกลุ่มสูง ซึ่งข้อผิดพลาดในลักษณะนี้จะสามารถระบุได้ว่าเกิดจากความผิดพลาดด้านหน่วยคำ และด้านอรรถศาสตร์ร่วมกัน เป็นต้น โดยข้อมูลที่พบแสดงให้เห็นว่าการสร้างข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นแบบซับซ้อนนี้เป็นการสะท้อนความรู้เกี่ยวกับคำในคลังคำ (Mental

Lexicon) ผู้เรียนจึงประสบปัญหาภาวะภาษาในระหว่างในการนี้รู้ค่าทั้งในด้านความรู้ในการออกเสียง ตัวสะกด ความรู้ทางวิทยาหน่วยคำ ความรู้ทางวากยสัมพันธ์ และความรู้ทางอรรถศาสตร์ ความรู้ด้านภาษาศาสตร์ที่จำเป็นต้องใช้ในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษนั้นยังไม่สมบูรณ์และถูกต้องในทุกด้าน ข้อผิดพลาดที่สร้างขึ้นจึงเป็นไปแบบซับซ้อน

4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ของคำ (Word Frequency) กับการนี้รู้ค่า (Lexical Access) ที่เป็นข้อผิดพลาดของนักเรียนคนไทยกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

นอกจากผู้วิจัยจะสนใจในเรื่องข้อผิดพลาดรูปแบบต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับนักเรียนไทยทั้งสองกลุ่มแล้ว ยังมีสมมติฐานเรื่องความสัมพันธ์ของความถี่ในการเกิดคำที่มีต่อความสามารถในการนี้รู้ค่าอีกด้วย โดยการคัดเลือกชุดคำทดสอบนั้น ผู้วิจัยคัดเลือกทั้งคำที่มีอัตราการเกิดในความถี่สูงและความถี่ต่ำ อย่างละ 40 คำ โดยอ้างอิงจากการแจกแจงความถี่ในการเกิดคำประสมภาษาอังกฤษในพจนานุกรม Collins COBUILD – Lexicon และอ้างอิงความถี่ในการเกิดคำประสมภาษาอังกฤษเหล่านั้นในบริบทภาษาไทยจากเว็บ Google (Thai Webpage) ประจำวันที่ 18 เดือนกรกฎาคม ปี พ.ศ.2553 (เวลาอ้างอิงเป็นช่วงเวลาการออกแบบชุดคำทดสอบ) หากระดับความถี่ของคำอยู่ในลำดับที่ 1-40 จะจัดอยู่ในคำกระตุ้นที่มีความถี่สูงและลดหลั่นลงไปจนกระทั่งถึงช่วงของลำดับที่ 41-80 (ดูบทที่ 3) และหากคำกระตุ้นมีความถี่ในการเกิดต่ำ โอกาสในการสร้างข้อผิดพลาดก็จะสูงขึ้น ข้อสังเกตนี้จึงนำไปสู่สมมติฐานเรื่องความถี่ในการเกิดคำที่อาจมีผลต่อการนี้รู้ค่าของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม โดยผู้วิจัยจะเน้นอภิปรายให้เห็นภาพรวมดังตารางที่ 16 ต่อไปนี้

ตารางที่ 16 แสดงความสัมพันธ์ของความถี่ในการเกิดคำที่มีผลต่อการนี้รู้ค่าของนักเรียนไทยทั้งในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

กลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มประสบการณ์สูง				กลุ่มประสบการณ์ต่ำ			
	คำกระตุ้นที่มีความถี่สูง 40 คำ		คำกระตุ้นที่มีความถี่ต่ำ 40 คำ		คำกระตุ้นที่มีความถี่สูง 40 คำ		คำกระตุ้นที่มีความถี่ต่ำ 40 คำ	
การสร้างคำประสมภาษาอังกฤษ	N =	ร้อยละ (%)	N =	ร้อยละ (%)	N =	ร้อยละ (%)	N =	ร้อยละ (%)
1. ข้อถูก	864	13.59	613	9.64	403	6.34	192	3.02
2. ข้อผิด	501	7.88	807	12.69	1291	20.30	1688	26.55
รวม	1365	21.47	1420	22.33	1694	26.64	1880	29.56

จากตารางที่ 16 ข้างต้น ข้อมูลแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของความถี่ในการเกิดคำที่มีต่อการนี้กรู้คำทั้งหมด 6359 คำ แบ่งออกเป็นผลการนี้กรู้คำทั้งที่เป็นข้อถูกและข้อผิดของกลุ่มประสบการณ์สูง และผลการนี้กรู้คำของกลุ่มประสบการณ์ต่ำ ผลการนี้กรู้คำถูกของกลุ่มประสบการณ์สูงที่เกิดกับคำกระตุ้นที่มีความถี่สูงมีจำนวน 864 คำ คิดเป็นร้อยละ 13.59 และผลการนี้กรู้คำถูกของกลุ่มประสบการณ์สูงที่เกิดกับคำกระตุ้นที่มีความถี่ต่ำมีจำนวน 613 คำ คิดเป็นร้อยละ 9.64 ส่วนผลการนี้กรู้คำถูกของกลุ่มประสบการณ์ต่ำที่เกิดกับคำกระตุ้นที่มีความถี่สูงมีจำนวน 403 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.34 และผลการนี้กรู้คำถูกของกลุ่มประสบการณ์สูงที่เกิดกับคำกระตุ้นที่มีความถี่ต่ำมีจำนวน 192 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.02 ตามลำดับ

นอกจากนี้ตารางที่ 16 ยังแสดงผลการนี้กรู้คำผิดของกลุ่มประสบการณ์สูง โดยแบ่งออกเป็นผลการนี้กรู้คำผิดของกลุ่มประสบการณ์สูงที่เกิดกับคำกระตุ้นที่มีความถี่สูงจำนวน 501 คำ คิดเป็นร้อยละ 7.88 และผลการนี้กรู้คำผิดของกลุ่มประสบการณ์สูงที่เกิดกับคำกระตุ้นที่มีความถี่ต่ำมีจำนวน 807 คำ คิดเป็นร้อยละ 12.69 ตามลำดับ และแสดงผลการนี้กรู้คำผิดของกลุ่มประสบการณ์ต่ำ โดยแบ่งออกเป็น ผลการนี้กรู้คำผิดของกลุ่มประสบการณ์ต่ำที่เกิดกับคำกระตุ้นที่มีความถี่สูงจำนวน 1291 คำ คิดเป็นร้อยละ 20.30 และผลการนี้กรู้คำผิดของกลุ่มประสบการณ์ต่ำที่เกิดกับคำกระตุ้นที่มีความถี่ต่ำมีจำนวน 1688 คำ คิดเป็นร้อยละ 26.55 ตามลำดับ

ข้อมูลดังกล่าวชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าความถี่ในการเกิดคำมีผลต่อการนี้กรู้คำให้ถูกต้องตามคำเป้าหมาย นอกจากนี้ข้อมูลข้อผิดที่ยืนยันสมมติฐานเรื่องความสัมพันธ์ของความถี่ในการเกิดคำที่มีผลต่อการนี้กรู้คำ ดังจะสามารถเห็นได้จากข้อมูลในตารางที่ 16 ว่า ปัจจัยเรื่องความถี่ในการเกิดคำนั้นมีผลต่อการนี้กรู้คำถูกและการนี้กรู้คำผิดของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มอย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงตั้งข้อสังเกตอีกประการว่าความถี่ในการนี้กรู้คำนั้นจะมีผลต่อปริมาณการสร้างข้อผิดในแต่ละประเภทหรือไม่อย่างไร และมีอัตราร้อยละแตกต่างกันอย่างไรบ้าง ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้สรุปความสัมพันธ์ของความถี่ในการเกิดคำที่มีผลต่อการสร้างข้อผิดแต่ละประเภทของนักเรียนไทยทั้งสองกลุ่มไว้ดังตารางที่ 17 นี้

ตารางที่ 17 แสดงความสัมพันธ์ของความถี่ในการเกิดคำที่มีผลต่อการสร้างข้อผิดพลาดแต่ละประเภทของนักเรียนไทย ทั้งในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

กลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มประสบการณ์สูง				กลุ่มประสบการณ์ต่ำ			
	คำกระตุ้นที่มีความถี่สูง 40 คำ		คำกระตุ้นที่มีความถี่ต่ำ 40 คำ		คำกระตุ้นที่มีความถี่สูง 40 คำ		คำกระตุ้นที่มีความถี่ต่ำ 40 คำ	
2. ข้อผิดพลาดประเภท	N =	ร้อยละ	N =	ร้อยละ	N =	ร้อยละ	N =	ร้อยละ
	4287	(%)	4287	(%)	4287	(%)	4287	(%)
2.1. Orthographic Error	3	0.07	9	0.21	40	0.93	56	1.31
2.2. Morphological Error	13	0.30	26	0.61	0	0.00	0	0.00
2.3. Syntactical Error	172	4.01	217	5.06	503	11.73	671	15.65
2.4. Semantic Error	280	6.53	533	12.43	726	16.93	901	21.02
2.5. Lexical Error	33	0.77	22	0.51	20	0.47	18	0.42
2.6. Avoidance	0	0.00	0	0.00	2	0.05	42	0.98
รวม	501	11.69	807	18.82	1291	30.11	1688	39.37

* หัวข้อที่ 2.1 - 2.6 ในตารางที่ 17 ข้างต้นเป็นหัวข้อย่อยของผลการนี้รู้คำผิดโดยจำแนกจากผลการนี้รู้คำผิดในตารางที่ 16

จากตารางที่ 17 ข้างต้น ผู้วิจัยจะอภิปรายถึงความสัมพันธ์ของความถี่ในการเกิดคำที่มีผลต่อการสร้างข้อถูกและข้อผิดพลาดโดยจะแสดงข้อผิดพลาดจำแนกถึงปริมาณจำนวนคำผิดและอัตราร้อยละของแต่ละรูปแบบ (ข้อผิดพลาดประเภทที่ 2.1 - 2.6 ในตาราง) ซึ่งผู้วิจัยจะนำข้อสังเกตบางประการมาอภิปรายไว้ประกอบกับตารางดังต่อไปนี้

นอกจากนี้ ผลการนี้รู้คำที่แสดงออกมาเป็นข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ยังแสดงผลอันสอดคล้องกับสมมติฐานข้างต้นนี้อย่างเด่นชัด กล่าวคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดด้านอรรถศาสตร์ของกลุ่มสูงมีทั้งหมด 813 คำ (ดูตารางที่ 9) แบ่งออกเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดกับคำกระตุ้นที่มีความถี่สูงเพียงแค่ 280 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.53 แต่จัดเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดกับคำกระตุ้นที่มีความถี่ต่ำมากถึง 533 คำ คิดเป็นร้อยละ 12.43 ตามลำดับ ถือเป็นข้อผิดพลาดที่มีปริมาณการเกิดสูงที่สุด และเมื่อเทียบกับข้อผิดพลาดที่เกิดด้านอรรถศาสตร์ของกลุ่มต่ำที่มีทั้งหมด 1627 คำ (ดูตารางที่ 9) แบ่งออกเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดกับคำกระตุ้นที่มีความถี่สูงเพียงแค่ 726 คำ คิดเป็นร้อยละ 16.93 แต่จัดเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดกับคำกระตุ้นที่มีความถี่ต่ำมากถึง 901 คำ คิดเป็นร้อยละ 21.02 ตามลำดับ ข้อมูลเชิงสถิตินี้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการเชื่อมโยงมโนทัศน์ที่มีผลโดยตรงกับการสร้างคำ เนื่องจากในการทดลองนี้เน้น

การสร้างคำประสมโดยไม่อ้างอิงบริบท (de-contextualized) ความสำคัญของการเชื่อมโยงมโนทัศน์เข้ากับความหมายของคำนั้นจึงเป็นกุญแจไขคลังคำที่สำคัญ หากนักเรียนเชื่อมโยงมโนทัศน์ของคำประสมที่เป็นคำกระตุ้นไม่ถูกต้องตั้งแต่แรกก็เป็นที่น่าคิดว่านักเรียนจะไม่สามารถสร้างคำได้ถูกต้อง เนื่องจากคำๆ นั้นจะถูกเชื่อมโยงแบบผิดความหมายไปจากคำเป้าหมายโดยสิ้นเชิง และการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษจากคำกระตุ้นที่มีความถี่ต่ำยิ่งเพิ่มโอกาสในการสร้างข้อผิดพลาด

จากตารางที่ 17 ข้างต้นนี้ แสดงให้เห็นว่าปริมาณการเกิดข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับความถี่ในการเกิดคำทั้งในกลุ่มนักเรียนไทยกลุ่มสูงและต่ำ โดยข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ของนักเรียนไทยกลุ่มสูงมีจำนวนทั้งหมด 389 คำ (ดูตารางที่ 9) แบ่งออกเป็นข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นกับคำที่มีความถี่ในการเกิดสูงจำนวน 172 คำ คิดเป็นร้อยละ 4.01 และเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดกับคำที่มีความถี่ในการเกิดต่ำจำนวน 217 คำ คิดเป็นร้อยละ 5.06 นอกจากนี้ ข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ของกลุ่มประสบการณ์ต่ำจำนวน 1174 คำ (ดูตารางที่ 9) ยังแสดงให้เห็นว่าพบข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์จำนวนมากถึง 671 คำ คิดเป็นร้อยละ 15.65 ในคำกระตุ้นที่มีความถี่ในการเกิดต่ำ ในขณะที่เกิดข้อผิดพลาดกับคำกระตุ้นที่มีความถี่สูงเพียง 503 คำคิดเป็นร้อยละ 11.73

จากข้อมูลข้อผิดพลาดทั้งหมด แสดงให้เห็นว่าอัตราการเกิดข้อผิดพลาดนั้นมีความสัมพันธ์กับความถี่ในการเกิดคำ โดยคำที่มีความถี่ต่ำจะทำให้เกิดข้อผิดพลาดในอัตราร้อยละที่สูงกว่าคำที่มีความถี่สูง แต่มีข้อสังเกตที่น่าสนใจประการหนึ่งที่ว่า ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์เป็นข้อผิดพลาดประเภทเดียวที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มสร้างข้อผิดพลาดกับคำที่มีความถี่สูงมากกว่าคำที่มีความถี่ต่ำ โดยเกิดข้อผิดพลาดในลักษณะนี้เกิดในกลุ่มสูงจำนวน 33 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.77 และในกลุ่มต่ำจำนวน 20 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.47 ซึ่งเป็นสัดส่วนที่สูงกว่าข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่เกิดกับคำที่มีความถี่ต่ำ โดยข้อสังเกตนี้สามารถอธิบายได้ด้วยปรากฏการณ์ Synonym Blocking เมื่อผู้เรียนจับคู่มโนทัศน์ของคำกระตุ้นและคำเป้าหมายได้ทันที ผู้เรียนจึงนี้รู้คำเป็นคำเดียวทำให้เกิดข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ขึ้น ในกรณีนี้ คำที่มีความถี่สูงมักเป็นคำที่ผู้เรียนมีเก็บไว้ในคลังคำอยู่แล้ว ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในลักษณะดังกล่าวขึ้น

จากตารางที่ 17 สามารถสรุปได้ว่า เมื่อนักเรียนที่มีประสบการณ์ภาษาต่ำจำเป็นต้องนี้รู้คำที่มีความถี่ต่ำจะทำให้เกิดปัญหามากที่สุด และพบข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์จำนวนมากเป็นลำดับรองลงมา ส่วนข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลยุทธ์เลียน (ปัญหา) ที่มีจำนวนทั้งหมด 44 คำในกลุ่มต่ำนั้น พบข้อผิดพลาดจำนวนมากถึง 42 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.98 จัดอยู่ในคำกระตุ้นที่มีความถี่ในการเกิดต่ำ อย่างไรก็ตาม ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในรูปแบบอื่นๆ ถือว่าสอดคล้องกับข้อสังเกตที่ตั้งไว้

บทที่ 5

กลยุทธ์ (Strategies) การสร้างคำภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับ คำประสมในภาษาไทยของกลุ่มนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง และกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ

นอกจากการวิเคราะห์ปริมาณและประเภทของข้อผิดพลาด ผู้วิจัยยังให้ความสนใจกับรูปแบบการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษแบบต่างๆ ที่เกิดจากการที่ผู้เรียนเชื่อมโยงการรับรู้ทางความหมายเข้ากับมโนทัศน์ (Conceptualization) เป็นรูปแบบทางความคิดหรือมโนทัศน์ (Mental Representation) โดยเซลิงเกอร์ (Selinker, อ้างแล้ว) เรียกความพยายามในการสร้างรูปภาษาเหล่านี้ว่า L2 Communication Strategy และนอร์ริช (Norris, 1983: 34) กล่าวถึงการสร้างข้อผิดพลาดเป็นส่วนหนึ่งของความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา ผู้วิจัยจึงให้ความสำคัญของกลยุทธ์การสร้างคำประสมภาษาอังกฤษเทียบเท่ากับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดโดยวิเคราะห์ได้ดังนี้

5.1 ปริมาณรูปแบบและกลยุทธ์ของข้อถูก

กลยุทธ์การสร้างคำประสมภาษาอังกฤษในข้อถูกของทั้งสองกลุ่มนั้นประกอบไปด้วยรูปแบบคำที่ตรงตามคำเป้าหมาย และรูปแบบคำที่ไม่ตรงตามคำเป้าหมายแต่สื่อความได้และเป็นที่ยอมรับ ซึ่งอาจเกิดจากการดึงคำศัพท์อื่นๆ มาจากฐานข้อมูลคำศัพท์ภาษาอังกฤษขนาดใหญ่ในคลังคำของนักเรียน (Word Net in the Lexicon) รวมถึงคำอื่นๆ ในวงคำศัพท์ (Lexical field) เพื่อประกอบกันขึ้นเป็นคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายตรงตามคำเป้าหมายได้ ดังเช่นที่ลูวิส (Lewis, 1993, 1997, 2000) กล่าวถึงคลังคำในสมองว่า ภาษาประกอบขึ้นด้วยกลุ่มคำศัพท์มากมาย และการจัดเก็บคำศัพท์ในคลังคำนั้นจะอยู่ในวงศัพท์เดียวกัน เช่น การทำอาหาร การเดินทาง เป็นต้น ซึ่งในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยจะจัดจำแนกประเภทของผลการนี้รู้คำถูก (ข้อถูก) ออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ คำประสมภาษาอังกฤษแบบที่ตรงตามคำเป้าหมาย และคำประสมภาษาอังกฤษที่แบบที่ไม่ตรงตามคำเป้าหมายแต่สื่อความได้ เช่นคำว่า 'คู่มือ' คำตามคำเป้าหมายคือ 'handbook' แต่จากข้อมูลพบว่ามีคำว่า 'guidebook' 'manual book' ปรากฏในกลุ่มสูง และคำว่า 'how-to book' ในกลุ่มต่ำอีกด้วย ทั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่ารูปแบบของกลยุทธ์ในข้อถูกสามารถอธิบายได้ด้วยตารางดังต่อไปนี้

5.1.1 ปริมาณของรูปแบบและกลวิธีของข้อถูก

ตารางที่ 18 แสดงปริมาณรูปแบบและกลวิธีของข้อถูกของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

ปริมาณค่าทั้งหมด	กลุ่มตัวอย่าง		กลุ่มประสบการณ์สูง		กลุ่มประสบการณ์ต่ำ	
	N = 2072	ร้อยละ (%)	N = 2072	ร้อยละ (%)	N = 2072	ร้อยละ (%)
1. ผลการนี้รู้คำตอบ (ข้อถูก)	1477	61.54	595	24.79		
1.1 ตรงตามคำเป้าหมาย	1084	52.32	455	21.96		
1.2 ไม่ตรงตามคำเป้าหมายแต่สื่อความได้	393	18.97	140	6.76		

จากตารางที่ 18 ผลการนี้รู้คำตอบ หรือข้อถูก สามารถชี้ให้เห็นปริมาณคลังคำที่แตกต่างกันชัดเจนระหว่างนักเรียนไทยกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ผลการนี้รู้คำตอบของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีจำนวน 2072 คำ (ดูตารางที่ 6) แบ่งออกเป็นผลการนี้รู้คำตอบของนักเรียนไทยในกลุ่มสูงจำนวน 1477 คำ คิดเป็นร้อยละ 61.54 และเป็นผลการนี้รู้คำตอบของนักเรียนไทยในกลุ่มต่ำจำนวน 595 คำ คิดเป็นร้อยละ 24.79 ทั้งนี้ ผลการนี้รู้คำตอบแบบที่ตรงตามคำเป้าหมายในกลุ่มสูงมีจำนวนมากถึง 1084 คำหรือร้อยละ 52.32 ในขณะที่กลุ่มต่ำสามารถนี้รู้คำตอบแบบที่ตรงตามคำเป้าหมายเพียง 455 คำ หรือร้อยละ 21.96 นอกจากนี้ ข้อมูลในตารางที่ 18 ยังแสดงผลการนี้รู้คำตอบแบบที่ไม่ตรงตามคำเป้าหมายแต่สื่อความได้อีกด้วย โดยในกลุ่มสูงมีจำนวน 393 คำหรือร้อยละ 18.97 ในขณะที่กลุ่มต่ำสามารถนี้รู้คำตอบแบบไม่ตรงตามคำเป้าหมายแต่สื่อความได้จำนวนเพียง 140 คำ หรือร้อยละ 6.76 ดังนั้น กลวิธีการนี้รู้คำตอบของกลุ่มสูงแสดงความพยายามนี้รู้คำตอบจากคำในวงคำศัพท์มากกว่ากลุ่มต่ำอย่างเห็นได้ชัด

5.2 ปริมาณรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากคำเป้าหมายและกลวิธีของข้อผิดพลาดประเภทต่าง ๆ

ตัวอย่างข้อมูลแสดงรูปคำของคำทดสอบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ คำที่ 3

no.	คำกระตุ้น	กลุ่ม	คำประสมภาษาอังกฤษ				
	รูปแบบการสร้างคำ		1	2	3	4	5
3	ข้าวโพดคั่ว	สูง	popcorn (30)				
		ต่ำ	popcorn (26)	popcone (1)	compie (1)	eating (1)	fire corn (1)

เกณฑ์การวิเคราะห์หลักวิธี ตัวอย่างข้างต้นเป็นการสร้างคำประสมคำที่ 3 ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำทั้ง 60 คน ผู้วิจัยจะตัด 'ข้อถูก' ออกไป โดยข้อมูลข้อถูกตามตัวอย่างข้างต้นนี้ ได้แก่ คำว่า popcorn ที่สร้างขึ้นโดยกลุ่มสูงจำนวน 30 คำ และ คำว่า popcorn ที่สร้างขึ้นโดยกลุ่มต่ำจำนวน 26 คำ ส่วนรูปแบบการสร้างคำที่เบี่ยงเบนจากคำเป้าหมาย หรือ 'ข้อผิดพลาด' โดยข้อมูลข้อผิดพลาดที่จะ

นำไปวิเคราะห์หากวิธีตามตัวอย่างข้างต้นนี้หมายถึง รูปแบบการสร้างคำที่ 2-5 ของกลุ่มต่ำ ได้แก่คำว่า *popcone จำนวน 1 คำ คำว่า *cornpie จำนวน 1 คำ คำว่า eating จำนวน 1 คำ และคำว่า fire cone จำนวน 1 คำ

ผู้วิจัยจะแจกแจงปริมาณการเกิดกลวิธีของข้อผิดพลาดแต่ละประเภทตามเกณฑ์การวิเคราะห์ทางอรรถศาสตร์ ร่วมกับการวิเคราะห์กลวิธีการแปล ทั้งนี้ การแจกแจงปริมาณการเกิดกลวิธีของข้อผิดพลาดของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำในแต่ละประเภท มีรายละเอียดดังนี้

1) หากผู้เรียนสร้างข้อผิดพลาดโดยใช้กลวิธีประเภทใดประเภทหนึ่งต่อการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษ 1 คำ ให้ระบุจำนวนการเกิดกลวิธีของข้อผิดพลาดนั้นตามประเภทของกลวิธี ตัวอย่างเช่น พบกลวิธีการใช้คำใกล้เคียง เช่น คำไวพจน์ และคำแวดล้อม ในกลุ่มต่ำในคำกระตุ้นคำว่า 'ข้าวโพดคั่ว' (popcorn) *popcone จำนวน 1 คำ และคำว่า cornpie จำนวน 1 คำ ดังนั้นข้อผิดพลาดดังกล่าวจึงเป็นข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ ที่มีกลวิธีการใช้คำใกล้เคียง เช่น คำไวพจน์ และคำแวดล้อมด้วยเนื่องจากการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษดังตัวอย่างไม่ตรงตามคำเป้าหมาย ผิดมโนทัศน์ คำว่า cornpie ก็หมายถึง 'พายข้าวโพด' แทน เป็นต้น

2) หากผู้เรียนสร้างคำด้วยกลวิธีมากกว่า 1 ประเภทขึ้นไปต่อการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษ 1 คำ ให้แจกแจงการเกิดกลวิธีนั้นซ้ำในทุกประเภทของข้อผิดพลาด เช่น ในคำกระตุ้นคำว่า 'ข้าวโพดคั่ว' (popcorn) พบว่ากลุ่มต่ำสร้างประสมภาษาอังกฤษคำนี้กลายเป็นคำว่า eating จำนวน 1 คำ ในกรณีนี้ ผู้วิจัยจะแจกแจงปริมาณการเกิดข้อผิดพลาดจำนวน 1 คำดังกล่าว ทั้งในข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ และข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ (นับซ้ำ) เหตุที่คำว่า eating นั้นจัดเป็นข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ เพราะข้อผิดพลาดดังกล่าวเกิดจากการที่ผู้เรียนใช้กลวิธีการสร้างคำเดียวกันแทนการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษ ร่วมกับการเลือกใช้คำที่ไม่เกี่ยวข้อง เนื่องจากคำว่า eating ดังกล่าวไม่ตรงตามคำเป้าหมาย ไม่เกี่ยวกับมโนทัศน์ของคำว่า 'ข้าวโพดคั่ว' ผิดไปจากมโนทัศน์ที่ต้องการ ทั้งยังไม่สามารถหาความเชื่อมโยงทางมโนทัศน์ระหว่างคำกระตุ้นและคำเป้าหมายได้ เป็นต้น

การแจกแจงกลวิธีของข้อผิดพลาดซ้ำจะทำให้ปริมาณการเกิดกลวิธีของข้อผิดพลาดที่พบทั้งหมดในแต่ละกลุ่มนั้นมีจำนวนฐานที่ไม่เท่ากัน ผู้วิจัยจึงต้องอาศัยเกณฑ์ทางสถิติ (ร้อยละ) เพื่อนำปริมาณการเกิดข้อผิดพลาดในแต่ละประเภทมาวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือน และ/หรือความแตกต่างในกลวิธีการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยทั้งสองกลุ่ม จำนวนทั้งหมดของกลวิธีที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำที่นำมาวิเคราะห์จึงมีจำนวนทั้งสิ้น 2833 กลวิธี (หรือพบการใช้กลวิธีทั้งหมด

2833 ครั้ง) โดยแบ่งออกเป็นกลวิธีที่เกิดขึ้นในกลุ่มสูงจำนวน 925 คำ และกลวิธีที่เกิดขึ้นในกลุ่มต่ำจำนวน 1908 คำ

5.2.1 ปริมาณและประเภทของกลวิธีที่พบในข้อผิดพลาด

เมื่อผู้วิจัยจำแนกประเภทของข้อผิดพลาดทั้งหมดออกเป็น 6 ประเภทใหญ่ๆ ตามหัวข้อ 4.1.2 แล้ว ผู้วิจัยยังพบกลวิธีในการนี้รู้คำซึ่งแสดงมิติในการนี้รู้คำอีกด้วย การศึกษากลวิธีของข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มเลือกใช้เมื่อประสบปัญหาเรื่องข้อจำกัดทางภาษา (Constraint) ทำให้เห็นรูปแบบที่เบี่ยงเบนไปจากคำเป้าหมายแบบต่างๆ หรือเห็นกลวิธีในการนี้รู้คำ รวมถึงความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนในรูปแบบต่างๆ ผู้วิจัยพบกลวิธีทั้งหมด 7 ประเภท โดยใช้เกณฑ์การวิเคราะห์ทางอรรถศาสตร์ ร่วมกับกลวิธีในการแปล (Translation Strategies) เป็นกรอบคิด โดยกลวิธีที่พบในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษในงานวิจัยนี้มีทั้งหมดมี 7 กลวิธี ได้แก่ 1) กลวิธีการใช้คำใกล้เคียง เช่น คำไวพจน์ และคำแวดล้อม (Near Synonymy and Peripheral related words) 2) กลวิธีการแปลด้วยการถ่ายโอนภาษา (L1 Transfer) 3) กลวิธีการเลือกใช้ภาษาสำเร็จรูป (Prefabs) 4) กลวิธีการเลือกใช้คำที่ไม่เกี่ยวข้อง (No semantic mapping: Unrelated words) 5) กลวิธีการผูกโยงกับวัฒนธรรม หรือการแทนที่ทางวัฒนธรรม (Culture-bound Element/Cultural substitution) 6) กลวิธีการถ่ายถอดอักษรตามเสียง (Transliteration) และ 7) กลวิธีการสร้างคำที่ไม่เป็นคำ (Non-word: X language) โดยผู้วิจัยจะอภิปรายการวิเคราะห์เพื่อจัดจำแนกกลุ่มในรายละเอียดต่อไปในหัวข้อที่ 5.2.1.1-5.2.1.7 ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการสรุปปริมาณและรูปแบบในการเกิดข้อผิดพลาดด้วยกลวิธีประเภทแบบต่างๆ ได้ดังตารางที่ 19 ต่อไปนี้

ตารางที่ 19 แสดงปริมาณและประเภทของกลวิธีที่พบในการสร้างข้อผิดพลาดของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำโดยลำดับชนิดของกลวิธีตามปริมาณจากมากมาหาน้อยในกลุ่มประสบการณ์สูง

กลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มประสบการณ์สูง		กลุ่มประสบการณ์ต่ำ	
	N = 2833	ร้อยละ (%)	N = 2833	ร้อยละ (%)
ปริมาณคำทั้งหมด				
1. Near Synonym & Peripheral (related words)				
(using nearly the same words to explain)	476	16.80	633	22.34
E.g.cold point for freezing point				
2. L1 Transfer				
(Word-for-word & Literal translation)	373	13.17	1152	40.66
E.g.world hot or hot world for global warming				
3. Prefabs				
(synonym blocking+syntactic)	39	1.38	20	0.71
E.g.cane or walker for walking stick				
4. unrelated words (No mapping)				
(using unrelated words to explain)	21	0.74	62	2.19
E.g.keyboard for printing press 'แท่นพิมพ์'				
5. Culture-bound Element				
(cultural substitution translation)	16	0.56	18	0.64
E.g.Onsen for hot spring				
6. Transliteration				
(transliterating stimulus as loan words)	0	0.00	21	0.74
E.g.Badan-water for groundwater 'น้ำบาดาล'				
7. Non-word: X Language				
(cannot relate to anything in TL)	0	0.00	2	0.07
E.g.earingo listenear for earphone				
รูปแบบกลวิธี: จำนวนการเกิดคำ	925	32.65	1908	67.35
รวม	2833		100.00	

5.2.1.1 ปริมาณรูปแปรของกลวิธีการใช้คำใกล้เคียง เช่น คำไวพจน์ และคำ แวดล้อม (Near Synonymy and Peripheral related words)

เมื่อผู้เรียนประสบปัญหาขาดความรู้ในคลังคำ หรือไม่สามารถสร้างคำ
เป้าหมายด้วยการแปลเทียบเคียง (Translation Equivalence) แล้วผู้เรียนจึงใช้ความรู้ทาง
อรรถศาสตร์คำศัพท์ (lexical semantics) ซึ่งเชื่อมโยงความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างคำที่
อาศัยความรู้เกี่ยวกับคำ ไม่ได้อาศัยความรู้เกี่ยวกับบริบทสถานการณ์โดยตรงประกอบกัน เช่น คำ
ว่า ‘อาหารมัน หรืออาหารเลี่ยน’ (rich food) กลายเป็น oily food หรือ food oily ดังที่ได้กล่าวไว้ใน
บทที่ 2 หัวข้อ 2.3 แล้วนั้น รวมถึงการใช้คำแวดล้อม (Peripheral words) เช่น คำว่า ‘สนามเด็ก
เล่น’ (playground, play park) กลายเป็นคำว่า amusement park ซึ่งหมายถึง สวนสนุกไม่ใช่
สนามเด็กเล่น คำว่าสวนสนุกจึงเป็นเพียงคำแวดล้อมที่มีลักษณะบางอย่างร่วมกัน หรือคำว่า ‘พาย
หมู’ (pork pie) กลายเป็น *meatpie หมายถึงพายชนิดหนึ่งทำจากเนื้อ หรือ ‘น้ำพุร้อน’ (hot
spring, hot fountain) กลายเป็น *hot waterfall ซึ่งหมายถึง น้ำตกร้อนไม่ใช่ น้ำพุร้อน ดังนั้นจึง
ต้องวิเคราะห์ลักษณะร่วมต่างๆ ในงานวิจัยนี้ พบกลวิธีดังกล่าวนี้ในกลุ่มสูงจำนวน 476 คำ คิด
เป็นร้อยละ 16.80 และในกลุ่มต่ำจำนวน 633 คำ คิดเป็นร้อยละ 22.34 ทั้งนี้กลวิธีการแปลด้วย
การใช้คำใกล้เคียง เช่น คำไวพจน์ ซึ่งสามารถสรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 20 แสดงปริมาณรูปแปรและชนิดย่อยของกลวิธีการแปลด้วยการใช้คำใกล้เคียง เช่น คำไวพจน์ และคำ
แวดล้อมของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำโดยลำดับชนิดย่อยของกลวิธี
ตามปริมาณจากมากมาหาน้อยในกลุ่มประสบการณ์สูง

จำนวนนักเรียนไทย	กลุ่มประสบการณ์สูง		กลุ่มประสบการณ์ต่ำ	
	ปริมาณคำทั้งหมด	ร้อยละ (%)	ปริมาณคำทั้งหมด	ร้อยละ (%)
1. Synonymy & Peripheral (related words)				
(using nearly the same words to explain or using peripheral words to create compounds)	476	16.80	633	22.34
E.g. chair dance for rocking chair				
รวม	476	16.80	633	22.34

กลวิธีการแปลด้วยการใช้คำใกล้เคียงนั้นยังสามารถจำแนกออกเป็น 4
กลุ่มย่อยๆ คือ มีรูปแปรเป็นคำประสมภาษาอังกฤษ (Compounds) ตัวอย่างเช่นการสร้างคำ
ประสมภาษาอังกฤษของกลุ่มสูง คำว่า ‘ละครพูด’ (dialogue play, dramatic play, speaking
play, role play, speech story) พบเป็นรูปแบบการสร้างคำที่เบี่ยงเบนไปจากคำเป้าหมายรูปแบบ

ต่างๆ ในกลุ่มสูงได้แก่ oral drama, talk film, talking opera, speaking opera และพบเป็นรูปแบบการสร้างคำที่เบี่ยงเบนไปจากคำเป้าหมายรูปแบบในกลุ่มต่ำ เช่น speak movie, speak drama, talk drama, speaking movie, speak story, talk story, talk movie, talking movie เป็นต้น จะเห็นได้ชัดเจนว่ารูปแบบต่างๆ ในตัวอย่างนั้นไม่สามารถสื่อความได้ถึงคำว่า ‘ละครพูด’ แต่ผู้เรียนพยายามดึงคำที่มีลักษณะร่วมมาใช้โดยยึดโยงกับ คำหลัก (Head) หรือ คำขยาย (Modifier) ขาดขาดหนึ่งเพื่อสร้างคำประสมภาษาอังกฤษขึ้น

จากตารางที่ 20 พบรูปแปรเป็นวลี (Phrase) ตัวอย่างเช่น คำว่า ‘ทางตัน’ (dead end, impassable way) ปรากฏเป็นรูปแปรในกลุ่มสูงเช่น no way, can't go และในกลุ่มต่ำเช่น no way, can't go way, not pass เป็นต้น ทั้งสองกลุ่มพยายามสร้างคำด้วยการใช้วลีอธิบายเนื่องจากมีความรู้ในคำกระตุ้น (L1) แต่ไม่สามารถนึกคำเป้าหมาย (L2) ได้จึงสร้างคำประสมด้วยวลีขึ้นซึ่งไม่ถูกต้องตามโครงสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่ได้คาดหวังไว้

นอกจากนี้ ยังพบรูปแปรที่เป็นคำเดียว (One word) ตัวอย่างเช่น คำว่า ‘ตำราอาหาร’ (cookbook, cuisine book, manual cookbook, recipe manual) กลุ่มสูงสร้างคำประสมให้กลายเป็นคำเดียวคำว่า recipe ซึ่งแปลว่าสูตรการทำอาหารแต่ละชนิด ไม่ใช่ตำราอาหารที่รวบรวมไว้เป็นเล่ม ส่วนกลุ่มต่ำสร้างคำประสมนี้ให้กลายเป็นคำเดียวคำว่า menu ซึ่งหมายถึง รายการอาหาร ไม่ใช่ ตำราอาหาร

และจากข้อมูลพบรูปแปรเป็นโครงสร้างภาษาไทยในกลุ่มสูงคำว่า ‘รังผึ้ง’ (honeycomb, bee hive) กลายเป็น hole_N + bee_N (คำหลัก + คำขยาย) และในกลุ่มต่ำพบว่ากลายเป็น house_N bee_N (คำหลัก + คำขยาย) คล้ายต้องการจะสื่อว่า รังผึ้งก็คือบ้านของผึ้งแต่โครงสร้างก็ยังยึดโยงกับภาษาแม่ และไม่ได้สร้างให้เป็นคำวลีแสดงความเป็นเจ้าของอย่าง bee's house และพบคำว่า social_{ADJ} bee_N (คำหลัก + คำขยาย) นักเรียนไทยกลุ่มต่ำมีความพยายามในการแสดงมโนทัศน์ของการอยู่รวมตัวกันด้วยคำว่า social และทำให้เป็นคำคุณศัพท์เพื่อขยายคำนามแล้ว แต่ในคำนี้คำว่า ‘ผึ้ง’ (bee) ต้องอยู่ในตำแหน่งคำขยายไม่ใช่อยู่ในตำแหน่งคำหลัก ทำให้เห็นรูปแบบของภาษาในระหว่างที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำอย่างชัดเจน กล่าวคือกลุ่มสูงจะตระหนักถึงเรื่องโครงสร้างคำประสมภาษาอังกฤษมากกว่า และพยายามเลี่ยงเมื่อนึกคำไม่ได้ก็จะใช้วลีหรือคำเดียวในการสร้างมากกว่า

5.2.1.2 ปริมาณรูปแปรของกลวิธีการแปลด้วยการถ่ายโอนภาษา (L1 Transfer)

กลวิธีการถ่ายโอนภาษาเป็นกลวิธีแรกๆ ที่อาจเกิดขึ้นกับการแปลของผู้เรียนภาษาที่สอง ตัวอย่างเช่น ผู้พูดภาษาเยอรมันเป็นภาษาแม่อาจกล่าวว่า 'It makes me nothing out' (แทนที่จะกล่าวว่า *I don't mind*) เป็นต้น (Norrish, อ้างแล้ว: 26) เป็นต้น นักภาษาศาสตร์เปรียบเทียบต่างระหว่างภาษาเป้าหมายกับภาษาแม่ George (1972), Lance (1969) Richards (อ้างแล้ว) และ Brudhiprabha (1972) พบว่า ประมาณหนึ่งในสามของประโยคผิดที่ผู้เรียนภาษาที่สองมีเกิดจากการถ่ายโอนภาษา เช่นเดียวกับตัวอย่างคำประสมภาษาอังกฤษที่นักเรียนไทยสร้างขึ้นในงานวิจัยชิ้นนี้ คำว่า 'มนุษย์กบ' (frogman, diving man, scuba diver) ผู้วิจัยพบรูปแปร *frog human ทั้งในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ เป็นต้น โดยที่ผู้วิจัยสรุปปริมาณรูปแปรด้วยการถ่ายโอนภาษา ซึ่งสามารถสรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 21 แสดงปริมาณรูปแปรและชนิดย่อยของกลวิธีการแปลด้วยการถ่ายโอนภาษาของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำโดยลำดับชนิดย่อยของกลวิธีตามปริมาณจากมากมาหาน้อยในกลุ่มประสบการณ์สูง

จำนวนนักเรียนไทย	กลุ่มประสบการณ์สูง		กลุ่มประสบการณ์ต่ำ		
	ปริมาณคำทั้งหมด	N = 2833	ร้อยละ (%)	N = 2833	ร้อยละ (%)
2. L1 Transfer					
(Word-for-word & Literal translation)	373	13.17	1152	40.66	
E.g. change dot for 'จุดเปลี่ยน'					
รวม	373	13.17	1152	40.66	

จากตารางที่ 21 กลวิธีการถ่ายโอนภาษาที่เกิดขึ้นกับกลุ่มสูงเป็นจำนวน 373 คำ คิดเป็นร้อยละ 13.17 และเกิดขึ้นกับกลุ่มต่ำจำนวน 1152 คำ คิดเป็นร้อยละ 40.66 ตามลำดับ การถ่ายโอนภาษาที่พบในงานวิจัยนี้สามารถจำแนกประเภทของรูปแปรได้อีก 6 ชนิด ชนิดแรก ได้แก่ การแปลตรงตัว (Literal Translation) การแปลตรงตัวจะคงโครงสร้างวากยสัมพันธ์ระบบและแบบแผนของภาษาเป้าหมายไว้ (ในที่นี้คือ Modifier + Head) อาจมีการเปลี่ยนแปลงตามตำแหน่งแบบแผนของภาษาเป้าหมาย (Wilss, 1982: 87f) ตัวอย่างที่พบในงานวิจัยเช่น คำว่า 'จุดเปลี่ยน' (turning point, changing point) พบเป็นรูปแปรตรงตัว change point, changing spot ในกลุ่มสูงและพบเป็นรูปแปรตรงตัว change point, change dot ในกลุ่มต่ำ แสดงให้เห็นว่า คำว่า 'จุด' นั้นสามารถกระตุ้นคำคำว่า point คำว่า dot หรือคำว่า spot ที่เป็นคำหลักออกมาได้แต่ไม่

ตรงกับคำเป้าหมาย หรือในคำว่า ‘โรงพยาบาลบ้า’ (madhouse) พบเป็นรูปแปร mad hospital ในกลุ่มสูง และ crazy hospital ทั้งในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ เกิดจากการแปลคำว่า ‘บ้า’ ไปสู่คำว่า crazy และ mad แต่ในที่นี้ หากใช้คำว่า mad hospital จะหมายถึง โรงพยาบาลนั้นเป็นบ้าแทน หรือในคำว่า ‘ราคาขาย’ (selling price) พบรูปแปรเป็นคำว่า sell cost, sell price ทั้งในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ซึ่งเป็นการนี้รู้ค่าผ่านกระบวนการแปลแบบตรงตัว โดยดึงทั้งคำว่า price และคำว่า cost มาใช้กับคำว่า ‘ราคา’ และคำว่า ‘ขาย’ ก็ใช้คำว่า sell ที่เป็นคำกริยา (to sell) มาประกอบขึ้น โดยไม่ได้เติมปัจจัยเปลี่ยนให้คำกริยาดังกล่าวกลายเป็นคำคุณศัพท์ (modifier) ดังนั้นถึงแม้ว่าคำประสมภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนสร้างขึ้นจะยังคงรักษาโครงสร้างในภาษาอังกฤษไว้ แต่ก็กลายเป็นคำที่เบี่ยงเบนออกไปจากคำเป้าหมายในที่สุด

รูปแบบการสร้างคำที่เกิดจากกลวิธีการแปลด้วยการถ่ายโอนภาษาอีกประเภทหนึ่ง คือ การสร้างคำประสมภาษาอังกฤษให้กลายเป็นคำเดี่ยว โดยสามารถแบ่งออกเป็นคำเดี่ยวประเภทคำหลัก (One word: Head) คำเดี่ยวประเภทคำขยาย (One word: Modifier) และคำเดี่ยวประเภทส่วนใดส่วนหนึ่งของคำ (Partial words) ซึ่งจะได้อภิปรายต่อไป โครงสร้างที่ตรงตามคำเป้าหมายคือ คำขยาย (Modifier) + คำหลัก (Head) แต่การใช้กลวิธีการแปลจากคำกระตุ้น (ภาษาไทย) ในส่วนของคำหลักคำเดี่ยวเท่ากับเป็นการสร้างข้อผิดพลาดทั้งด้านวากยสัมพันธ์และด้านอรรถศาสตร์ ตัวอย่างเช่น คำว่า ‘ปืนกล’ (machine gun, automatic gun, auto gun) ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มสามารถนี้รู้ค่าได้เพียงคำเดี่ยวเท่านั้น ซึ่งคือคำว่า gun ที่เป็นคำหลักคำเดี่ยว หรือคำว่า ‘เปลือกไข่’ (eggshell, egg skin, egg peel) กลายเป็นคำว่า egg หรือในคำว่า ‘เรือพาย’ (rowboat, sailing boat, paddle boat) กลายเป็นคำว่า boat เพียงคำเดี่ยว ทั้งนี้ ในงานวิจัยนี้ยังพบรูปแบบการสร้างคำที่เกิดจากการแปลด้วยการถ่ายโอนภาษาเป็นคำเดี่ยวประเภทคำขยาย (One word: Modifier) ตัวอย่างเช่น คำว่า ‘พวงกุญแจ’ (key chain) กลายเป็นคำว่า key และ keys คำว่า ‘เครื่องแกง’ (curry powder, curry paste, curry spice) กลายเป็นคำว่า curry คำว่า ‘ลูกตา’ (eyeball) กลายเป็นคำว่า eye และ eyes ซึ่งพบทั้งในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

ผู้วิจัยยังพบรูปแปรที่เกิดจากการแปลด้วยการถ่ายโอนภาษาเป็นคำเดี่ยวประเภทส่วนใดส่วนหนึ่งของคำ (Partial words) ตัวอย่างเช่นคำว่า ‘น้ำพุร้อน’ (hot spring, hot fountain) กลายเป็นคำว่า hot water โดยมโนทัศน์ของ ‘น้ำพุ’ หายไป เหลือเพียงมโนทัศน์ของคำว่า ‘น้ำ’ และคำว่า ‘ร้อน’ แทน หรือในคำว่า ‘ยาหยอดตา’ (eye drops) เหลือเพียง *eye medicine และ eye pill ในกลุ่มสูง หรือเหลือเพียง eye medicine, eye pill, eye drug และ water eye

medicine ซึ่งจะเห็นได้ว่า ปัญหาในการนี้รู้คำไม่พบในส่วนของคำขยายคำว่า eye แต่พบในมโนทัศน์คำว่า 'ยา' (ที่ใช้หยอด) เมื่อผู้เรียนไม่สามารถนี้รู้คำได้จึงเข้าสู่กลวิธีการแปล และเลือกใช้คำว่า drug คำว่า pill และคำว่า medicine แทนมโนทัศน์ที่เป็นปัญหา หรือในคำว่า 'สนามแม่เหล็ก' (magnetic field) พบรูปแปร metal ground และ iron ground ในกลุ่มสูง และพบรูปแปร metal field, metal ground, iron field และ iron garden เป็นต้น ซึ่งเห็นได้ชัดเจนในคำข้างต้นว่า มโนทัศน์ของคำว่า 'สนาม' (ในที่นี้ไม่ใช่สนามหญ้าหรือสนามอเนกประสงค์ แต่เป็นสนามพลังแม่เหล็ก ซึ่งเป็นความรู้ทางวิทยาศาสตร์) ดังนั้นการเลือกใช้คำว่า ground หรือคำว่า garden จึงเป็นการแปลตรงตัวด้วยการถ่ายโอนภาษา และในคำว่า 'แม่เหล็ก' (magnet) ที่กลายเป็นคำว่า metal และคำว่า iron นั่นถือเป็นการแปลตรงตัวเฉพาะในความหมายของคำว่า 'เหล็ก' ไม่ใช่คำว่า 'แม่เหล็ก' ข้อผิดในลักษณะนี้จึงจัดอยู่ในประเภทการแปลด้วยการถ่ายโอนทางรูปภาพโดยมิได้คำนึงถึงความหมายของหน่วยทั้งสองภาษา

นอกจากนี้ รูปแปรที่เกิดจากการแปลแบบคำต่อคำ (Word-for-word Translation) จะเกิดขึ้นเมื่อผู้แปลได้รับสารแล้วแปลทันที โดยการหาความสัมพันธ์อย่างอัตโนมัติของคำ เช่น คำที่ตรงกันในภาษาเป้าหมายขึ้นมาในเวลาจำกัด (มณีรัตน์ สวัสดิวัฒน์ ณ อยุธยา, 2548) แต่เนื่องด้วยในงานวิจัยนี้ไม่จำกัดเวลา การนี้รู้คำในลักษณะดังกล่าวนี้จึงเป็นกลวิธีที่ผู้เรียนเลือกใช้เนื่องจากความจำกัดทางคลังคำ ความแตกต่างระหว่างการแปลตรงตัว (Literal Translation) และการแปลแบบเน้นคำต่อคำ (Word-for-word Translation) ก็คือการคงตำแหน่งของคำตามต้นฉบับ กล่าวคือ คำประสมภาษาอังกฤษที่พบจะมีโครงสร้างตามแบบภาษาไทย คือ คำหลัก (Head) + คำขยาย (Modifier) ตัวอย่างเช่นคำว่า 'เตียงสนาม' (camp bed, field bed, picnic bed) กลายเป็นคำว่า bed_H $ground_M$ และ bed_H $park_M$ คำว่า 'ดินปืน' (gunpowder) กลายเป็นคำว่า $soil_H$ gun_M ทั้งในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ คำว่า 'คู่มือ' กลายเป็น $twin_H$ $hand_M$ และ $couple_H$ $hand_M$ โดยคำว่า 'คู' สามารถแปลออกมาได้ทั้งคำว่า twin และ couple เป็นต้น

รูปแบบการสร้างคำประเภทสุดท้ายในกลวิธีการแปลด้วยการถ่ายโอนภาษาคือ รูปแปรที่เป็นคำเดี่ยวประเภทส่วนใดส่วนหนึ่งของคำแต่ไม่พบมโนทัศน์ที่เกี่ยวข้อง (One word: unrelated) ในงานวิจัยนี้พบเพียงตัวอย่างเดียวเท่านั้น ในคำว่า 'สนามแม่เหล็ก' (magnetic field) พบว่าคงเหลือแค่เพียงคำว่า mother ซึ่งหมายถึง แม่ แต่คำว่า 'แม่' มิได้เป็นส่วนหนึ่งส่วนใดของทั้งมโนทัศน์ในคำว่า 'สนาม' หรือคำว่า 'แม่เหล็ก' แต่เป็นการรับอิทธิพลมาจากรูปคำและความหมายของคำในภาษาไทยเพียงเท่านั้น

5.2.1.3 ปริมาณรูปแปรของกลวิธีการเลือกใช้ภาษาสำเร็จรูป (Prefabs)

กลวิธีการนี้ก็คือคำในลักษณะภาษาสำเร็จรูป (Prefabricated words/Prefab) เกิดขึ้นเมื่อผู้เข้าร่วมทดลองปฏิเสธที่จะสร้างคำกระตุ้นเป็นคำประสมตามคำสั่งในชุดคำทดสอบ ซึ่งเทียบได้กับ ปราบกฏการณ์ Synonym blocking ที่เฟลคอธิบายไว้ (Plag, 2003: 79) หรือ Token-blocking ของเรนเนอร์ (Rainer, 1988: 161-164) ซึ่งเป็นหนึ่งในอุปสรรคสำหรับการสร้างคำใหม่ (Restrictions on word formation) ตัวอย่างเช่น ในคำว่า ‘หิ้วขโมย’ ผู้เรียนอาจจะไม่สร้างคำว่า *stealer ที่มาจากกริยา to steal ขึ้น เพราะมีคำว่า ‘thief’ อยู่ในคลังคำแล้ว ซึ่งในงานวิจัยนี้พบกลวิธีดังกล่าวดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 22 แสดงปริมาณรูปแปรของกลวิธีการเลือกใช้ภาษาสำเร็จรูปของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำโดยลำดับปริมาณจากมากมาหาน้อยในกลุ่มประสบการณ์สูง

จำนวนนักเรียนไทย ปริมาณคำทั้งหมด	กลุ่มประสบการณ์สูง		กลุ่มประสบการณ์ต่ำ	
	N = 2833	ร้อยละ (%)	N = 2833	ร้อยละ (%)
3. Prefab				
(synonym blocking+syntactic error)	39	1.38	20	0.71
E.g. cane or walker for walking stick				
รวม	39	1.38	20	0.71

จากตารางที่ 22 ข้างต้น พบปรากฏการณ์ Synonym blocking ซึ่งทำให้เกิดการเลือกใช้ภาษาสำเร็จรูป ตัวอย่างเช่น คำว่า ‘ไม้เท้า’ (walking stick) กลายเป็นคำเดี่ยว (content-word) คำว่า cane และ walker ทั้งในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ หรือในคำว่า ‘คู่มือ’ (handbook, guidebook) กลายเป็นคำว่า ‘manual’ ซึ่งเกิดขึ้นทั้งในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ หรือในคำว่า ‘ยาแก้ปวด’ (painkiller, pain pill, anti-pain pills, pain-relief pill) กลายเป็นคำว่า Paracetamol และคำว่า Aspirin ซึ่งพบทั้งในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำเช่นเดียวกัน เป็นต้น กลวิธีการสร้างคำด้วยการเลือกใช้ภาษาสำเร็จรูปนี้เกิดขึ้นในกลุ่มสูงจำนวน 39 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.38 และในกลุ่มต่ำจำนวน 20 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.71 ตามลำดับ

5.2.1.4 ปริมาณรูปแปรของกลวิธีการเลือกใช้คำที่ไม่เกี่ยวข้อง (Unrelated words: no semantic mapping)

กลวิธีการเลือกใช้คำที่ไม่เกี่ยวข้อง เป็นกลวิธีที่ผู้รับสารไม่สามารถหาความเชื่อมโยงทางมนทัศน์ได้ ตัวอย่างเช่น การนี้รู้คำว่า คำว่า ‘แท่นพิมพ์’ (printing press, printing block, printing stand, printing platform) พบคำว่า keyboard หมายถึง แป้นพิมพ์บนเครื่องคอมพิวเตอร์ หรือเครื่องดนตรีสากลชนิดหนึ่งมีคีย์ขาวและดำลักษณะคล้ายเปียโน แต่จากข้อมูลไม่สามารถสื่อความหมายของคำว่า ‘แท่นพิมพ์’ ได้ ซึ่งตัวอย่างคำดังกล่าวนี้พบทั้งในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ หรือในคำว่า ‘ราคาขาย’ (selling price) พบคำว่า How much? ซึ่งไม่สามารถเชื่อมโยงมนทัศน์ไปสู่คำว่า ‘ราคาขาย’ ได้เลย หรือคำว่า ‘ไม้เท้า’ (walking stick) ที่พบคำว่า wand แปลว่า ไม้กายสิทธิ์ ไม่ใช่ ‘ไม้เท้า’ การเลือกใช้คำที่ไม่สื่อความหมายตามมนทัศน์และไม่เกี่ยวข้องกับคำเป้าหมายจะถูกระบุอยู่ในกลุ่มนี้ดังตารางที่ 23 ต่อไปนี้

ตารางที่ 23 แสดงปริมาณรูปแปรของกลวิธีการเลือกใช้คำที่ไม่เกี่ยวข้องของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำโดยลำดับขนิดย่อยของกลวิธีตามปริมาณจากมากมาหาน้อยในกลุ่มประสบการณ์สูง

จำนวนนักเรียนไทย	กลุ่มประสบการณ์สูง		กลุ่มประสบการณ์ต่ำ		
	ปริมาณคำทั้งหมด	N = 2833	ร้อยละ (%)	N = 2833	ร้อยละ (%)
4. Unrelated words (No mapping)					
(using unrelated words to explain like an Episodic Memory Strategy)	21	0.74	62	2.19	
E.g. Pooh bear for honeycomb					
รวม	21	0.74	62	2.19	

จากข้อมูลข้อผิดพลาดทั้งหมดที่เกิดขึ้นในกลวิธีข้างต้นนี้ จะพบว่าการเลือกใช้คำที่ไม่เกี่ยวข้องนั้นสามารถจำแนกออกเป็นอีก 3 รูปแปรย่อยๆ กล่าวคือ พบการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษด้วยกลวิธีดังกล่าวแต่กลายเป็นคำเดี่ยว โดยสามารถแบ่งออกเป็นวลี (Phrase: unrelated) เป็นคำเดี่ยว (One word: unrelated) และคำเดี่ยวที่เป็นความจำอาศัยเหตุการณ์ (Episodic memory) การนี้รู้คำได้เป็นคำเดี่ยวที่ไม่พบความเกี่ยวข้องในรูปของวลี เช่น คำว่า cold ice ในคำเป้าหมายคำว่า ‘จุดเยือกแข็ง’ (freezing point, subzero) เป็นต้น

นอกจากนี้ยังพบการกลายเป็นคำเดี่ยวที่ไม่มีความเกี่ยวข้อง เช่น คำว่า printer ซึ่งหมายถึง เครื่องพิมพ์ คำว่า copy หมายถึง ทำสำเนา และคำว่า paint หมายถึง การลง

สี่ แต่ไปพบในคำเป้าหมายคำว่า ‘แท่นพิมพ์’ (printing press, printing block, printing stand, printing platform) รวมทั้งการพบคำว่า wand ซึ่งหมายถึง ไม้กายสิทธิ์

รูปแบบการสร้างคำรูปแบบสุดท้ายที่พบในการเลือกใช้คำที่ไม่เกี่ยวข้องคือ กลวิธีการใช้ความจำอาศัยเหตุการณ์ (Episodic Memory) (Taft, 1984) และการสร้างคำวิธีนี้เป็น การสร้างคำที่ผู้วิจัยวิเคราะห์โดยอ้างอิงแนวคิดทฤษฎีทางอรรถศาสตร์ปริชานของฟิลมอร์ (Fillmore, 1977: 55) ที่เสนองานเรื่องกรอบความหมาย (Frame Semantics) ไล่ต่อจากไวยากรณ์การก (Case) ว่ามนุษย์มีกรอบความหมาย (Semantic Frame) ในโครงสร้างความรู้ (Knowledge Structure) ที่อยู่ในความทรงจำระยะยาว (long term memory) ซึ่งเป็นการดึงเอาโมโนทัศน์อื่นๆ ที่เกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรมบางอย่างมาด้วย โดยมองว่าเมื่อเราได้คำคำหนึ่ง ข้อมูลและคุณสมบัติที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับโมโนทัศน์นั้นก็เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

การเชื่อมโยงอรรถศาสตร์คำศัพท์เป็นการเชื่อมโยงข้อมูลที่อยู่ในส่วนความทรงจำเกี่ยวกับความหมาย (semantic memory) ส่วนการเชื่อมโยงอรรถศาสตร์บริบท ซึ่งเป็นการเชื่อมโยงคำโดยต้องพึ่งพาบริบท เหตุการณ์ เวลา สถานที่ ประสบการณ์ส่วนบุคคล หรืออารมณ์ นั้น เป็นการเชื่อมโยงข้อมูลในความทรงจำที่เกี่ยวกับฉากเหตุการณ์ (episodic memory) (วิชาต บุรณะประเสริฐสุข, อ้างแล้ว) ในงานวิจัยนี้ ผู้เรียนบางคนอ้างอิงเรื่องราวประสบการณ์ตรงของตนเชื่อมโยงกับการนี้รู้คำในคลังคำ ซึ่งผู้วิจัยจำเป็นต้องทำการสัมภาษณ์นักเรียนไทยเป็นการเฉพาะส่วนบุคคล เพื่อหาความเชื่อมโยงในการวิเคราะห์คำนั้นๆ เช่น นักเรียนไทยกลุ่มสูงคนหนึ่งนี้รู้คำว่า ‘บ้านเกิด’ (hometown, motherland) ด้วยคำว่า Bangkok ด้วยเหตุว่าเมื่อนึกถึงบ้านเกิดก็จะนึกถึงสถานที่ที่ตนเองเกิดนั่นก็คือ จังหวัด กรุงเทพมหานคร แต่การสร้างคำด้วยกลวิธีนี้ขึ้นมาไม่สามารถสื่อความให้ผู้รับสารได้เข้าใจโดยทั่วกันได้ หรือในการนี้รู้คำคำว่า ‘รังผึ้ง’ (honeycomb, bee hive) ของนักเรียนกลุ่มสูงอีกคนหนึ่งด้วยคำว่า Pooh bear ซึ่งหมายถึงตัวการ์ตูนตัวหนึ่งของวอลท์ ดิสนีย์ (Walt Disney) โดยตัวละครเป็นหมี ผู้เรียนให้เหตุผลของการนี้รู้คำด้วยคำดังกล่าวว่า ในการตูนเรื่องนี้ หมีพูห์มักจะถือโกนน้ำผึ้งไว้เสมอ เมื่อพบคำกระตุ้นคำว่า ‘รังผึ้ง’ จึงตอบว่า Pooh bear เป็นต้น ส่วนนักเรียนไทยกลุ่มต่ำคนหนึ่ง พบการนี้รู้คำว่า ‘น้ำตก’ (waterfall) ด้วยคำว่า wonderful ซึ่งเป็นคำคุณศัพท์หมายถึง ดี วิเศษ สวยงาม เนื่องจากผู้เรียนคนดังกล่าวคิดว่า น้ำตก มีลักษณะที่ สวยงาม หรือการนี้รู้คำว่า ‘ยาแก้ปวด’ (painkiller, pain pill, anti-pain pills, pain-relief pill) ของนักเรียนไทยกลุ่มต่ำอีกคนหนึ่งด้วยคำว่า medicine everything เนื่องจากผู้เรียนต้องการสื่อความหมายว่า ยาแก้ปวดนั้น เป็นยาสารพัดโรค รักษาโรค

ได้ทุกชนิด (everything) เป็นต้น ทั้งนี้ กลวิธีการเลือกใช้คำที่ไม่เกี่ยวข้องดังกล่าวนี้พบในกลุ่มสูงจำนวน 21 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.74 และในกลุ่มต่ำมีจำนวน 62 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.19 ตามลำดับ

5.2.1.5 ปริมาณรูปแปรของกลวิธีการผูกโยงกับวัฒนธรรม หรือการแทนที่ทางวัฒนธรรม (Culture-bound Element/Cultural substitution)

หลักการวิเคราะห์กลวิธีการผูกโยงกับวัฒนธรรมนี้เป็นกลวิธีที่อ้างอิงตามทฤษฎีทางอรรถศาสตร์ Scenes-and-frames ของฟิลมอร์ (Fillmore: 1977) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่อธิบายเรื่องความสัมพันธ์ของประสบการณ์ส่วนบุคคลที่มีต่อโลก รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ของผู้รับสารกับตัวบทที่มากกระตุ้นด้วย โดยคำหรือวลีในตัวบทที่มากกระตุ้นให้เกิดมโนทัศน์เรียกว่า 'frames' และภาพทางจิตที่เกิดขึ้นในใจหลังได้รับสารเรียกว่า 'scenes' (Kusmaul, 2010: 310-311) ซึ่งเทียบได้กับ 'คำกระตุ้น' และ 'คำประสมภาษาอังกฤษ' กลวิธีดังกล่าวนี้จึงสามารถนำไปสู่การแปลของภาพทางวัฒนธรรมได้ (culture-bound conventional images) หรืออาจใช้ชื่อเรียกว่าเป็นกลวิธีการแทนที่ทางวัฒนธรรม (Cultural Substitution) ตามรูปแบบกลวิธีการแปลของเบเกอร์ (Baker, อ้างแล้ว) เช่น การเลือกใช้คำว่า Taco แทนคำว่า 'ขนมเป็๋อง' หรือการเลือกใช้คำว่า Custard แทนคำว่า 'สังขยา' เป็นต้น ซึ่งค่านิยมของกลวิธีการแปลแบบผูกโยงกับวัฒนธรรมดังกล่าวจะอ้างอิงถึงวัฒนธรรมปลายทางเป็นหลัก แต่ในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยใช้กรอบคิดนี้เพื่อวิเคราะห์คำที่เกิดจากการใช้กลวิธีผูกโยงกับวัฒนธรรมหรือประสบการณ์ของผู้เข้าร่วมทดลองเป็นหลักแทน นั่นหมายถึง ผู้เข้าร่วมทดลองอาจนี้รู้คำว่า 'รถไฟฟ้า' (electric train) ได้ด้วยคำว่า Subway หรือ Underground ซึ่งถือเป็นการนี้รู้คำโดยใช้กลวิธีผูกโยงกับวัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่งของผู้เข้าร่วมทดลองเคยประสบก็ได้ โดยพบปริมาณการใช้กลวิธีนี้ดังตารางที่ 24

ตารางที่ 24 แสดงปริมาณรูปแปรของกลวิธีการผูกโยงกับวัฒนธรรม หรือการแทนที่ทางวัฒนธรรมของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำโดยลำดับปริมาณจากมากมาหาน้อยในกลุ่มประสบการณ์สูง

จำนวนนักเรียนไทย	กลุ่มประสบการณ์สูง		กลุ่มประสบการณ์ต่ำ	
	ปริมาณคำทั้งหมด	ร้อยละ (%)	N = 2833	ร้อยละ (%)
5. Culture-bound Element	16	0.56	18	0.64
(cultural substitution translation)				
E.g. Subway or BTS for electric train				
รวม	16	0.56	18	0.64

ผลการทดลองในงานวิจัยพบตัวอย่างการใช้กลวิธีการแทนที่ทางวัฒนธรรมดังกล่าวในคำว่า 'น้ำพุร้อน' (hot spring และ hot fountain) ด้วยคำว่า Onsen หรือการแทนที่คำว่า 'ข้าวกล่อง' (lunch box, rice box และ food box) ด้วยคำว่า Bento และการแทนที่คำว่า 'ยาแก้ปวด' ด้วยคำว่า Sara เป็นต้น กลวิธีดังกล่าวพบในกลุ่มสูงจำนวน 16 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.56 และพบในกลุ่มต่ำจำนวน 18 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.64 ตามลำดับ

5.2.1.6 ปริมาณรูปแบบของกลวิธีการถ่ายถอดอักษรตามเสียง (Transliteration)

กลวิธีการถ่ายถอดอักษรตามเสียง หรือการสะกดอักษรทับศัพท์นี้ฮาร์ทแมน และเจมส์ (Hartmann and James, 1998: 147) ได้กล่าวถึงไว้ว่าเป็นรูปเขียนตามคำอ่านเพื่อแทนคำในอีกภาษาหนึ่ง หรือเป็นถ่ายถอดอักษรมาตัวต่อตัว (Transliteration) เช่นคำว่า ฟุตบอล (อังกฤษ) หวย (จีน) เป็นต้น ในงานวิจัยนี้ถือเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนเกิดภาวะจำกัดของคลังคำ ร่วมกับการสร้างรูปคำผิด กล่าวคือ คำเป้าหมาย จะต้องเป็นคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมภาษาไทยเท่านั้น ไม่มีคำทับศัพท์ในงานวิจัยนี้ คำที่พบในกลวิธีดังกล่าวนี้จึงเป็นข้อผิดพลาดทั้งหมด และการถ่ายถอดอักษรตามเสียง (ในภาษาแม่) นี้เกิดขึ้นดังสรุปได้ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 25 แสดงปริมาณรูปแบบของกลวิธีกลวิธีการถ่ายถอดอักษรตามเสียงของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำโดยลำดับชนิดย่อยของกลวิธีตามปริมาณจากมากมาหาน้อยในกลุ่มประสบการณ์ต่ำ (เนื่องจากไม่พบในกลุ่มประสบการณ์สูง)

จำนวนนักเรียนไทย	กลุ่มประสบการณ์สูง		กลุ่มประสบการณ์ต่ำ		
	ปริมาณคำทั้งหมด	N = 2833	ร้อยละ (%)	N = 2833	ร้อยละ (%)
6. Transliteration					
(transliterating stimulus as loan words)	0		21	0.74	
E.g. *luktod for penalty kick					
รวม	0		21	0.74	

กลวิธีการถ่ายถอดอักษรตามเสียงนี้ไม่พบในนักเรียนไทยกลุ่มสูงเลย แต่พบการถ่ายถอดอักษรตามเสียงในกลุ่มต่ำ 2 ประเภทได้แก่ การถ่ายถอดอักษรตามเสียงแบบบางส่วน (Partial words) ตัวอย่างเช่น ในคำว่า 'เครื่องแกง' (curry powder, curry paste และ curry spice) ถูกถ่ายถอดอักษรตามเสียงบางส่วนของคำเป็น *kaeng _____ และ *gang

machin_ (ในความพยายามจะนึกคำว่า machine ที่ไม่ใช่คำประสมซึ่งแปลว่า เครื่องยนต์ เพื่อมาประกอบคำขึ้นในตำแหน่งของคำว่า 'เครื่อง' แต่ไม่สามารถสะกดคำได้ถูก) หรือในคำว่า 'น้ำบาดาล' (groundwater และ underground water) กลายเป็น *Badan-water ผู้เรียนทับศัพท์คำว่า 'บาดาล' ที่หมายถึง ใต้ดิน ใต้ภัพ ด้วยการถ่ายถอดอักษรตามเสียง และทำให้คำดังกล่าวนี้เปรียบเสมือนคำยืม และในคำว่า 'เรือพาย' (rowboat, sailing boat และ paddle boat) กลายเป็น *pie boat โดยผู้เรียนถ่ายถอดอักษรในคำว่า 'พาย' ตามเสียงอ่านภาษาไทย นอกจากนี้ยังพบกลวิธีการถ่ายถอดอักษรตามเสียงแบบทั้งคำ (Whole word) ตัวอย่างเช่น ในคำว่า 'หางม้า (ทรงผม)' (ponytail) กลายเป็น *hangma หรือในคำว่า 'ลูกโทษ (กีฬา)' (goal kick, penalty kick) กลายเป็น *luktod และในคำว่า 'มีดพก' (pocket knife, penknife) กลายเป็น *meed pok โดยนักเรียนไทยกลุ่มต่ำสร้างคำประสมภาษาอังกฤษด้วยกลวิธีนี้จำนวน 21 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.74

5.2.1.7 ปริมาณรูปแปรของกลวิธีการสร้างคำที่ไม่เป็นคำ (Non-word: X language)

กลวิธีการสร้างคำที่ไม่เป็นคำในงานวิจัยนี้ หมายถึง ผู้เรียนมีความพยายามในการสร้างคำขึ้นใหม่เพื่อเป็นรูปแทนความหมายตามคำเป้าหมาย แต่กลายเป็นแค่รูปเขียนที่ไม่มีความหมายและหาความเชื่อมโยงไม่ได้ ในงานวิจัยนี้พบแค่ 2 คำเท่านั้น ได้แก่คำว่า 'หูฟัง' (earphone, headphone, headset, handset และ earplug) กลายเป็นรูปเขียนที่ไม่มีความหมาย *earingo listenear และในคำว่า 'ม้าแข่ง' (racehorse และ racing horse) กลายเป็นรูปเขียนที่ไม่มีความหมาย *rach hourse เป็นต้น โดยกลวิธีการสร้างคำที่ไม่เป็นคำนั้นพบเพียงแค่นี้ในกลุ่มต่ำ จำนวน 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.07 เท่านั้น ดังแสดงในตารางที่ 26

ตารางที่ 26 แสดงปริมาณรูปแปรของกลวิธีการสร้างคำที่ไม่เป็นคำของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำโดยลำดับปริมาณจากมากมาหาน้อยในกลุ่มประสบการณ์ต่ำ (เนื่องจากไม่พบในกลุ่มประสบการณ์สูง)

จำนวนนักเรียนไทย	กลุ่มประสบการณ์สูง		กลุ่มประสบการณ์ต่ำ		
	ปริมาณคำทั้งหมด	N = 2833	ร้อยละ (%)	N = 2833	ร้อยละ (%)
7. Non-word: X Language					
(cannot relate to anything in TL)	0	0.00	2	0.07	
E.g. *earingo listenear for earphone					
รวม	0	0.00	2	0.07	

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการวิจัย

ในงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดและกลวิธีในการสร้างคำภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างระดับกัน ข้อมูลที่พบเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ทั้งในข้อผิดพลาดและกลวิธีนั้นแสดงให้เห็นว่านักเรียนไทยในกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาสูงสามารถสร้างคำประสมได้ถูกต้องตามเป้าหมายมากกว่านักเรียนไทยในกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาต่ำ โดยนักเรียนไทยกลุ่มสูงสามารถสร้างคำได้ถูกต้องเป็นจำนวน 1477 คำ หรือร้อยละ 23.23 และนักเรียนไทยกลุ่มต่ำสร้างคำได้ถูกต้องเพียง 595 คำ หรือร้อยละ 9.36

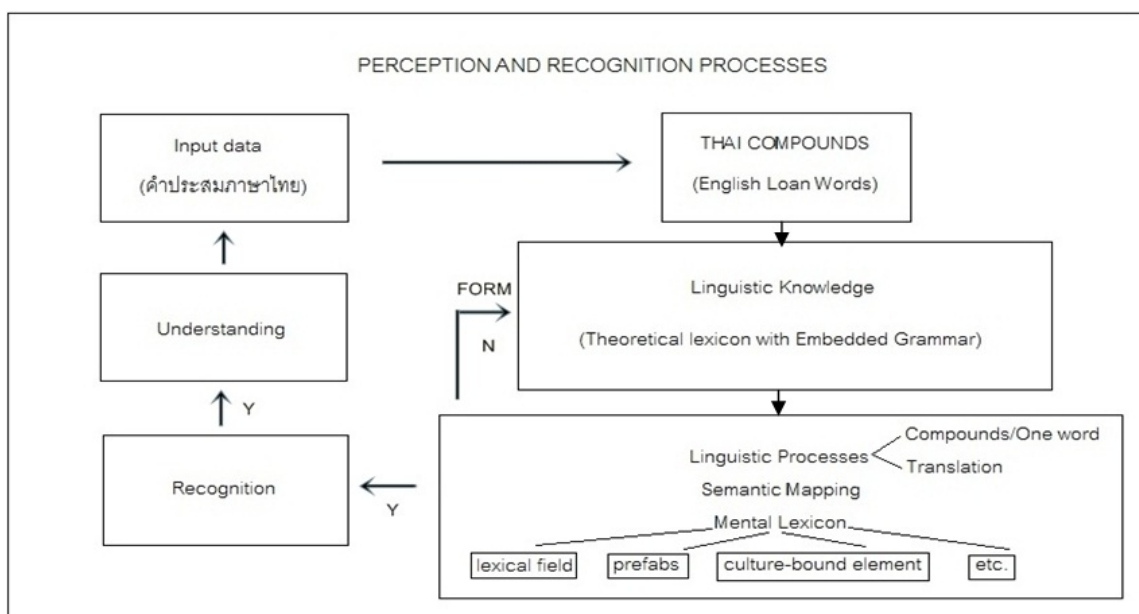
นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนไทยกลุ่มสูงจะสร้างคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำในภาษาอังกฤษมากกว่าด้วยกลวิธีการนี้รู้คำถูกแบบถูกต้องตามคำเป้าหมาย มีจำนวนมากถึง 1084 คำหรือร้อยละ 61.54 ของจำนวนข้อถูกทั้งหมด 2072 คำ ในขณะที่กลุ่มต่ำสามารถนี้รู้คำถูกตามเป้าหมายเพียง 455 คำหรือร้อยละ 21.96 นอกจากนี้ผลการนี้รู้คำถูกแบบไม่ตรงตามคำเป้าหมายแต่สื่อความได้ ยังแสดงให้เห็นกลวิธีการนี้รู้คำของกลุ่มสูงที่ผู้เรียนจะพยายามนี้รู้คำจากคำใกล้เคียงในวงคำศัพท์ (Lexical field) มากกว่ากลุ่มต่ำอย่างเห็นได้ชัด โดยกลุ่มสูงเลือกใช้กลวิธีดังกล่าวจำนวน 393 คำ คิดเป็นร้อยละ 18.97 ซึ่งเป็นอัตราส่วนที่สูงที่สุดในกลวิธีอื่นๆ ทั้งหมดของกลุ่มสูง แสดงให้เห็นถึงรูปแบบที่จะเกิดขึ้นเมื่อนักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาสูงกว่าเกิดภาวะจำกัดของคลังคำ ทำให้จำนวนข้อถูกของกลุ่มสูงมีมากกว่าด้วยการเลือกใช้กลวิธีทั้งสองประเภท ส่วนกลุ่มต่ำเลือกใช้กลวิธีนี้เพียง 140 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.76 จะเห็นได้ว่านักเรียนไทยกลุ่มต่ำเลือกที่จะใช้กลวิธีอื่นๆ ที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดมากกว่า

จากข้อมูลในงานวิจัยนี้ ยังพบว่านักเรียนไทยกลุ่มสูงสร้างคำที่มีระดับความถูกต้องตามไวยากรณ์ของรูปคำภาษาอังกฤษมากกว่า ด้วยการสร้างข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ ข้อผิดพลาดด้านหน่วยคำ รวมถึงข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำที่ต่ำกว่า ประสิทธิภาพในการเรียนรู้ภาษาที่สองรวมถึงปริมาณคลังคำของนักเรียนคนไทยทั้งสองกลุ่มนั้นสอดคล้องกับเรื่องประสบการณ์ภาษาเป็นอย่างดี และผลการทดลองในงานวิจัยนี้ตรงตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ทุกประการ

6.2 อภิปรายผล

รูปแบบของข้อผิดพลาดและกลวิธีของนักเรียนไทยกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

นอกจากผลการทดลองจะแสดงปริมาณคลังคำที่สัมพันธ์กับประสบการณ์ภาษาแล้วนั้น ยังพบข้อผิดพลาดหลายรูปแบบอันเนื่องมาจากว่า คำแต่ละคำนั้นจะมีความรู้ทางไวยากรณ์ฝังตัวอยู่ (Embedded Grammar) เมื่อนักเรียนไทยทั้งสองกลุ่มรับคำกระตุ้นที่เป็นคำประสมภาษาไทยแล้วต้องเข้าไปค้นคืนคำในคลังคำเพื่อผ่านกระบวนการสร้างคำกลับ (Back formation) กระบวนการการสร้างคำตามการทดลองนี้จึงอาศัยความรู้และกระบวนการทางภาษาศาสตร์หลายด้าน (Linguistic Processes) หากนักเรียนไทยสามารถเชื่อมโยงมโนทัศน์เข้ากับคำกระตุ้นได้ถูกต้อง (Semantic Mapping) มีความรู้ด้านวิทยาหน่วยคำ (Morphological Specification) มีความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ (Syntactic Specification) และมีความรู้ด้านตัวสะกด (Orthographic Specification) ก็จะสามารถสร้างคำประสมได้ถูกต้องสมบูรณ์ แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดในเรื่องการสร้างคำตามงานวิจัยชิ้นนี้นั้น ก็คือ การนึกรู้คำจากคลังคำในสมองและการเลือกคำเพื่อสื่อความหมาย หากนักเรียนมีปริมาณคลังคำจำกัด ความเป็นไปได้ในการสร้างคำให้สื่อความหมายก็จะลดน้อยลงไปตามลำดับ รวมทั้งความสำคัญในการเชื่อมโยงมโนทัศน์ก็แปรสัมพันธ์กับประสิทธิผลในการสื่อความและการนำไปสู่ข้อผิดพลาดอื่น ๆ ด้วยเช่นกันดังภาพที่ 5 นี้

ภาพที่ 5 แสดงกระบวนการรับรู้และการรู้จำของผู้เรียนภาษาที่สอง

(ดัดแปลงจาก Luksaneeyanawin, 2007)

จากภาพที่ 5 แสดงกระบวนการการรับและการนึกรู้คำของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ เมื่อผู้เรียนได้รับคำกระตุ้นที่เป็นคำประสมภาษาไทย (Input data) ผู้เรียนจะต้องเชื่อมโยงความหมายของคำดังกล่าวไปสู่ความหมายของคำประสมภาษาอังกฤษ (English loan words) โดยผู้เรียนจะต้องอาศัยความรู้ทางภาษาศาสตร์ (Linguistic Knowledge) ในด้านต่างๆ (ในงานวิจัยนี้อาศัยความรู้ทางภาษาศาสตร์ทั้งหมด 4 ระดับ ได้แก่ ความรู้ด้านรูปเขียน ความรู้ด้านหน่วยคำ ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ และความรู้ด้านอรรถศาสตร์) เพื่อสร้างคำให้ถูกต้องตามคำเป้าหมาย ดังนั้นในระหว่างที่ผู้เรียนอาศัยกระบวนการทางภาษาศาสตร์ในด้านต่างๆ เพื่อสร้างคำประสมภาษาอังกฤษนั้น เราจะเห็นได้ว่า หากผู้เรียนที่เข้าใจในทัศนของคำอย่างชัดเจนทั้งในภาษาแม่และภาษาต่างประเทศจะสามารถนึกรู้คำได้ (Y) รวมทั้งสามารถใช้องค์ความรู้ทางภาษาศาสตร์ในด้านต่างๆ เพื่อสร้างคำประสมภาษาอังกฤษได้อย่างสมบูรณ์ (Y) แต่หากผู้เรียนเกิดปัญหาในด้านใดด้านหนึ่งขึ้นในระหว่างการนึกรู้คำเป้าหมาย (N) เช่น อาจจะไม่สามารถสะกดคำได้ถูกต้อง ผู้เรียนก็จะสร้างข้อผิดพลาดด้านรูปเขียนขึ้น หรืออาจจะไม่มีความรู้ด้านโครงสร้างคำประสมภาษาอังกฤษ ผู้เรียนก็จะสร้างข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ขึ้น หรือหากผู้เรียนไม่เข้าใจตั้งแต่ต้นทัศนของคำกระตุ้นแล้ว ก็ย่อมสร้างข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เป็นต้น

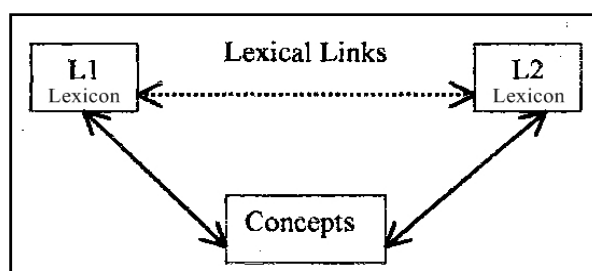
นอกจากนี้ ภาพกระบวนการการรับและการนึกรู้คำของผู้เรียนภาษาต่างประเทศข้างต้น ยังสะท้อนให้เห็นถึงความแตกต่างในการนึกรู้คำระหว่างนักเรียนไทยกลุ่มสูงและนักเรียนไทยกลุ่มต่ำซึ่งเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในภาวะภาษาในระหว่างอีกด้วย จากผลการทดลอง สามารถสรุปได้ว่า นักเรียนไทยกลุ่มสูงจะสามารถนึกรู้คำได้ถูกต้อง หรือเลือกใช้คำได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มต่ำ เมื่อนักเรียนกลุ่มสูงเข้าใจในทัศนของคำกระตุ้นและคำเป้าหมายโดยสมบูรณ์ มีความรู้ในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษครบสมบูรณ์ ก็จะสามารถนึกรู้คำเป้าหมายที่เป็นคำประสมภาษาอังกฤษได้เลย หรือสามารถเลือกค้นคำอื่นๆ ในวงคำศัพท์ (Lexical field) ภายในคลังคำที่มีอยู่อย่างหลากหลายได้ด้วยเช่นกัน จึงสามารถเรียกได้ว่า นักเรียนไทยกลุ่มสูงสามารถทำ Code switching ระหว่างภาษาได้ หรือ คิดเป็นภาษาอังกฤษได้ (Think English) นั่นเอง ส่วนข้อผิดพลาดและกลวิธีที่นักเรียนไทยกลุ่มต่ำเลือกใช้เมื่อพบปัญหาในการสร้างคำ ได้แก่ การย้อนกลับเข้าสู่ภาษาแม่ (Think Thai) ผ่านกระบวนการแปลเป็นหลัก ทำให้เกิดการแปลแบบคำต่อคำ และ/หรือการแปลตรงตัว เกิดการใช้กลวิธีผูกโยงกับวัฒนธรรม (Culture-bound element) การเลือกใช้คำที่ไม่เกี่ยวข้อง (Unrelated words) การถ่ายถอดเสียงตามอักษร (Transliteration) และ/หรือการใช้กลวิธีการเลี่ยงปัญหา (Avoidance Strategy) เป็นต้น

งานวิจัยพบว่า นักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงจะสร้างคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำในภาษาอังกฤษมากกว่าซึ่งต่างจากนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ โดยอ้างอิงจากข้อมูลปริมาณการสร้างคำที่ถูกของนักเรียนไทยทั้งสองกลุ่มเปรียบเทียบกัน กล่าวคือ นักเรียนไทยกลุ่มสูงสร้างคำที่ถูกต้องเป็นจำนวนร้อยละ 23.23 ในขณะที่นักเรียนไทยกลุ่มต่ำสร้างคำได้ถูกต้องเพียงร้อยละ 9.36 เท่านั้น แสดงให้เห็นว่านักเรียนไทยกลุ่มสูงสามารถสร้างคำได้ถูกต้องมากกว่า และเลือกใช้คำที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่าด้วยกลวิธีการนี้รู้คำที่สามารถสื่อความถึงคำเป้าหมายได้ใกล้เคียงที่สุดต่างจากนักเรียนไทยกลุ่มต่ำที่ยังคงเกิดปัญหาเรื่องภาวะความจำกัดทางคลังคำอยู่ แม้แต่ความรู้ด้านรูปเขียนซึ่งเป็นความรู้เบื้องต้นทางภาษาศาสตร์ก็ยังคงเกิดความบกพร่องมากกว่าด้วยอัตราร้อยละ 2.24

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่านักเรียนไทยทั้งในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำสร้างข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์มากที่สุด โดยกลุ่มสูงคิดเป็นร้อยละ 18.96 และกลุ่มต่ำคิดเป็นร้อยละ 37.95 และสร้างข้อผิดพลาดวากยสัมพันธ์มากเป็นลำดับถัดมาด้วยอัตราร้อยละ 9.07 ในกลุ่มสูงและด้วยอัตราร้อยละ 27.39 ในกลุ่มต่ำ ตามลำดับ ผลการทดลองนี้ชี้ให้เห็นว่า หัวใจหลักของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศคือความเข้าใจในเรื่องของความหมาย หากปราศจากความรู้ความเข้าใจในด้านอรรถศาสตร์ ผู้เรียนก็จะขาดทักษะการเชื่อมโยงมโนทัศน์ระหว่างภาษาไปด้วย ส่วนข้อผิดพลาดที่เกิดจากการถ่ายโอนภาษาแม่นั้น ผู้สอนก็ควรชี้ให้ผู้เรียนเห็นความแตกต่างระหว่างโครงสร้างภาษาอย่างชัดเจน และเน้นให้ตระหนักรู้ถึงข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นได้

ส่วนข้อสังเกตที่น่าสนใจในงานวิจัยนี้ คือ นักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาสูงจะสร้างข้อผิดพลาดด้านหน่วยคำมากกว่านักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาต่ำ อาจด้วยเหตุว่าการเติมปัจจัยการแปลงรูป (Derivational Affixes) หรือการสร้างข้อผิดพลาดแบบ Hypercorrection นั้นต้องอาศัยความรู้ด้านหน่วยคำและโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ในระดับหนึ่ง และนักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาสูงก็สร้างข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์เป็นอัตราร้อยละที่สูงกว่านักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาต่ำด้วยเช่นกัน ปรัชญาการนี้สามารถอธิบายได้ว่านักเรียนไทยกลุ่มสูงนั้นมีคำในคลังคำจำนวนมากกว่า เมื่อสามารถเชื่อมโยงมโนทัศน์ระหว่างสองภาษาได้ทันทีก็อาจทำให้เกิดปรากฏการณ์ Synonym Blocking ขึ้น การเลือกจับคู่ในทัศน์ที่ตรงกันโดยทันทีอาจทำให้ผู้เรียนเลือกใช้คำเดียว ซึ่งทำให้ผิดไปจากคำสั่งในการสร้างคำประสม โดยในมุมมองของผู้วิจัยมีความเห็นว่า ข้อผิดพลาดในรูปแบบดังกล่าวกลับชี้ให้เห็นความหลากหลายในคลังคำของผู้เรียนที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน

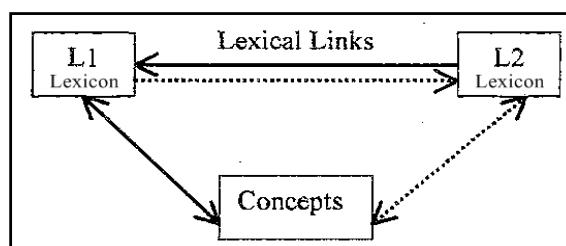
ทั้งนี้ ผลการทดลองยังแสดงความแตกต่างที่เด่นชัดหลายประการเมื่อกลุ่มตัวอย่างประสบปัญหาในการนี้รู้คำ โดยนักเรียนไทยในกลุ่มสูงจะเลือกใช้กลวิธีนี้รู้คำอื่นๆ ที่เป็นคำในวงศ์เดียวกัน (lexical field) ก่อนที่จะเลือกใช้กลวิธีอื่นๆ แต่นักเรียนไทยในกลุ่มต่ำจะเลือกที่จะสร้างข้อผิดพลาดโดยเลือกใช้กลยุทธ์ในการเลียงปัญหา หรือเลือกการถ่ายถอดอักษรตามเสียงของคำ (Transliteration) เช่นในคำว่า *kate-tod หมายถึง 'เขตโทษ' หรือในคำว่า *maitaw หมายถึง 'ไม้เท้า' หรือบางส่วนของคำ คล้ายกับคำยืมปน (Loan Blend) เช่น *Badan water แทนคำว่า 'น้ำบาดาล' และในคำว่า *pleak egg หมายถึง 'เปลือกไข่' เป็นต้น ผลการทดลองจึงชี้ให้เห็นว่านักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงสร้างคำที่มีระดับความถูกต้องตามไวยากรณ์ของรูปคำภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำอย่างชัดเจน ความแตกต่างในการนี้รู้คำ (Lexical Access) ของนักเรียนไทยสองกลุ่มดังกล่าวนี้จึงสามารถสรุปได้ดังรูปภาพที่ 6 และ 7 ตามลำดับ ต่อไปนี้

ภาพที่ 6 แสดงการเก็บคำและการนี้รู้คำของนักเรียนไทยกลุ่มสูง

(ดัดแปลงจาก Sudasna Na Ayudhya, 2002)

ภาพที่ 6 แสดงให้เห็นการเชื่อมโยงมโนทัศน์ (Concept) กับการนี้รู้คำของนักเรียนไทยกลุ่มสูง เมื่อได้รับคำกระตุ้นซึ่งเป็นคำประสมภาษาไทย (L1) จะสามารถเข้าไปค้นคำในระบบความหมายของภาษาที่สอง (L2) ได้โดยตรง (แสดงเส้นทึบ) ผู้เรียนจะสามารถเชื่อมโยงมโนทัศน์ในภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งได้อย่างอิสระ เช่นเมื่อมีคำกระตุ้นคำว่า 'ตำราอาหาร' นักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงสามารถเชื่อมโยงมโนทัศน์ของคำประสมในภาษาไทย 'ตำราอาหาร' เข้ากับคำประสม 'cookbook' ในภาษาอังกฤษได้ทันที รวมทั้งมีความหลากหลายในคลังคำเนื่องจากมีคำบรรจุอยู่ในคลังคำจำนวนมากพอที่จะสามารถเลือกคำอื่นๆ มาสร้างเป็นคำประสมดังกล่าวได้อีกด้วยเช่น cuisine book, recipe manual และ manual cookbook เป็นต้น ในขณะที่นักเรียนกลุ่มต่ำอาจสร้างข้อผิดพลาดอย่าง *foodbook, *bookfood หรือ menu และ *recepe เป็นต้น

ภาพที่ 7 แสดงการเก็บคำและการนี้กรู้คำของนักเรียนไทยกลุ่มต่ำ

(ดัดแปลงจาก Sudasna Na Ayudhya, 2002)

ในภาพที่ 7 แสดงให้เห็นว่าข้อผิดพลาดที่กลุ่มต่ำสร้างขึ้นเกิดจากจำนวนคลังคำที่จำกัด จนไม่สามารถสร้างคำประสมภาษาอังกฤษได้อย่างสมบูรณ์ กระบวนการเชื่อมโยงมโนทัศน์ของนักเรียนกลุ่มต่ำจึงต้องผ่านกระบวนการแปลจากภาษาแม่ไปสู่ภาษาที่สอง (การใช้เส้นประเชื่อมระหว่างมโนทัศน์กับภาษาที่สอง แต่จะใช้เส้นทึบเชื่อมระหว่างมโนทัศน์กลับไปสู่ภาษาแม่) ดังนั้นจึงพบการสร้างข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ และการสร้างเป็นคำเดียวจำนวนมาก เนื่องจากนักเรียนไม่สามารถค้นคืนคำได้ครบตามมโนทัศน์ในภาษาที่สองนั่นเอง รวมทั้งผลคะแนนประสบการณ์ภาษายังบ่งชี้ให้เห็นความเกี่ยวเนื่องกันระหว่างประสบการณ์ภาษา (Language Experience) และสามัตถิยะทางภาษา (Language Competence) ของนักเรียนคนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกัน โดยปริมาณจำนวนข้อถูกและข้อผิดพลาดของข้อมูลสามารถยืนยันสมมติฐานในงานวิจัยชิ้นนี้ได้ว่า นักเรียนคนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาสูงสามารถสร้างคำประสมภาษาอังกฤษได้ถูกต้องและใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่านักเรียนคนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่ำ

นอกจากนี้การทำงานวิจัยเชิงทดลองครั้งนี้ยืนยันผลการทดลองส่วนมากที่ว่า การสร้างข้อผิดพลาดเกิดจากการแปลคำต่อคำ (Corder, 1973: 130) หรือข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่นั้นมีถึง 30 - 50% ของข้อผิดพลาดทั้งหมด (George, 1972 และ Richards, 1971) โดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่ำแสดงข้อผิดพลาดประเภทนี้ อย่างชัดเจน แม้การแทรกแซงของภาษาแม่นั้นจะเกิดขึ้นกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มก็ตาม ดังทัศนะของนิวมาร์ค (Newmark, 1966) ที่ว่า บางครั้งผู้เรียนภาษาที่สองก็จะหันกลับไปอาศัยภาษาแม่ช่วยในการสื่อสาร ภาษาแม่เป็นภาษาแรกๆ ที่ผู้เรียนได้รู้ (Acquire) กระบวนการสื่อสาร หรือแม้แต่โครงสร้างทางไวยากรณ์อาจเป็นลักษณะที่ฝังแน่น (Fossilizable structures) งานวิจัยนี้จึงย้อนให้เห็นอิทธิพลของภาษาแม่ผ่านการรู้จำโครงสร้างการสร้างคำประสม ข้อสรุปอีกประการที่พบได้จากข้อมูลข้างต้นคือ นักเรียนไทยกลุ่มสูงสร้างข้อผิดพลาดจำนวน 5 รูปแบบเท่ากัน

6.3 ข้อเสนอแนะ

ในกระบวนการแปลกลับของผู้เรียนนั้นจำเป็นต้องผ่านกระบวนการการสังเคราะห์ความหมายเชิงอรรถศาสตร์ (Semantic synthesis) ซึ่งนักเรียนจะต้องรับการบ่งชี้จากขั้นตอนการสังเคราะห์โครงสร้างคำ (ตัวกระตุ้นซึ่งเป็นคำประสมภาษาไทย) ไปพร้อมๆ กับการสังเคราะห์โครงสร้างเชิงวากยสัมพันธ์ (Syntactic synthesis) กล่าวคือ จากการสังเคราะห์ความหมายเชิงอรรถศาสตร์แล้ว นักเรียนต้องหาคำที่เหมาะสมกับคำในภาษาเป้าหมายจากคลังคำ ซึ่งหากไม่พบก็จะต้องใช้ lexical search mechanism เพื่อสร้างคำและเลือกใช้โครงสร้างคำดังที่ได้สังเคราะห์ไว้ (มณีรัตน์ สวัสดิวัฒน์ ณ อยุธยา, 2548: 212) ดังนั้นประสิทธิภาพในการสร้างคำของนักเรียนกลุ่มต่ำจึงต่ำกว่าในกลุ่มสูงด้วยประการต่างๆ เหตุว่าความสามารถในการสร้างคำหรือประโยคนั้นแปรตามประสบการณ์การสัมผัสภาษา ซึ่งสามารถเทียบได้ว่านักเรียนกลุ่มสูงนั้นมีความสามารถระดับเป็นนักแปลเตรียมอาชีพ (paraprofessional translator) ซึ่งมีระดับความสามารถในการแปลข้อมูลต่างๆ ไป ที่ไม่ใช่เฉพาะทางหรือไม่ใช่ทางด้านเทคนิค ไม่มีสำนวนเฉพาะทาง เป็นงานแปลที่ง่าย ยอมให้แปลไม่ถูกต้องได้บ้าง ไม่ต้องใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์อย่างลึกซึ้งได้ (มณีรัตน์ สวัสดิวัฒน์ ณ อยุธยา, 2548: 212) บางคนอาจเทียบได้กับล่าม (Interpreter) หรือ นักแปล (translator) เป็นระดับต้นของนักแปลอาชีพ ซึ่งควรแก่การสนับสนุนเพื่อให้เลื่อนระดับความสามารถนี้ขึ้นไปอีก โดยครูผู้สอนภาษาต่างประเทศควรเพิ่มความเข้มข้นทางประสบการณ์ภาษาให้แก่ผู้เรียนอย่างยิ่ง เนื่องจากการวิเคราะห์ความหมายนั้น จะต้องเข้าใจความหมายตั้งแต่ส่วนย่อย ตั้งแต่ คำ ประโยค ไปจนถึงตัวบทของทั้งสองภาษาอย่างถ่องแท้เสียก่อน หากผู้เรียนขาดความรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง การแปลความออกมาย่อมเป็นไปอย่างขัดเขิน ไม่เป็นภาษา ไม่เป็นธรรมชาติ หรือที่นักแปลทั่วไปเรียกว่า Translationese (มณีรัตน์ สวัสดิวัฒน์ ณ อยุธยา, อ้างแล้ว: 134) การสอนคำศัพท์หรือการเรียนรู้เรื่องโครงสร้างคำก็ควรเป็นไปพร้อมๆ กับบริบทด้วยเช่นกัน เหตุว่า เมื่อใดที่ผู้เรียนไม่สามารถนี้รู้คำได้จะสามารถเชื่อมโยงความหมายของคำเป้าหมายไปสู่คำอื่นๆ ที่ใกล้เคียง โดยการกำหนดลักษณะและจำกัดขอบเขต หรือที่เรียกว่า mapping (Nida, 1969: 79 และ Toury, 1995: 99) เพื่อหาตำแหน่งจากภาษาต้นฉบับไปสู่การวางตำแหน่งในภาษาปลายทางได้

ผู้วิจัยเห็นควรให้สอนผู้เรียนสร้างสมุดคำศัพท์จำลองคลังคำโดยการทำสมุดคำศัพท์นั้นจะต้องประกอบไปด้วยความรู้ทุกๆ ด้านที่มีความจำเป็นต่อความเข้าใจในความหมายและการเกิดของคำแต่ละคำในบริบทหนึ่งๆ อันจะเป็นผลดีต่อการเรียนและการใช้คำศัพท์ภาษาที่สองของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงขอเสนอตารางจำลองสมุดคำศัพท์ของผู้เรียนภาษาที่สองดังต่อไปนี้

Lexical Item	Grammatical Category	Phonology	Morphology	Definition & Example
1.painkiller	Noun (count.)	/ˈpeɪnˌkɪl.ə/	Compound (N + N) (N + V. -er)	(Def. medicine used to reduce or remove physical pain) E.g. I need a painkiller for my headache.
2.shooting star	Noun (count.)	/ˈʃuːtɪŋ ˈstɑː/	Compound (N + N) (V -ing + N)	(Def.a streak of light in the sky at night that results when a meteoroid hits the earth's atmosphere and air friction causes the meteoroid to melt or vaporize or explode) E.g. Let me wish upon a shooting star.

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังเห็นว่า งานวิจัยชิ้นนี้น่าจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจเรื่องการเรียนการสอนและการแก้ไขปัญหาความจำกัดทางคลังคำของผู้เรียน หรือแนวทางในการเรียนการสอน คำศัพท์ภาษาที่สองต่อไป ทั้งนี้ หากมีผู้สนใจทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างโดยใช้บริบทระดับความรู้ในคลังคำของผู้เรียนนอกเหนือไปจากการใช้คำประสมภาษาไทยที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมภาษาอังกฤษ อาจจะได้ผลการทดลองออกมาน่าสนใจอีกรูปแบบหนึ่ง อีกทั้งในงานวิจัยนี้ไม่ได้จำกัดเวลาในการนี้รู้คำซึ่งอาจมีผลต่อการแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียน หากมีนักวิจัยท่านอื่นที่สนใจจะดัดแปลงวิธีการทดลองให้เป็นรูปแบบที่ต่างออกไปก็อาจทำให้เห็นสามัตถิยะทางภาษาของผู้เรียนในอีกรูปแบบหนึ่งก็เป็นได้ อันที่จริงแล้วผู้วิจัยต้องการให้เห็นภาพของแนวต่อเนื่อง (Continuum) ของกลวิธีการนี้รู้คำจากข้อผิดพลาดและกลวิธีที่นักเรียนไทยสร้างขึ้นแต่เนื่องจากว่ากระบวนการทำงานของสมองเปรียบเสมือน ‘กล่องดำ’ (blackbox) ผู้วิจัยจึงไม่สามารถระบุได้อย่างตายตัวว่าลักษณะของภาษาในระหว่างของผู้เรียนจะเป็นไปตามแนวต่อเนื่องหรือไม่ แต่จากการวิเคราะห์ภาษาในระหว่างของผู้เรียนทำให้เห็นได้ชัดเจนว่า สามัตถิยะทางภาษาของผู้เรียนที่ภาษานั้นจะแปรสัมพันธ์ไปกับประสบการณ์ภาษาของผู้เรียนซึ่งมีความจำเป็นต่อกระบวนการรู้จำทั้งคำศัพท์และกฎไวยากรณ์ ข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนสร้างขึ้นสามารถแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาที่คอร์ดอร์ (Corder, 1973) เรียกว่า ความรู้ทางภาษาในช่วงปรับเปลี่ยน (Transitional competence) ครูผู้สอนภาษาต่างประเทศควรสนับสนุนให้ผู้เรียนสร้างฐานคลังคำโดยอ้างอิงจากบริบททางสังคม หรือทางวัฒนธรรม และคำจะถูกเก็บไว้ในความทรงจำระยะยาวจนสามารถค้นคืนคำต่างๆ ออกมาจากคลังคำได้ นอกจากนี้ควรสอนคำศัพท์ด้วยบริบท (Contextualized) เนื่องจากความหมายของคำแต่ละคำนั้นอาจจะขึ้นอยู่กับการใช้ในบริบทที่ต่างกัน อันจะเป็นประโยชน์อันดีทางการเรียนและการศึกษาภาษาที่สองไม่ว่าจะเป็นภาษาใดก็ตาม

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- เกศรา ตาลอิสาร. 2544. ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระในนักเรียนไทย. ตำรงวิชาการ 11 (มกราคม - มิถุนายน 2554)
- จรรยา ตาระกา. 2533. คำประสมในภาษาไทยลำปาง: การศึกษาเชิงวิเคราะห์และเปรียบเทียบ. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาภาษาศาสตร์และภาษาเอเชียอาคเนย์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เชิดชัย อุดมพันธ์. 2540. การวิเคราะห์เปรียบเทียบต่างระบบเสียงภาษาอินโดนีเซียกับภาษาไทย: A Contrastive Analysis of the Indonesian and Thai Phonological Systems. วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. 3 : 21-38.
- นฤมล ลีปิยะชาติ. 2544. การสอนภาษาต่างประเทศ: ทฤษฎีและประสบการณ์. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา 11-12 (มกราคม-มิถุนายนและกรกฎาคม-ธันวาคม) : 69-85.
- ปิ่นแก้ว กังวานศุภพันธ์. 2550. การศึกษาเปรียบเทียบต่างวรรณยุกต์ภาษาไทยระหว่างนักเรียนเชื้อสายขเมรกับนักเรียนไทยที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่: นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านแกใหญ่ และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พิมลพรรณ วงศ์อ่วม. 2544. การศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดของนักเรียนไทยในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษ. ตำรงวิชาการ 10 (กรกฎาคม-ธันวาคม 2554) : 86-115.
- มณีรัตน์ สวัสดิวัฒน์ ณ อยุธยา. 2548. การแปล: หลักการวิเคราะห์ พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- มธุรส วิสุทธิกุล. 2531. โครงสร้างภาษาอังกฤษ พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพมหานคร : นานมีบุ๊คส์ พับลิเคชั่นส์.

- ราชบัณฑิตยสถาน. 2553. พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) ฉบับ
ราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพมหานคร : ราชบัณฑิตยสถาน.
- วรรณศิริ สร้างเยี่ยม. 2544. เปรียบเทียบคำประสมในภาษาไทยและภาษาลาว. รายงานการศึกษา
 ค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทยและภาษา
 ตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิชาติ บุรณะประเสริฐสุข. 2550. ระบบความหมายของคำในภาษาไทยของผู้ฝึกการด้านการ
มองเห็นและผู้ฝึกการด้านการได้ยิน. วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต, ภาควิชา
 ภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิชา ถาวร. 2554. การตีความความกำกวมทางวากยสัมพันธ์ในประโยคภาษาอังกฤษโดย
 นักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงและต่ำ. ดำรงวิชาการ 11 (มกราคม -
 มิถุนายน 2554)
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2525. ลักษณะของการยืมภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศที่ปรากฏใน
 ภาษาไทย. ศาสตร์แห่งภาษา 2 : 63-78.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2548. ภาษาในสังคมไทย ความหลากหลาย การเปลี่ยนแปลง การพัฒนา.
 กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Allerton, D.J. 1957. Morphology : The Forms of English. In Whitney F (10th ed.), The English Language, pp.79-135. Bolton : Sphere Books Ltd.
- Berko, J. and Bernstein. N.1993. Psycholinguistics. NY : Harcourt, Brace Jovanovich.
- Briere, Eugene. John. 1968. A Psycholinguistics Study of Phonological Interference. Mouton : The Hague
- Campbell, S. 1998. Translation into the second language. New York : Longman.
- Carroll, David W. 2008. Psychology of Language, (5th ed). Canada : Thompson Wadsworth.
- Catford, J.C. 1965. A Linguistic Theory of Translation. London : Oxford University Press.
- Chomsky, N. 1965. Aspects of the Theory of Syntax. Cambridge : The MIT Press.
- Corder, S. Pit. 1973. Introducing Applied Linguistics. U.S.A. : Penguin Ediction.
- Corder, S. Pit. 1974a. Error Analysis. In Allen, J.L.P. and Corder, S.P. (eds.), Techniques in Applied Linguistics. Oxford. Oxford University Press.
- Corder, S. Pit. 1974b. Idiosyncratic Dialects and Error Analysis. In J.Richards (ed.), Error Analysis: Perspectives on Second Language Acquisition. London : Longman.
- Corder, S. Pit. 1981. Error Analysis and Interlanguage. Oxford : Oxford University Press.
- Farghal, M., and Obiedat, H. 1995. Collocation: A neglected variable in EFL. International Review of Applied Linguistics in Language Teaching 33 : 315-331.
- Fillmore, Charles J. 1977. The Case for Case Reopened. In P. Cole and J. Sadock (eds), Syntax and Semantics 8: Grammatical Relations, pp.59-81. New York : Academic Press.
- Foster, K. I. 1976. Accessing in the mental lexicon. In E. C. M. Walker and R. J. Wales (eds.), New Approachs to language mechanism, pp.257-287. Amsterdam : North Holland.
- Fries, C.C. 1945. Teaching and Learning English as a Foreign Language. Ann Arbor : University of Michigan Press.
- George, H.V. 1972. Common Errors in Language Learning. Rowley MA : Newbury House.

- Hartman, R.R.K., and James. 1998. Dictionary of Lexicography. Great Britain : T. J. International Ltd. Padstow Cornwall.
- Henderson, L., Wallis, J., and Knight, D. 1984. Morphemic structure and lexical access. In H. Bouma and G. Bouwhis (eds.), Attention and Performance 10, New Jersey : Erlbaum.
- James, C. 1980. Contrastive Analysis. London : Longman.
- Johnson, D. W., Roger T. J., and Karl A. S. 1998. Active Learning: Cooperation in the College Classroom. Edina : Interaction Book Company.
- Kussmaul, P. 2010. Semantic models and translation. In Gambier Yves and Doorslaer Luc Van (eds.), Handbook of Translation studies. Amsterdam, Philadelphia : John Benjamin publishing Company.
- Lado, R. 1957. Linguistics Across Cultures: Applied Linguistics for Language Teachers. Ann Arbor : The University of Michigan Press.
- Lance, D.M. 1969. A Brief study of study of Spanish-English Bilingualism. Texas : Texas A & M University.
- Lees, R. B. 1960. The Grammar of English : an introduction to the construction of English sentences. London: Longmarss.
- Lewis, M. 1993. The lexical approach: The state of ELT and the way forward. England : Language Teaching Publications.
- Lewis, M. 1997. Implementing the lexical approach: Putting theory into practice. England: Language Teaching Publications.
- Lewis, M. 2000. Language in the lexical approach. In Lewis. M. (eds.), Teaching Collocation: further developments in the lexical approach, pp.126-154. England : Language Teaching Publications.
- Luksaneeyanawin, S. 2007. Unfolding linguistics. In Wirote A. (ed.), Unfolding Linguistics. Bangkok : Chulalongkorn University Printing.
- Miller, G. A., and P. N. Johnson-Laird. 1976. Language and Perception. Cambridge : Harvard University Press.

- Newmark, L. 1966. How not to interfere with language learning. International Journal of American Linguistics 1 (32nd ed.) : 77-83.
- Newmark, P. 1988. A Textbook of Translation. New York : Prentice.
- Nida, E. A. 1969. Science of Translation. Language, 45 : 495-497.
- Nida, E. A., and Charles R.T. 1969. The Theory and Practise of Translation. Leiden : Brill.
- Panornuang Sudasna Na Ayudhya. 2002. Models of Mental Lexicon in Bilinguals with High and Low Second Language Experience: An Experimental Study of Lexical Access. Doctoral Dissertation, Department of Linguistics, Faculty of Arts, Chulalongkorn University.
- Piaget, J. 1968. Le point de vue de Piaget. International Journal of Psychology 3 : 281-299.
- Plag, I. 2003. Word-Formation in English. Cambridge Textbooks in Linguistics. Cambridge : Cambridge University Press.
- Pranee Modehirun. 2005. Correction Making among Thais and Americans: A Study of Cross-Cultural and Interlanguage Pragmatics. Doctoral Dissertation, Department of Linguistics, Faculty of Arts, Chulalongkorn University.
- Prapart Brudhiprabha. 1972. Error analysis: a psycholinguistic study of Thai English compositions. Master's Thesis, Department of Linguistics, Faculty of Graduate Studies and Research, McGill University.
- Rachada Pongprairat. 2009. A study of interlanguage English intonation in Thai learners, and the degree of intelligibility, comprehensibility in native speakers' judgements. Doctoral dissertation in the International Graduate Program in English as an Internatinal Language, Graduate School, Chulalongkorn University.
- Rainer, F. 1988. Towards a Theory of Blocking: The Case of Italian and German Quality Nouns. In Geert. B., and Jaap. V. M., (eds.), Yearbook of Morphology 1988. pp. 155–185. Dordrecht : Foris Publications.
- Richards, J.C. 1971. Error analysis and second language strategies. Language Sciences 17 : 12-22.
- Rosch, E. 1973. Natural categories. Cognitive Psychology 7 : 573-605.

- Selinker, L. 1972. Interlanguage. International Review of Applied Linguistics in Language Teaching 10 : 209-231
- Sinclair, J., and Renouf, A. 1988. A lexical syllabus for language learning. In Carter and McCarthy (eds.), Vocabulary and Language Teaching. : 140-160.
- Sirkirk, O. E. 1983. The syntax of words. Massachusetts : The MIT Press.
- Taft, M. 1984. Exploring the mental lexicon. Australian Journal of Psychology 36 : 35-46.
- Taylor, B. 1975. The use of overgeneralization and transfer learning strategies by elementary and intermediate students in ESL. Language Learning 25 : 73-107.
- Toury, G. 1995. Descriptive Translation Studies and Beyond. Amsterdam and Philadelphia : John Benjamins.
- T'sou, B.K. 1975. On the linguistic Covariants of Cultural Assimilation. Anthropological Linguistics 17 : 445-465.
- Tulving, E. 1972. Episodic and semantic memory. In E. Tulving and W.Donaldson (eds.), Organization of Memory, pp.381–403. New York : Academic Press.
- Weinreich, U. 1953. Language in Contact: Problems and Findings. Mouton : Linguistic Circle and the Hague.
- Weinreich, U. 1954. Is a structural dialectology possible?, Word 10: 388-400.
- Wilss, W. 1982. The Science of Translation: Problems and Methods. Tübingen : Gunter Narr.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

ชุดคำทดสอบ: คำประสม

ชุดคำทดสอบด้านล่างนี้ทำขึ้นเพื่อคุณลักษณะในการสร้างคำประสมของผู้ร่วมทดลอง
(ในงานวิจัยนี้ให้เรียกว่า “คำประสมภาษาอังกฤษ”) แบบทดสอบประกอบด้วยชุดคำทั้งหมด 80 คำ

หมายเลขชุดคำทดสอบ เวลาเริ่ม เวลาสิ้นสุด

คำชี้แจง: เขียนคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายตรงกับคำประสมภาษาไทย กรุณาตอบทุกข้อ

no.	คำประสมภาษาไทย	คำประสมภาษาอังกฤษ	no.	คำประสมภาษาไทย	คำประสมภาษาอังกฤษ
1	ปีนกล		19	อาหารทะเล	
2	บ้านเกิด		20	หูฟัง	
3	น้ำแร่		21	หีบเพลง	
4	น้ำพุร้อน		22	นอนหนังสือ	
5	น้ำบาดาล		23	สนามรบ	
6	น้ำตก		24	สนามเด็กเล่น	
7	นาฬิกาปลุก		25	สงครามเย็น	
8	ทางตัน		26	โลกร้อน	
9	ทางด่วน		27	ลูกตา	
10	ถุนอน		28	ลานจอดรถ	
11	โต๊ะอาหาร		29	ร้านกาแฟ	
12	เตียงน้ำ		30	รถโรงเรียน	
13	ตำราอาหาร		31	รถไฟฟ้า	
14	ดาวตก		32	ยาแก้ปวด	
15	ชั่วโมงเร่งด่วน		33	มีดพก	
16	จุดเปลี่ยน		34	ม้าแข่ง	
17	เค้กชอคโกแลต		35	มนุษย์กบ	
18	คู่มือ		36	พวงกุญแจ	
37	เครื่องแกง		61	กระดานดำ	
38	จุดเดือด		62	ข้าวโพดคั่ว	
39	จุดเยือกแข็ง		63	ไข้ใจ	
40	ดินปืน		64	(การ) ฝนกลางวัน	

no.	คำประสมภาษาไทย	คำประสมภาษาอังกฤษ	no.	คำประสมภาษาไทย	คำประสมภาษาอังกฤษ
41	เตียงสนาม		65	สนามแม่เหล็ก	
42	แท่นพิมพ์		66	สวนครัว	
43	นามปากกา		67	เสื้อชูชีพ	
44	เปลือกไข่		68	เสื้อฝน/เสื้อกันฝน	
45	ผังเมือง		69	หนังสือสวดมนต์	
46	แผ่นดินถล่ม		70	หยาดฝน	
47	ฝนกรด		71	หางม้า (ทรงผม)	
48	พายหิมะ		72	กระจกนิรภัย	
49	พายุหิมะ		73	กระดาษคำตอบ	
50	ไม้เท้า		74	กลอนเปล่า	
51	ยานอนหลับ		75	เกลือกรด	
52	ยาหยอดตา		76	เก้าอี้โยก	
53	รวงผึ้ง		77	แก๊สน้ำตา	
54	ราคาขาย		78	แก๊สพิษ	
55	เรือชูชีพ		79	ข้าวกล้อง	
56	เรือพาย		80	เขตโทษ (กีฬา)	
57	โรงพยาบาลบ้า				
58	ละครพูด				
59	ลูกโทษ (กีฬา)				
60	แว่นขยาย				

Thank you for your kind cooperation - KruPuM =))

ภาคผนวก ข.

แบบสอบถาม

ประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามฉบับนี้ทำขึ้นเพื่อเป็นข้อมูลในงานวิจัยระดับมหาบัณฑิต ของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยขอรับรองว่าข้อมูลทั้งหมดจะไม่ถูกเปิดเผยและใช้เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเท่านั้น

หมายเลขแบบสอบถาม

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้มี 3 ส่วน 1) ข้อมูลประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษและปริมาณการสัมผัสกับภาษาที่บ้าน ในโรงเรียนและผลสัมฤทธิ์จากอดีตจนปัจจุบัน 2) ปริมาณการสัมผัสกับภาษาอังกฤษในการเรียนทุกประเภททั้งในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย และ 3) การสัมผัสกับภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์พิเศษแบบเข้มข้น (Intensive)

ส่วนที่ 1) ข้อมูลประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษและปริมาณการสัมผัสกับภาษาที่บ้าน ในโรงเรียนและผลสัมฤทธิ์จากอดีตจนปัจจุบัน

A) กรุณาตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ หรือเขียนคำตอบตามประสบการณ์จริงของท่าน

1. ชื่อ _____ นามสกุล _____ ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ _____

2. คณะ _____ วิชาเอก _____ มหาวิทยาลัย _____ รหัสนักศึกษา _____

3. โรงเรียนที่ศึกษาในสมัยมัธยมปลาย _____
 รัฐบาล เอกชน นานาชาติ สองภาษา

4. หมายเลขโทรศัพท์ (มือถือ) _____ อีเมลล์ _____

5. ท่านเกิดใน ประเทศไทย ประเทศอื่น (โปรดระบุ) _____
 หากเกิดในประเทศอื่น ท่านอาศัยอยู่ในประเทศนั้นๆ ตั้งแต่อายุ _____ ปี จนถึงอายุ _____ ปี (โปรดระบุ)

6. ภาษาที่ท่านใช้พูดในบ้าน (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)
 ภาษาไทยกรุงเทพฯ
 ภาษาไทยถิ่น เช่น ภาษาอีสาน ภาษาใต้ (โปรดระบุ) _____
 ภาษาต่างประเทศ (โปรดระบุ) _____

7. ท่านใช้ภาษาใดพูดกับคนในครอบครัวบ้าง เช่น ใช้ภาษาอังกฤษพูดกับพ่อ (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)
 ภาษาไทย ใช้พูดกับ _____
 ภาษาถิ่น (โปรดระบุ) _____ ใช้พูดกับ _____
 ภาษาต่างประเทศ (โปรดระบุ) _____ ใช้พูดกับ _____

8. ภาษาที่ท่านใช้สื่อสารได้ดีที่สุดนอกจากภาษาไทยคือ
 8.1. ด้านการฟัง-พูด ได้แก่ ภาษา 1.) _____ 2.) _____ 3.) _____
 8.2. ด้านการอ่าน-เขียน ได้แก่ ภาษา 1.) _____ 2.) _____ 3.) _____

9. ท่านเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่เมื่อใด
 ก่อนเข้าเตรียมอนุบาล (ที่บ้าน) เตรียมอนุบาล อนุบาล
 ประถมศึกษาตอนต้น (ป.1-ป.3) ประถมศึกษาตอนปลาย (ป.4-ป.5)

B) กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับประสบการณ์จริงของท่าน ในขณะที่เป็นนักเรียนและขณะที่เป็นนักศึกษา

1. โดยเฉลี่ยแล้ว ระดับคะแนนวิชาภาษาอังกฤษของท่านในขณะที่เป็นนักเรียนมักอยู่ในระดับใด

ระดับคะแนน	เกรด 0	เกรด 1 ถึง 1.5	เกรด 2 ถึง 2.5	เกรด 3 ถึง 3.5	เกรด 4
ช่วงเวลา	(F)	(D ถึง D+)	(C ถึง C+)	(B ถึง B+)	(A)
ในขณะที่เป็นนักเรียน					

2. โดยเฉลี่ยแล้ว ภายในระยะเวลา 1 ชั่วโมง อาจารย์ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ ใช้ภาษาอังกฤษพูดกับท่านในชั้นเรียน มากน้อยเพียงใด

ช่วงเวลา	สัดส่วน		ไม่ใช้เลย	ใช้น้อย (ส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทย)	ใช้ปานกลาง (ใช้สลับกับภาษาไทย)	ใช้มาก (ใช้ภาษาไทยเมื่อจำเป็น)	ใช้ตลอดเวลา
	นักเรียน	อาจารย์					
ในขณะที่เป็น	ประถม						
นักเรียน	มัธยม						
ในขณะที่เป็นนักศึกษา							

ส่วนที่ 2) ปริมาณการสัมผัสกับภาษาอังกฤษในการเรียนทุกประเภททั้งในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับประสบการณ์จริงของท่านตามระดับความถี่มากน้อยดังนี้

ไม่เคย = 0 %

น้อยมาก = 1 - 25 %

น้อย = 26 - 50 %

บ่อย = 51 - 75 %

บ่อยมาก = 76 - 100 %

ข้อมูล	ระดับความถี่				
	ไม่เคย	น้อยมาก	น้อย	บ่อย	บ่อยมาก
1. ท่านเรียนวิชาภาษาอังกฤษจากอาจารย์ชาวต่างประเทศที่โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยบ้างหรือไม่					
2. ท่านเรียนวิชาอื่นๆ เป็นภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
3. ท่านใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา ฟังเทปสอนการพูด-ฟังภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
4. ท่านรายงานหน้าชั้นเป็นภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
5. ท่านฝึกฟังเทปสอนการพูด-ฟังภาษาอังกฤษด้วยตนเองบ้างหรือไม่					
6. ท่านอ่านตำราเรียนซึ่งเขียนด้วยภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
7. ท่านใช้พจนานุกรมที่อธิบายคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยภาษาอังกฤษ (English - English Dictionary) บ้างหรือไม่					
8. ท่านเขียนเรียงความหรือบันทึกประจำวันเป็นภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
9. ท่านแปลเอกสารภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษโดยใช้การเขียน/พิมพ์บ้างหรือไม่					
10. ท่านย่อความ/สรุปความเป็นภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
11. ท่านฟังเพลง หรือร้องเพลงภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
12. ท่านฟังเพลงภาษาอังกฤษแล้วสามารถถ่ายทอดเนื้อเพลงเป็นภาษาอังกฤษด้วยตนเองบ้างหรือไม่					

ข้อมูล	ระดับความถี่				
	ไม่เคย	น้อยมาก	น้อย	บ่อย	บ่อยมาก
13. ท่านร่วมกิจกรรมนอกเวลาที่ใช้ภาษาอังกฤษหรือไม่ เช่น การ โต้ว่าที่ อิงลิชคลับ หรือการตอบปัญหาชิงรางวัลบ้างหรือไม่					
14. ท่านดูรายการโทรทัศน์ รายการต่างๆ ทั้งภาพยนตร์ ข่าว สารคดี ฯลฯ ที่เป็นภาษาอังกฤษ บ้างหรือไม่					
15. ท่านดูวีดีโอหรือภาพยนตร์ที่เป็นเสียงภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
16. ท่านใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสนทนาบ้างหรือไม่					
17. ท่านสนทนาออนไลน์ เช่น msn หรือ skype เป็นภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
18. ท่านอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ เช่น นิตยสาร หรือหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
19. ท่านอ่านนวนิยายหรือหนังสืออ่านเล่นอื่นๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
20. ท่านอ่านข่าวสารจาก Internet หรือ homepage ที่เป็นภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
21. ท่านส่งข้อความสั้น (sms) ทางโทรศัพท์ที่ใช้ภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
22. ท่านติดต่อกับผู้อื่น โดยใช้ e-mail ภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
23. ท่านใช้ภาษาอังกฤษในสังคมออนไลน์ประเภท facebook หรือ twitter บ้างหรือไม่					
24. ท่านเล่นเกมสออนไลน์ที่เป็นภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
25. ท่านเล่นเกมส์เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เช่น scrabbles, crosswords บ้างหรือไม่					

ส่วนที่ 3) การสัมผัสกับภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์พิเศษแบบเข้มข้น (Intensive)

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับประสบการณ์จริงของท่าน

1. ในระหว่างเปิดภาคเรียน ท่านเรียนพิเศษภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่

เรียน (ตอบข้อ 1.1 – 1.2)

ไม่เรียน (ข้ามไปตอบข้อ 2)

1.1 ท่านเรียนพิเศษภาษาอังกฤษคิดเป็นระยะเวลาเท่าใดต่อสัปดาห์

1 – 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

3 – 6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

มากกว่า 6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

1.2 อาจารย์ที่สอนพิเศษภาษาอังกฤษของท่านเป็นชาวไทยหรือชาวต่างชาติ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ไทย (ตอบข้อ 1.2.1)

ต่างชาติ (ตอบข้อ 1.2.2)

1.2.1 ขณะเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ อาจารย์คนไทยใช้ภาษาอังกฤษพูดกับท่านมากน้อยเท่าใด

ไม่ใช้เลย	ใช้น้อย (ส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทย)	ใช้ปานกลาง (ใช้สลับกับภาษาไทย)	ใช้มาก (ใช้ภาษาไทยเมื่อจำเป็น)	ใช้ตลอดเวลา

1.2.2 ขณะเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ อาจารย์ชาวต่างชาติใช้ภาษาอังกฤษพูดกับท่านมากน้อยเท่าใด

ไม่ใช้เลย	ใช้น้อย (ส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทย)	ใช้ปานกลาง (ใช้สลับกับภาษาไทย)	ใช้มาก (ใช้ภาษาไทยเมื่อจำเป็น)	ใช้ตลอดเวลา

2. ท่านเดินทางไปยังประเทศซึ่งต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารบ้างหรือไม่

ไม่ได้ไป (ข้ามไปตอบข้อ 3) ไป ประเทศ 1.) _____ 2.) _____ 3.) _____

2.1 ท่านเดินทางไปประเทศนั้นๆ เป็นระยะเวลา

ประเทศที่ 1 น้อยกว่า 1 สัปดาห์ ถึง 1 เดือน 1 ถึง 3 เดือน

3 เดือนขึ้นไป 1 ปีขึ้นไป

ประเทศที่ 2 น้อยกว่า 1 สัปดาห์ ถึง 1 เดือน 1 ถึง 3 เดือน

3 เดือนขึ้นไป 1 ปีขึ้นไป

ประเทศที่ 3 น้อยกว่า 1 สัปดาห์ ถึง 1 เดือน 1 ถึง 3 เดือน

3 เดือนขึ้นไป 1 ปีขึ้นไป

2.2 ขณะที่ท่านเดินทางไปประเทศดังกล่าวท่านใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากน้อยเพียงใด

ประเทศ การใช้	ไม่ใช้เลย	ใช้น้อย (ส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทย)	ใช้ปานกลาง (ใช้สลับกับภาษาไทย)	ใช้มาก (ใช้ภาษาไทยเมื่อจำเป็น)	ใช้ตลอดเวลา
1					
2					
3					

3. ท่านทำงานพิเศษที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารหรือไม่

ไม่ได้ทำ ทำ โปรตระนุ 1.) _____ 2.) _____ 3.) _____

4. ท่านเข้าค่ายภาษาอังกฤษ (English Camp) หรือเรียนพิเศษภาษาอังกฤษที่ต่างประเทศหรือไม่

ไม่ได้เข้าค่าย/เรียนพิเศษ (สิ้นสุดแบบสอบถาม)

เข้าค่าย/เรียนพิเศษ ประเทศ 1.) _____ 2.) _____ 3.) _____ (ตอบข้อ 4.1-4.2)

4.1 ระยะเวลาที่เข้าค่ายภาษาอังกฤษ หรือเรียนพิเศษภาษาอังกฤษที่ต่างประเทศ

ประเทศที่ 1 น้อยกว่า 1 สัปดาห์ ถึง 1 เดือน 1 ถึง 3 เดือน

3 เดือนขึ้นไป 1 ปีขึ้นไป

ประเทศที่ 2 น้อยกว่า 1 สัปดาห์ ถึง 1 เดือน 1 ถึง 3 เดือน

3 เดือนขึ้นไป 1 ปีขึ้นไป

ประเทศที่ 3 น้อยกว่า 1 สัปดาห์ ถึง 1 เดือน 1 ถึง 3 เดือน

3 เดือนขึ้นไป 1 ปีขึ้นไป

4.2 ขณะที่ท่านเข้าค่าย หรือเรียนพิเศษภาษาอังกฤษที่ต่างประเทศ ท่านใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารมากน้อยเท่าใด

ประเทศ การใช้	ไม่ใช้เลย	ใช้น้อย (ส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทย)	ใช้ปานกลาง (ใช้สลับกับภาษาไทย)	ใช้มาก (ใช้ภาษาไทยเมื่อจำเป็น)	ใช้ตลอดเวลา
1					
2					
3					

ภาคผนวก ค.

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 1 (Part I): ข้อมูลประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษและปริมาณการสัมผัสกับภาษาที่บ้าน ในโรงเรียนและผลสัมฤทธิ์จากอดีตจนถึงปัจจุบัน

ข้อ 1 - 5 ไม่คิดคะแนน โดยข้อมูลจากส่วนนี้จะนำไปใช้เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ที่มีต่อผลการวิจัยในส่วนอื่นๆ

ข้อ 6 - 9 (A) และ (B) คะแนนรวมสูงสุด (Total of maximum score): 116 คะแนน ((A + B) x 4)

(A) คะแนนรวมสูงสุด: 13 คะแนน x 4 = 52 คะแนน

ข้อ 6. ภาษาต่างประเทศ = ภาษาอังกฤษ: 1 คะแนน

ข้อ 7. ภาษาต่างประเทศ = ภาษาอังกฤษ: 1 คะแนน

ข้อ 8. ให้คะแนน 3-1 เรียงตามลำดับโดยใช้เกณฑ์นี้กับทั้งข้อ 8.1 และ 8.2

ภาษาอังกฤษเป็นลำดับแรก: 3 คะแนน

ภาษาอังกฤษเป็นลำดับที่สอง: 2 คะแนน

ภาษาอังกฤษเป็นลำดับที่สาม: 1 คะแนน

ข้อ 9. ก่อนเข้าเตรียมอนุบาล (ที่บ้าน): 5 คะแนน

เตรียมอนุบาล: 4 คะแนน

อนุบาล: 3 คะแนน

ประถมศึกษาตอนต้น (ป.1-ป.3): 2 คะแนน

ประถมศึกษาตอนปลาย (ป.4-ป.5): 1 คะแนน

(B) คะแนนรวมสูงสุด: 16 คะแนน x 4 = 64 คะแนน

ข้อ 1. เกรด O/F: 0 คะแนน

เกรด 1 ถึง 1.5/D ถึง D+: 1 คะแนน

เกรด 2 ถึง 2.5/C ถึง C+: 2 คะแนน

เกรด 3 ถึง 3.5/B ถึง B+: 3 คะแนน

เกรด 4/A: 4 คะแนน

ข้อ 2. คะแนนสูงสุด: 12 คะแนน (คำตอบ x 3)

ไม่ใช้เลย: 0 คะแนน

ใช้น้อย (ส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทย): 1 คะแนน

ใช้ปานกลาง (ใช้สลับกับภาษาไทย): 2 คะแนน

ใช้มาก (ใช้ภาษาไทยเมื่อจำเป็น): 3 คะแนน

ใช้ตลอดเวลา: 4 คะแนน

ส่วนที่ 2 (Part II): ปริมาณการสัมผัสกับภาษาอังกฤษในการเรียนทุกประเภททั้งในระบบ นอก ระบบ และตามอัธยาศัย

คะแนนรวมสูงสุด (Total of maximum score): 100 คะแนน (คำตอบ x จำนวนข้อ)

ไม่เคย = 0 %: 0 คะแนน

น้อยมาก = 1 - 25 %: 1 คะแนน

น้อย = 26 - 50%: 2 คะแนน

บ่อย = 51 - 75 %: 3 คะแนน

บ่อยมาก = 76 - 100%: 4 คะแนน

ส่วนที่ 3 (Part III): การสัมผัสกับภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์พิเศษแบบเข้มข้น (Intensive)

คะแนนรวมสูงสุด (Total of maximum score): 117 คะแนน

ข้อ 1. เรียง: 1 คะแนน

1.1 ระยะเวลา 1 – 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์: 1 คะแนน

ระยะเวลา 3 – 6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์: 2 คะแนน

ระยะเวลามากกว่า 6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์: 3 คะแนน

1.2 ให้ค่าน้ำหนักคะแนนที่ข้อ 1.2.1 และ 1.2.2 เท่านั้น คะแนนสูงสุด: 8 คะแนน

1.2.1 ไม่ใช่เลย: 0 คะแนน

ใช้น้อย (ส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทย): 1 คะแนน

ใช้ปานกลาง (ใช้สลับกับภาษาไทย): 2 คะแนน

ใช้มาก (ใช้ภาษาไทยเมื่อจำเป็น): 3 คะแนน

ใช้ตลอดเวลา: 4 คะแนน

1.2.2 ไม่ใช่เลย: 0 คะแนน

ใช้น้อย (ส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทย): 1 คะแนน

ใช้ปานกลาง (ใช้สลับกับภาษาไทย): 2 คะแนน

ใช้มาก (ใช้ภาษาไทยเมื่อจำเป็น): 3 คะแนน

ใช้ตลอดเวลา: 4 คะแนน

ข้อ 2. คะแนนสูงสุด: 51 คะแนน

ไม่ได้ไป: 0 คะแนน

ไป: 1 คะแนน (ให้คะแนนเฉพาะประเทศที่เป็น inner circle เท่านั้น ประเทศละ 1 คะแนน คะแนนสูงสุด: 3 คะแนน)

2.1 น้อยกว่า 1 สัปดาห์ – 1 เดือน: 1 คะแนน

1-3 เดือน: 2 คะแนน

3 เดือนขึ้นไป: 3 คะแนน

1 ปีขึ้นไป: 4 คะแนน

2.2 คะแนนสูงสุด: 48 คะแนน

(คะแนนระยะเวลาในข้อ 2.1 x ความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษภายในช่วงเวลาที่อยู่ในประเทศนั้นๆ คิดทั้ง 3 ประเทศ)

ไม่ใช่เลย: 0 คะแนน

ใช้น้อย (ส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทย): 1 คะแนน

ใช้ปานกลาง (ใช้สลับกับภาษาไทย): 2 คะแนน

ใช้มาก (ใช้ภาษาไทยเมื่อจำเป็น): 3 คะแนน

ใช้ตลอดเวลา: 4 คะแนน

ข้อ 3. ไม่ได้ทำ: 0 คะแนน

ทำ: อาชีพละ 1 คะแนน (คะแนนสูงสุด: 3 คะแนน)

ข้อ 4. คะแนนสูงสุด: 51 คะแนน

ไม่ได้เข้าค่าย/เรียนพิเศษ: 0 คะแนน

เข้าค่าย/เรียนพิเศษ : 1 คะแนน (ให้คะแนนเฉพาะประเทศที่เป็น inner circle เท่านั้น คะแนนสูงสุด: 3 คะแนน)

2.1 น้อยกว่า 1 สัปดาห์ – 1 เดือน: 1 คะแนน

1-3 เดือน: 2 คะแนน

3 เดือนขึ้นไป: 3 คะแนน

1 ปีขึ้นไป: 4 คะแนน

2.2 คะแนนสูงสุด: 48 คะแนน

(คะแนนระยะเวลาในข้อ 2.1 x ความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษภายในช่วงเวลาที่อยู่ในประเทศนั้นๆ คิดทั้ง 3 ประเทศ)

ไม่ใช่เลย: 0 คะแนน

ใช้น้อย (ส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทย): 1 คะแนน

ใช้ปานกลาง (ใช้สลับกับภาษาไทย): 2 คะแนน

ใช้มาก (ใช้ภาษาไทยเมื่อจำเป็น): 3 คะแนน

ใช้ตลอดเวลา: 4 คะแนน

* คะแนนสูงสุดของแบบสอบถามฉบับนี้เท่ากับ 333 คะแนน

ภาคผนวก ง.

ข้อมูลรูปแปรของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกันในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย (คำที่ 1-7 รูปแปรที่ 1-7)

คำที่	คำกระตุ้น	กลุ่ม	คำประสมภาษาอังกฤษ						
			1	2	3	4	5	6	7
ลักษณะแปร			1	2	3	4	5	6	7
1	คู่มือ (เล่ม)	สูง	handbook (10)	manual (6)	guidebook (4)	manual book (3)	textbook (2)	couple hand (2)	material book (1)
		ต่ำ	twinhand (6)	hand twin (5)	book (3)	book of use (2)	hand couple (2)	couple hand (2)	menu (2)
2	สนามเด็กเล่น	สูง	playground (25)	play park (2)	playfield (2)	amusement park (1)			
		ต่ำ	playground (23)	children garden (2)	play park (1)	play child place (1)	park kid play (1)	children park (1)	fun park (1)
3	ข้าวโพดคั่ว	สูง	popcorn (30)						
		ต่ำ	popcorn (26)	popcone (1)	cornpie (1)	eating (1)	fire corn (1)		
4	โลกร้อน	สูง	global warming (27)	globe warming (1)	hot world (1)	warm earth (1)			
		ต่ำ	global warming (10)	world hot (5)	hot world (4)	globe warming (4)	globol warming (2)	g_obal warming (2)	warm earth (1)
5	ทางด่วน	สูง	express way (8)	motor way (7)	high way (6)	toll way (4)	rush way (2)	fast way (1)	shortcut (1)
		ต่ำ	motor way (6)	runway (4)	express way (4)	quick way (3)	high way (3)	way quick (2)	speed road (2)
6	หนอนหนังสือ	สูง	bookworm (20)	wormbook (6)	warmbook (1)	addict book (1)	genius people (1)	nerd boy (1)	
		ต่ำ	bookworm (12)	wormbook (5)	book (5)	bookwarm (2)	warmbook (2)	very read books (2)	butterfly book (1)
7	อาหารทะเล	สูง	seafood (30)						
		ต่ำ	seafood (29)	seefood (1)					

ข้อมูลรูปแปรของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกันในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย (คำที่ 1-7 รูปแปรที่ 8-14)

คำที่	คำกระตุ้น	กลุ่ม	คำประสมภาษาอังกฤษ						
ลักษณะแปร			8	9	10	11	12	13	14
1	คู่มือ (เล่ม)	สูง	encyclopedia (1)	book (1)					
		ต่ำ	manual (2)	guidebook (1)	safe book (1)	teacher book (1)	hand (1)	how-to book (1)	test (1)
2	สนามเด็กเล่น	สูง							
		ต่ำ							
3	ข้าวโพดคั่ว	สูง							
		ต่ำ							
4	โลกร้อน	สูง							
		ต่ำ	global world (1)	hot earth (1)					
5	ทางด่วน	สูง	hurry way (1)						
		ต่ำ	toll way (1)	moter way (1)	pass way (1)	fast way (1)	way special (1)	one way (1)	
6	หนอนหนังสือ	สูง							
		ต่ำ	nerd (1)						
7	อาหารทะเล	สูง							
		ต่ำ							

*ตัวเลขที่อยู่ในวงเล็บ () หมายถึงจำนวนรูปแปรที่เกิดขึ้นในกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม

ข้อมูลรูปแปรของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกันในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย (คำที่ 8-15 รูปแปรที่ 1-7)

คำที่	คำกระตุ้น	กลุ่ม	คำประสมภาษาอังกฤษ						
			1	2	3	4	5	6	7
ลักษณะแปร			1	2	3	4	5	6	7
8	ร้านกาแฟ	สูง	coffee shop (28)	café shop (2)					
		ต่ำ	coffee shop (26)	coffee store (1)	café (1)	coffee (1)	café shop (1)		
9	หีบเพลง	สูง	music box (20)	mouth organ (4)	jukebox (3)	songbook (1)	harp (1)	accordion (1)	
		ต่ำ	music box (12)	songbox (7)	box song (5)	song (2)	music (2)	box music (1)	hipsong (1)
10	น้ำตก	สูง	waterfall (27)	water shoot (1)	falling water (1)	fall water (1)			
		ต่ำ	waterfall (12)	fall water (10)	water full (3)	down water (1)	water down (1)	wonderful (1)	water (1)
11	บ้านเกิด	สูง	hometown (22)	bornhome (3)	homegrown (1)	home country (1)	homeland (1)	motherland (1)	Bangkok (1)
		ต่ำ	hometown (11)	bornhouse (4)	home (4)	birthhome (2)	homeborn (2)	bornhome (1)	homeheart (1)
12	หูฟัง	สูง	earphone (17)	headphone (7)	headset (3)	handset (1)	earplug (1)	sound about (1)	
		ต่ำ	headphone (5)	ear listen (5)	listen ear (4)	earphone (4)	small talk (3)	ear (3)	handset (1)
13	สนามรบ	สูง	battle field (12)	war field (8)	field war (2)	war zone (2)	killing field (1)	war area (1)	race war (1)
		ต่ำ	war ground (6)	ground war (5)	field war (3)	fighting ground (3)	war field (2)	ground (2)	war place (2)
14	มนุษย์กบ	สูง	frogman (18)	diver (4)	diving man (3)	human frog (2)	fork man (1)	waterman (1)	froghuman (1)
		ต่ำ	froghuman (8)	human frog (4)	frogman (4)	fox human (3)	human (2)	diving man (1)	human fox (1)
15	พวงกุญแจ	สูง	key chain (15)	many keys (3)	key (3)	keys (3)	groupe key (2)	key strap (1)	souvenir (1)
		ต่ำ	key (17)	key chain (3)	keys (3)	key cercle (1)	key store (1)	keypack (1)	key keeper (1)

ข้อมูลรูปแปรของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกันในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย (คำที่ 8-15 รูปแปรที่ 8-14)

คำที่	คำกระตุ้น	กลุ่ม	คำประสมภาษาอังกฤษ							
			8	9	10	11	12	13	14	
8	ร้านกาแฟ	สูง								
		ต่ำ								
9	หีบเพลง	สูง								
		ต่ำ								
10	น้ำตก	สูง								
		ต่ำ	waterflow (1)							
11	บ้านเกิด	สูง								
		ต่ำ	house birth (1)	born country (1)	place born (1)	downtown (1)	origin (1)			
12	หูฟัง	สูง								
		ต่ำ	sound about (1)	earingo listenear (1)	something listening (1)	sound (1)	Hello (1)			
13	สนามรบ	สูง	fighting garden (1)	battleship (1)	war way (1)					
		ต่ำ	place of war (1)	place war (1)	army ground (1)	garden war (1)	kill place (1)	wars ground (1)	IGNORE (1)	
14	มนุษย์กบ	สูง	humanfrog (1)							
		ต่ำ	flog people (1)	human fog (1)	human swimming (1)	fog human (1)	flox human (1)	fockhuman (1)	scuba diver (1)	
15	พวงกุญแจ	สูง	key spot (1)	groupkeys (1)						
		ต่ำ	master key (1)	around key (1)	mixkey (1)					

ข้อมูลรูปแปรของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกันในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย (คำที่ 16-23 รูปแปรที่ 1-7)

คำที่	คำกระตุ้น	กลุ่ม	คำประสมภาษาอังกฤษ						
			1	2	3	4	5	6	7
ลักษณะแปร			1	2	3	4	5	6	7
16	นาฬิกาปลุก	สูง	alarm clock (18)	wake up clock (7)	clock (4)	alarm (1)			
		ต่ำ	alarm clock (9)	clock (9)	clock up (3)	wake up clock (2)	wake clock (2)	wake up watch (1)	clock noise (1)
17	จุดเปลี่ยน	สูง	change point (16)	changing point (8)	turning point (3)	changing spot (1)	interchange (1)	point change (1)	
		ต่ำ	change point (12)	point change (6)	change (3)	chang_ point (3)	chang_ dot (2)	change dot (1)	change station (1)
18	กระดานดำ	สูง	blackboard (30)						
		ต่ำ	blackboard (28)	black (1)	dark (1)				
19	ชั่วโมงเร่งด่วน	สูง	rush hour (20)	hurry hour (5)	hurry time (2)	prime time (1)	speed time (1)	fast hour (1)	
		ต่ำ	hour (7)	rush hour (4)	quick hour (4)	express hour (3)	quick time (3)	speed hour (3)	hurry hour (2)
20	ยาแก้ปวด	สูง	painkiller (6)	paracetamol (6)	pain pill (5)	painless pill (2)	Aspirin (2)	medicine (2)	anti-aching medicine (1)
		ต่ำ	paracetamol (8)	Aspirin (5)	medicine (4)	madicine (2)	medicine pain (2)	pill (2)	Tylenol (2)
21	รถโรงเรียน	สูง	school bus (30)						
		ต่ำ	school bus (26)	bus school (3)	car school (1)				
22	เตียงน้ำ	สูง	water bed (28)	bed water (1)	watering bed (1)				
		ต่ำ	water bed (22)	bed water (7)	room water (1)				
23	ตำราอาหาร	สูง	cookbook (8)	recipe (8)	cooking book (3)	cuisine book (3)	foodbook (3)	recipe manual (1)	food maker book (1)
		ต่ำ	foodbook (12)	cookbook (5)	menu (4)	menu food (3)	food (2)	cuisine book (1)	book food (1)

ข้อมูลรูปแปรของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกันในกรสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย (คำที่ 16-23 รูปแปรที่ 8-14)

คำที่	คำกระตุ้น	กลุ่ม	คำประสมภาษาอังกฤษ								
			8	9	10	11	12	13	14		
16	นาฬิกาปลุก	สูง ต่ำ	clock alerts (1)	morning (1)	alarm (1)						
17	จุดเปลี่ยน	สูง ต่ำ	dot change (1)	point (1)							
18	กระดานดำ	สูง ต่ำ									
19	ชั่วโมงเร่งด่วน	สูง ต่ำ	herry hour (1)	fast hour (1)	fast time (1)	hour quick (1)					
20	ยาแก้ปวด	สูง ต่ำ	anti-pain pills (1) medicine everything (1)	pain-relief pill (1) medicine ache (1)	reduce-pain pill (1) pill pain (1)	suffered medicine (1) d_ug (1)	pain medicine (1) yakaepuad (1)	Sara (1)			
21	รถโรงเรียน	สูง ต่ำ									
22	เตียงน้ำ	สูง ต่ำ									
23	ตำราอาหาร	สูง ต่ำ	manual cookbook (1) food recipe (1)	book food (1) recepe (1)	food recipe (1)						

ข้อมูลรูปแปรของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกันในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย (คำที่ 24-31 รูปแปรที่ 1-7)

คำที่	คำกระตุ้น	กลุ่ม	คำประสมภาษาอังกฤษ						
			1	2	3	4	5	6	7
ลักษณะแปร			1	2	3	4	5	6	7
24	ลานจอดรถ	สูง	car park (12)	parking lot (10)	car parking (4)	garage (2)	parking area (1)	park (1)	
		ต่ำ	car park (17)	park (3)	parking (2)	park car (2)	parking lot (1)	car ground (1)	stop car (1)
25	ดาวตก	สูง	falling star (12)	shooting star (5)	meteorite (4)	fall star (3)	star fall (3)	star falls (1)	fallen star (1)
		ต่ำ	starfall (13)	fall star (5)	star (5)	downstar (2)	stardown (1)	stardus_ (1)	star full (1)
26	(การ)ฝันกลางวัน	สูง	day dream (14)	day dreaming (12)	noon's dream (1)	dream's noon (1)	dreaming noon (1)	dream on (1)	
		ต่ำ	afternoon dream (7)	day dream (6)	dream (5)	dream day (3)	evening dream (2)	dream lunch (2)	day dreaming (1)
27	ทางตัน	สูง	dead end (9)	no way (5)	end way (4)	ended road (2)	ended way (2)	dead road (2)	impassable way (1)
		ต่ำ	no way (9)	way (7)	stop way (4)	close way (2)	can't go way (2)	block way (1)	end way (1)
28	ไข้ใจ	สูง	heartsick (8)	love sick (6)	heart fever (6)	heart cold (3)	heart break (2)	heart broken (1)	broken heart (1)
		ต่ำ	heartsick (7)	heart (5)	lovesick (3)	sick heart (3)	heartpain (2)	fever heart (2)	coldheart (2)
29	ปืนกล	สูง	machine gun (9)	gun (6)	automatic gun (5)	auto gun (3)	rifle (2)	multi-shot gun (2)	electronic gun (1)
		ต่ำ	gun (14)	automatic gun (3)	auto gun (3)	magic gun (2)	machine gun (1)	fire gun (1)	gun fire (1)
30	ลูกตา	สูง	eyeball (18)	eyes (9)	circle eyes (1)	baby eye (1)	son eye (1)		
		ต่ำ	eye (17)	child eye (4)	son eye (3)	eyeball (1)	eye circle (1)	eyesee (1)	big eyes (1)
31	น้ำพุร้อน	สูง	hot fountain (10)	hot water (8)	hot spring (6)	hot waterfall (3)	onsen (1)	hot-pump water (1)	spring hot water (1)
		ต่ำ	hot water (11)	water hot (7)	hot (5)	hot spring (2)	hot waterfall (2)	spring hot (1)	fountain hot (1)

ข้อมูลรูปแปรของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกันในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย (คำที่ 24-31 รูปแปรที่ 8-14)

คำที่	คำกระตุ้น	กลุ่ม	คำประสมภาษาอังกฤษ						
			8	9	10	11	12	13	14
	ลักษณะแปร		8	9	10	11	12	13	14
24	ลานจอดรถ	สูง							
		ต่ำ	place car (1)	car (1)	ground fall (1)				
25	ดาวตก	สูง	asteroid (1)						
		ต่ำ	starstage (1)	falling (1)					
26	(การ) ผื่น กลางวัน	สูง							
		ต่ำ	noon dreaming (1)	noon dream (1)	sundream (1)	sleep afternoon (1)			
27	ทางตัน	สูง	block way (1)	en-way (1)	close way (1)	road end (1)	can't go (1)		
		ต่ำ	stop road (1)	way close (1)	not pass (1)	IGNORE (1)			
28	ไข้ใจ	สูง	sick heart (1)	heart disease (1)	heartbeat (1)				
		ต่ำ	heartache (2)	broke heart(1)	heart fever (1)	heart flu (1)	heart cold (1)		
29	ปืนกล	สูง	technical gun (1)	bb gun (1)					
		ต่ำ	army gun (1)	boom gun (1)	gun random (1)	gun machine (1)	gun automatic (1)		
30	ลูกตา	สูง							
		ต่ำ	baby eye (1)	eye daughter (1)					
31	น้ำพุร้อน	สูง							
		ต่ำ	hot water up (1)						

ข้อมูลรูปแปรของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกันในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย (คำที่ 32-39 รูปแปรที่ 1-6)

คำที่	คำกระตุ้น	กลุ่ม	คำประสมภาษาอังกฤษ					
			ลักษณะแปร 1	2	3	4	5	6
32	น้ำบาดาล	สูง	underground water (17)	under water (5)	under earth water (3)	underworld water (1)	water underneath (1)	under-floor water (1)
		ต่ำ	water (6)	underground water (5)	under water (4)	water under (4)	water underground (2)	ground water (1)
33	โต๊ะอาหาร	สูง	dining table (10)	food table (9)	eating table (2)	dinner table (3)	table food (2)	kitchen table (1)
		ต่ำ	food table (18)	table food (5)	table (2)	desk food (2)	dining table (1)	food desk (1)
34	สงครามเย็น	สูง	cold war (29)	Great war (1)				
		ต่ำ	cool war (19)	cold war (6)	ice war (2)	cool (2)	war spirit (1)	
35	เค้กชอคโกแลต	สูง	chocolate cake (30)					
		ต่ำ	chocolate cake (26)	cake chocolate (3)	chocolet cake (1)			
36	ม้าแข่ง	สูง	racehorse (11)	racing horse (9)	horse race (4)	battle horse (3)	horse racing (2)	competitive horse (1)
		ต่ำ	horse (12)	horse contest (3)	racehorse (3)	competitive hourse (2)	racing horse (1)	rach hourse (1)
37	รถไฟฟ้า	สูง	sky train (23)	electric train (3)	electronic car (2)	subway (1)	BTS (1)	
		ต่ำ	BTS (10)	sky train (8)	train (4)	electric car (3)	electric train (2)	Airport link (1)
38	น้ำแร่	สูง	mineral water (21)	mineral (4)	natural water (2)	minere (2)	spring water (1)	
		ต่ำ	mineral water (12)	mineral (6)	water (4)	minere (3)	natural water (2)	pure water (2)
39	มีดพก	สูง	pocket knife (8)	knife (5)	carried knife (3)	dagger (2)	handy knife (2)	hand knife (2)
		ต่ำ	knife (14)	pocket knife (3)	knife carry (2)	hand knife (2)	go knife (1)	taken knife (1)

ข้อมูลรูปแปรของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกันในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย (คำที่ 32-39 รูปแปรที่ 7-14)

คำที่	คำกระตุ้น	กลุ่ม	คำประสมภาษาอังกฤษ							13	14
			7	8	9	10	11	12			
	ลักษณะแปร										
32	น้ำบาดาล	สูง	raining water (1)	water underground (1)							
		ต่ำ	soil water (1)	sub water (1)	under floor water (1)	water underneath (1)	water down (1)	water in ground (1)	Badan-water (1)	under (1)	
33	โต๊ะอาหาร	สูง	table dinner (1)	dinner desk (1)	food desk (1)						
		ต่ำ	table dinner (1)								
34	สงครามเย็น	สูง									
		ต่ำ									
35	เค้กชอคโกแลต	สูง									
		ต่ำ									
36	ม้าแข่ง	สูง									
		ต่ำ	fast horse (1)	horse run (1)	horse running (1)	horse race (1)	horse win (1)	horse money (1)	horse game (1)	house (1)	
37	รถไฟฟ้า	สูง		sky train (23)	electric train (3)	electronic car (2)	subway (1)	BTS (1)			
		ต่ำ	car station (1)	BTS (10)	sky train (8)	train (4)	electric car (3)	electric train (2)	Airport link (1)	car station (1)	
38	น้ำแร่	สูง		mineral water (21)	mineral (4)	natural water (2)	minere (2)	spring water (1)			
		ต่ำ	minere water (1)	mineral water (12)	mineral (6)	water (4)	minere (3)	natural water (2)	pure water (2)	minere water (1)	
39	มีดพก	สูง	pen knife (1)	pocket knife (8)	knife (5)	carried knife (3)	dagger (2)	handy knife (2)	hand knife (2)	pen knife (1)	
		ต่ำ	little knife (1)	knife (14)	pocket knife (3)	knife carry (2)	hand knife (2)	go knife (1)	taken knife (1)	little knife (1)	

ข้อมูลรูปแปรของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกันในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย (คำที่ 40-47 รูปแปรที่ 1-7)

คำที่	คำกระตุ้น	กลุ่ม	คำประสมภาษาอังกฤษ						
			1	2	3	4	5	6	7
ลักษณะแปร			1	2	3	4	5	6	7
40	ถุงนอน	สูง	sleeping bag (23)	sleep bag (2)	sleep package (1)	sleeping pack (1)	pocket bed (1)	sleeping tent (1)	bed bag (1)
		ต่ำ	sleep bag (9)	bag sleep (6)	bed (3)	bag bed (2)	sleep (2)	sleep bed (1)	sleeping bag (1)
41	สนามแม่เหล็ก	สูง	magnet field (10)	magnetic field (9)	metal ground (3)	magnet area (2)	magnet (2)	place Ns (1)	magma field (1)
		ต่ำ	ground (11)	iron ground (3)	iron mother ground (2)	field (2)	magnet ground (2)	mother (2)	magnet field (1)
42	ยาหยอดตา	สูง	eye drop (17)	eye medicine (3)	eye's medicine (2)	eye (2)	eye pill (1)	eye liquid (1)	optical (1)
		ต่ำ	eye (7)	eye medicine (4)	eye drug (3)	medicine eye (3)	eye pill (2)	medicine for eye (2)	eye medicine (2)
43	แผ่นดินถล่ม	สูง	earthquake (11)	earth fall (3)	earth collapse (3)	ground collapse (3)	landslide (2)	destruction earth (2)	earth collide (1)
		ต่ำ	earthquake (8)	IGNORE (4)	landfall (3)	ground (2)	ground destroy (2)	soil storm (2)	earth fall (2)
44	หางม้า (ผม)	สูง	pony tail (18)	horse tail (7)	horsehair (3)	tail of horse (1)	tail's horse (1)		
		ต่ำ	horse (7)	horse tail (7)	ass horse (4)	horse hair (3)	tail horse (2)	hangma (2)	pony tail (1)
45	ราคาขาย	สูง	sale price (8)	selling price (7)	sell price (7)	sale cost (2)	price sell (1)	price for sale (1)	sell cost (1)
		ต่ำ	sell price (8)	sell (7)	price (4)	sell cost (3)	price sell (3)	sale price (2)	cost (1)
46	เปลือกไข่	สูง	egg skin (7)	egg shell (6)	egg peel (3)	egg cover (3)	egg (3)	egg armor (2)	egg crust (1)
		ต่ำ	egg (17)	egg cloth (2)	egg skin (1)	egg peel (1)	egg box (1)	egg pocket (1)	egg wall (1)
47	ยานอนหลับ	สูง	sleeping pill (22)	sleeping medicine (4)	sleep medicine (3)	sleepy medicine (1)			
		ต่ำ	sleep medicine (6)	medicine sleep (5)	sleep (4)	sleep drug (3)	sleeping pill (3)	sleep pill (2)	sleep medicine (2)

ข้อมูลรูปแปรของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกันในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย (คำที่ 40-47 รูปแปรที่ 7-14)

คำที่	คำกระตุ้น	กลุ่ม	คำประสมภาษาอังกฤษ						
			8	9	10	11	12	13	14
	ลักษณะแปร								
40	ถุงนอน	สูง							
		ต่ำ	bedpack (1)	sleep plastic (1)	bed bag (1)	sleeping pack (1)	pack sleep (1)	pocket bed (1)	
41	สนามแม่เหล็ก	สูง	iron ground (1)	gravity field (1)					
		ต่ำ	electric place (1)	metal field (1)	metal ground (1)	iron field (1)	iron garden (1)	place (1)	ground mother metal (1)
42	ยาหยอดตา	สูง	lensdrop (1)	teardrop (1)	visual medicine (1)				
		ต่ำ	eye drop (2)	water eye medicine (2)	d_ug (1)	medicine plus eye (1)	help eye (1)		
43	แผ่นดินถล่ม	สูง	falling ground (1)	earth broken (1)	fall land (1)	ground slash (1)	avalanche (1)		
		ต่ำ	broken earth (1)	gro_nd de_troy (1)	land disappear (1)	planet boom (1)	move ground (1)	land slope (1)	fall (1)
44	หางม้า (ผม)	สูง							
		ต่ำ	horse's hair (1)	ho_se tail (1)	hair horse (1)	IGNORE (1)			
45	ราคาขาย	สูง	whole sale (1)	price (1)	selling (1)				
		ต่ำ	p_ice (1)	how much (1)					
46	เปลือกไข่	สูง	egg protection (1)	egg protector (1)	egg shield (1)	egg crack (1)	skin egg (1)		
		ต่ำ	wall egg (1)	cloth egg (1)	around egg (1)	exegg (1)	eeg (1)	pleak egg (1)	
47	ยานอนหลับ	สูง							
		ต่ำ	madicine (1)	sleep aspirin (1)	medicine for sleep (1)	sleep d_ug (1)	pill sleep (1)		

ข้อมูลรูปแบบของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกันในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย (คำที่ 48-55 รูปแปรที่ 1-7)

คำที่	คำกระตุ้น	กลุ่ม	คำประสมภาษาอังกฤษ						
			1	2	3	4	5	6	7
ลักษณะแปร									
48	เสื้อฝน/ เสื้อกันฝน	สูง	raincoat (22)	rainy cloth (5)	shirt unwet (2)	rain protector (1)			
		ต่ำ	rain cloth (15)	rain shirt (2)	raincoat (2)	cloth rain (2)	rain cote (1)	protex rain c_oth (1)	raining jacket (1)
49	ข้าวกล่อง	สูง	rice box (8)	lunch box (6)	bento (4)	food box (4)	box rice (2)	rice container (1)	box of rice (1)
		ต่ำ	rice box (14)	box rice (6)	pocket rice (3)	box food (3)	food boxset (1)	food box (1)	rice (1)
50	หยาดฝน	สูง	raindrop (18)	rain (5)	piece of rain (2)	a little bit of rain (1)	rainfall (1)	rainline (1)	waterpiece (1)
		ต่ำ	rain (12)	little rain (3)	rain point (3)	small rain (2)	rainy (2)	raindrop (2)	raining water (1)
51	จุดเดือด	สูง	boiling point (15)	boil point (5)	boiling spot (2)	hot point (2)	boil (2)	100 celsius (1)	boil heat (1)
		ต่ำ	hot point (8)	IGNORE (4)	boil point (3)	very hot (2)	highest Fa_renheit (2)	point hot (2)	point (2)
52	รวง/รังผึ้ง	สูง	bee hive (8)	bee's home (5)	bee (5)	bee nest (3)	honeycomb (2)	honeybee (2)	bee house (1)
		ต่ำ	bee house (13)	bee (10)	bee net (2)	bee water (1)	bee sleep (1)	house bee (1)	social bee (1)
53	เก้าอี้โยก	สูง	moving chair (5)	shaking chair (5)	rocking chair (3)	armchair (3)	grandmother's chair (2)	rock chair (2)	wheel chair (2)
		ต่ำ	chair (16)	move chair (4)	chair move (3)	moving chair (3)	shair move (1)	chair fun (1)	chair swing (1)
54	แก๊สน้ำตา	สูง	tear gas (19)	crying gas (6)	cried gas (3)	tearing gas (1)	tearful gas (1)		
		ต่ำ	tear gas (7)	gas water eye (6)	eye gas (4)	eye water gas (3)	cry gas (3)	gas tear (2)	gas (2)
55	โรงพยาบาลบ้า	สูง	mad hospital (12)	mental hospital (5)	crazy hospital (4)	psychology hospital (2)	losing mind hospital (2)	madhouse (1)	madness hospital (1)
		ต่ำ	crazy hospital (16)	hospital crazy (4)	hospital (3)	stress hospital (1)	psycho hospital (1)	hospital mental (1)	hospital nut (1)

ข้อมูลรูปแปรของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกันในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย (คำที่ 48-55 รูปแปรที่ 7-14)

คำที่	คำกระตุ้น	กลุ่ม	คำประสมภาษาอังกฤษ							
			8	9	10	11	12	13	14	
48	เสื้อฝน/ เสื้อกันฝน	สูง								
		ต่ำ	raining suit (1)	T-shirt rain (1)	water shirt (1)	cloth water (1)	shirt protect rain (1)	shirt (1)		
49	กล่องข้าว	สูง	box of food (1)	boxed rice (1)	food pack (1)	rice pack (1)				
		ต่ำ	box (1)							
50	หยาดฝน	สูง	droprain (1)							
		ต่ำ	rainfall (1)	raindown (1)	waterdrop (1)	spot raining (1)	point rain (1)			
51	จุดเดือด	สูง	hotpot (1)	peak of heat (1)						
		ต่ำ	boiling point (1)	big boil (1)	hot peak (1)	high warm point (1)	point high (1)	dot hot (1)	boil (1)	
52	รวงผึ้ง	สูง	burt's bee (1)	royal jelly (1)	hole bee (1)	pooh bear (1)				
		ต่ำ	honey (1)							
53	เก้าอี้โยก	สูง	move chair (2)	chair (2)	simple harmonic chair (1)	laying chair (1)	swinging chair (1)	chair dance (1)		
		ต่ำ	down (1)							
54	แก๊สน้ำตา	สูง								
		ต่ำ	gas calm (1)	gas eye (1)	water eye gas (1)					
55	โรงพยาบาล บ้า	สูง	abnormal hospital (1)	crazyman hospital (1)	insane hospital (1)					
		ต่ำ	hospital mad (1)	hospital sick (1)	crazy hotel (1)					

ข้อมูลรูปแปรของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกันในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย (คำที่ 56-63 รูปแปรที่ 1-7)

คำที่	คำกระตุ้น	กลุ่ม	คำประสมภาษาอังกฤษ						
			1	2	3	4	5	6	7
ลักษณะแปร			1	2	3	4	5	6	7
56	แว่นขยาย	สูง	zoom glass (7)	magnifier (5)	zoom glasses (5)	expanded glasses (4)	zooming glass (2)	zoom-in glass (1)	magnified glass (1)
		ต่ำ	zoom glass (6)	glasses (5)	zoom glasses (4)	glasses zoom (3)	zooming glass (2)	zoom (2)	zoom glas_es (1)
57	ฝนกรด	สูง	acid rain (24)	rain (2)	toxic rain (1)	rain acid (1)	destroy rain (1)	bad rain (1)	
		ต่ำ	rain (14)	acid rain (5)	rain bad (3)	dangerous rain (3)	rain acid (2)	toxic rain (1)	base rain (1)
58	เรือพาย	สูง	sailing boat (8)	boat (5)	paddle boat (4)	canoe (3)	swim boat (2)	hand boat (2)	ship (2)
		ต่ำ	boat (18)	pie boat (6)	sailing boat (1)	woodboat (1)	swim boat (1)	shipboat (1)	hand boat (1)
59	ดินปืน	สูง	gun powder (11)	soil gun (8)	gun soil (4)	gun (3)	grenade gun (2)	gun stuff (1)	shooting canon (1)
		ต่ำ	gun (13)	soil gun (6)	gun soil (5)	IGNORE (2)	gun powder (1)	sulfur (1)	stone gun (1)
60	เรือชูชีพ	สูง	safety boat (9)	lifeboat (5)	parachuting boat (4)	rescue boat (3)	life saving boat (2)	survival boat (2)	safe boat (1)
		ต่ำ	safe boat (6)	boat (5)	boat help (4)	help boat (3)	safety boat (2)	help life boat (2)	boat help life (2)
61	กระจกนิรภัย	สูง	safety mirror (13)	safety glass (7)	security glass (3)	safe glass (2)	safe mirror (2)	save mirror (1)	mirror unknock (1)
		ต่ำ	safe mirror (6)	safe glass (6)	safety glass (3)	safety mirror (3)	safe (2)	security mirror (2)	mirror safe (2)
62	พายุหิมะ	สูง	snowstorm (28)	storm gust (1)	blizzard (1)				
		ต่ำ	snowstorm (19)	storm snow (4)	snow (2)	ice (1)	snow wind (1)	snow effect (1)	cyclone snow (1)
63	กระดาษคำตอบ	สูง	answer sheet (30)						
		ต่ำ	answer sheet (18)	answer paper (6)	answer cheet (2)	question sheet (1)	paper answer (1)	wall (1)	answer (1)

ข้อมูลรูปแปรของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกันในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย (คำที่ 56-63 รูปแปรที่ 8-14)

คำที่	คำกระตุ้น	กลุ่ม	คำประสมภาษาอังกฤษ						
			ลักษณะแปร	8	9	10	11	12	13
56	แว่นขยาย	สูง	magnification glasses (1)	far-sighted glasses (1)	maximize glass (1)	extended glasses (1)	zooming spectacle (1)		
		ต่ำ	zoom grass (1)	big optic (1)	eye big (1)	glass large (1)	double eye (1)	eye (1)	grass (1)
57	ฝนกรด	สูง							
		ต่ำ	rain toxic (1)						
58	เรือพาย	สูง	rolling boat (2)	rowboat (1)	rowing boat (1)				
		ต่ำ	boat hand (1)						
59	ดินปืน	สูง							
		ต่ำ	ground gun (1)						
60	เรือชูชีพ	สูง	help boat (1)	helping boat (1)	boat (1)	parachute (1)			
		ต่ำ	lifeboat (2)	helpful ship (1)	boat safe (1)	boat life (1)	boat security (1)		
61	กระจกนิรภัย	สูง	emergency mirror (1)						
		ต่ำ	mirror care (1)	mirror help (1)	mirrow (1)	mirror no danger (1)	mirror (1)	glass safe (1)	
62	พายุหิมะ	สูง							
		ต่ำ	cold (1)						
63	กระดาศคำตอป	สูง							
		ต่ำ							

ข้อมูลรูปแปรของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกันในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย (คำที่ 64-71 รูปแปรที่ 1-7)

คำที่	คำกระตุ้น	กลุ่ม	คำประสมภาษาอังกฤษ						
			1	2	3	4	5	6	7
ลักษณะแปร									
64	เครื่องแกง	สูง	curry (9)	cooking ingredient (4)	spicy ingredients (3)	ingredients (3)	spices (2)	curry paste (1)	curry ingredients (1)
		ต่ำ	curry (12)	curry mix (2)	chili (2)	spicy (2)	IGNORE (2)	machine soup (2)	kitchen ingredian_ (1)
65	สวนครัว	สูง	kitchen garden (13)	vegetable garden (4)	garden kitchen (3)	kitchen park (2)	garden (2)	cooking vegetable (2)	green kitchen garden (1)
		ต่ำ	kitchen garden (7)	cook garden (5)	garden kitchen (4)	garden (4)	kitchen park (2)	cook (2)	cuisine garden (1)
66	แท่นพิมพ์	สูง	keyboard (8)	printing block (6)	printer (3)	printing stand (2)	printing machine (2)	letter printing (2)	printing area (2)
		ต่ำ	copy (9)	print (7)	keyboard (6)	IGNORE (3)	paint (2)	machine (1)	public box (1)
67	เสื้อชูชีพ	สูง	safety shirt (7)	life jacket (4)	parachute suite (4)	safety coat (3)	life saving jacket (2)	life vest (2)	floating jacket (1)
		ต่ำ	help cloth (4)	safe shirt (3)	cloth help (3)	cloth (3)	shirt (3)	safety cloth (2)	safe coat (2)
68	นามปากกา	สูง	penname (15)	writer's name (4)	writter name (3)	pen's name (3)	autograph (2)	secret name (1)	unreal name (1)
		ต่ำ	penname (10)	name pen (6)	nickname (5)	name (2)	pen's name (2)	secret name (1)	fake name (1)
69	จุดเยือกแข็ง	สูง	freezing point (12)	cold point (7)	frozen point (4)	ice point (2)	freezing spot (1)	frozen (1)	freeze point (1)
		ต่ำ	freeze point (5)	cold point (4)	cool point (4)	ice point (2)	point freezing (2)	cool hard (2)	freeze (2)
70	ไม้เท้า	สูง	foot wood (6)	cane (4)	walking stick (3)	foot stick (3)	wand (3)	helper stick (2)	stick (2)
		ต่ำ	wood foot (6)	foot wood (4)	wood (3)	cane (3)	wand (3)	walking stick (2)	wood help (2)
71	พายหมู	สูง	pork pie (27)	pig pie (3)					
		ต่ำ	pork pie (12)	pig pie (7)	pie pork (3)	pig (3)	pie pig (2)	meatpie (1)	pockpie (1)

ข้อมูลรูปแปรของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกันในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย (คำที่ 64-71 รูปแปรที่ 8-14)

คำที่	คำกระตุ้น	กลุ่ม	คำประสมภาษาอังกฤษ						
			8	9	10	11	12	13	14
64	เครื่องแกง	สูง	curry recipe (1)	curry powder (1)	curry spice (1)	spice curry (1)	hot spices (1)	spice add (1)	additioner of flavour (1)
		ต่ำ	foods (1)	food (1)	paper (1)	kaeng (1)	eat tool (1)	gang machin_ (1)	cook sauce (1)
65	สวนครัว	สูง	domestical garden(1)	cook garden (1)	herb kitchen (1)				
		ต่ำ	cook park (1)	garden vegetable (1)	park kitchen (1)	park (1)	kitchen (1)		
66	แท่นพิมพ์	สูง	printing podium (1)	printing platform (1)	printing label (1)	print bar (1)	Gutenberg (1)		
		ต่ำ	tanpim(1)						
67	เสื้อชูชีพ	สูง	safety suit (1)	safety suite (1)	safety jacket (1)	help cloths (1)	survival shirt (1)	shirt unknock (1)	parachute (1)
		ต่ำ	safe jacket (2)	help life cloth (2)	shirt safe (2)	safe cloth (1)	cloth safe (1)	help water (1)	help (1)
68	นามปากกา	สูง	alias (1)						
		ต่ำ	pan name (1)	pen (1)	signal (1)				
69	จุดเยือกแข็ง	สูง	cooling point (1)	subzero (1)					
		ต่ำ	point (2)	ice (2)	cold peak (1)	cold ice (1)	dot cold (1)	cold (1)	IGNORE (1)
70	ไม้เท้า	สูง	holding stick (1)	magic stick (1)	feet stick (1)	feet wood (1)	wood foot (1)	third foot (1)	walker (1)
		ต่ำ	staff (2)	stick foot (1)	floor feet (1)	walker (1)	stick (1)	maitaw (1)	
71	พายหมู	สูง							
		ต่ำ	pock snack (1)						

ข้อมูลรูปแบบของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกันในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย (คำที่ 72-80 รูปแปรที่ 1-7)

คำที่	คำกระตุ้น	กลุ่ม	คำประสมภาษาอังกฤษ						
			ลักษณะแปร 1	ลักษณะแปร 2	3	4	5	6	7
72	เขตโทษ (กีฬา)	สูง	punish area (9)	death line (4)	prohibited area (3)	penalty area (2)	penalty zone (2)	forbidden area (2)	warning area (1)
		ต่ำ	IGNORE (10)	point special (3)	mistake space (3)	ball zone (2)	zone punish (2)	zone (2)	limit zone (1)
73	หนังสือสวด มนต์	สูง	pray book (16)	praying book (9)	conjuring book (1)	prayer book (1)	Buddism book (1)	bible (1)	book (1)
		ต่ำ	pray book (10)	book (8)	book pray (4)	book Buddha (2)	prayer book (1)	Bible book (1)	Buddha book (1)
74	ผังเมือง	สูง	city plan (9)	city map (6)	town plan (4)	city blueprint (3)	city structure (2)	map (2)	city chart (1)
		ต่ำ	city map (5)	city (4)	city plan (3)	town map (3)	plan city (3)	country map (2)	map town (2)
75	แก๊สพิษ	สูง	poison gas (12)	toxic gas (9)	poisonous gas (3)	poisoned gas (2)	dangerous gas (2)	polluted gas (1)	potion gas (1)
		ต่ำ	gas (10)	dangerous gas (4)	toxic gas (2)	poison gas (3)	poisonous gas (2)	danger_us gas (2)	gas bad (2)
76	ลูกโทษ (กีฬา)	สูง	penalty kick (5)	penalty ball (3)	free kick (3)	goal kick (3)	wining ball (3)	special goal (2)	forgive ball (2)
		ต่ำ	ball (8)	IGNORE (5)	free kick (2)	mistake dot (2)	child false (2)	child (2)	luktod (2)
77	เกลือกรด	สูง	acid salt (21)	salt acid (4)	salt (4)	toxic salt (1)			
		ต่ำ	salt (12)	acid salt (5)	salt acid (4)	salt bad (2)	IGNORE (2)	danger salt (1)	base salt (1)
78	กลอนเปล่า	สูง	empty poem (12)	free poem (4)	poem (4)	rhymeless poem (2)	blank verse (1)	real poem (1)	pure poem (1)
		ต่ำ	IGNORE (8)	poem (6)	empty (3)	free (2)	idiom (2)	free poem (1)	empty poem (1)
79	เตียงสนาม	สูง	field bed (16)	bed field (6)	bed ground (2)	picnic bed (1)	outdoor bed (1)	outside bed (1)	movable bed (1)
		ต่ำ	bed ground (8)	ground bed (7)	field bed (3)	bed (3)	bed park (3)	bed field (2)	garden bed (1)
80	ละครพูด	สูง	speaking play (5)	soap opera (4)	dialogue play (2)	dramatic play (2)	role play (2)	speech story (2)	oral drama (2)
		ต่ำ	speak movie (6)	drama talk (4)	speak drama (3)	talk drama (3)	speaking movie (2)	speak story (2)	talk story (2)

ข้อมูลรูปแบบของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกันในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย (คำที่ 72-80 รูปแปรที่ 8-14)

คำที่	คำกระตุ้น	กลุ่ม	คำประสมภาษาอังกฤษ						
			ลักษณะแปร 8	9	10	11	12	13	14
72	เขตโทษ (กีฬา)	สูง	enemy area (1)	dangerous area (1)	criminal area (1)	special point (1)	forbidden zone (1)	bad place (1)	place (1)
		ต่ำ	missing point (1)	zone blame (1)	don't pass (1)	end life (1)	full place (1)	area (1)	kate-tod (1)
73	หนังสือสวด มนต์	สูง							
		ต่ำ	temple book (1)	monk book (1)	book monk (1)				
74	ผังเมือง	สูง	village description (1)	town architecture (1)	town map (1)				
		ต่ำ	plan (2)	land (2)	town plan (1)	city page (1)	map city (1)	zone (1)	
75	แก๊สพิษ	สูง							
		ต่ำ	prison gas (1)	danger gas (1)	destroy gas (1)	pollution gas (1)	gas hazardous (1)		
76	ลูกโทษ (กีฬา)	สูง	ball (2)	special ball (2)	special shoot (1)	good ball (1)	penalty shot (1)	punish ball (1)	FIFA (1)
		ต่ำ	goal kick (1)	limit ball (1)	good ball (1)	missing kick (1)	ball win (1)	son false (1)	kick (1)
77	เกลือกรด	สูง							
		ต่ำ	salt toxic (1)	acid (1)	krod (1)				
78	กลอนเปล่า	สูง	normal idiom (1)	speak poem (1)	unwritten poem (1)	non-poem (1)	empty (1)		
		ต่ำ	alone story (1)	space literature (1)	poem space (1)	no context (1)	no word (1)	story (1)	blank (1)
79	เตียงสนาม	สูง	bed park (1)	bed race (1)					
		ต่ำ	place bed (1)	bed place (1)	bed gro_nd (1)				
80	ละครพูด	สูง	speaking drama (2)	talk film (2)	talking opera (2)	speak series (2)	speaking opera (1)	drama speech (1)	talking show (1)
		ต่ำ	speak (2)	talk movie (1)	talking movie (1)	speaking role (1)	soap opera (1)	theatre spoken (1)	talking (1)

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวพิมลพรรณ วงศ์อร่าม เกิดวันที่ 21 มีนาคม พ.ศ.2527 สำเร็จการศึกษาปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษ เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตวังท่าพระ ในปีการศึกษา 2548 ปัจจุบันเป็นอาจารย์พิเศษให้ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร ส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับการตีพิมพ์ในรูปแบบของบทความวิชาการ ลงในวารสารดำรงวิชาการ วารสารรวมบทความทางวิชาการ คณะโบราณคดี ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม 2554) เรื่อง ภาษาและการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม ภายใต้ชื่อเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดของนักเรียนไทยในการสร้างคำประสมภาษาอังกฤษ (A COMPARISON OF ERRORS OF THAI STUDENTS IN THE FORMATION OF ENGLISH WORDS.) หน้า 86-115